SERGIU SOMEŞAN

UNIVERS LIPIT CU SCOCI

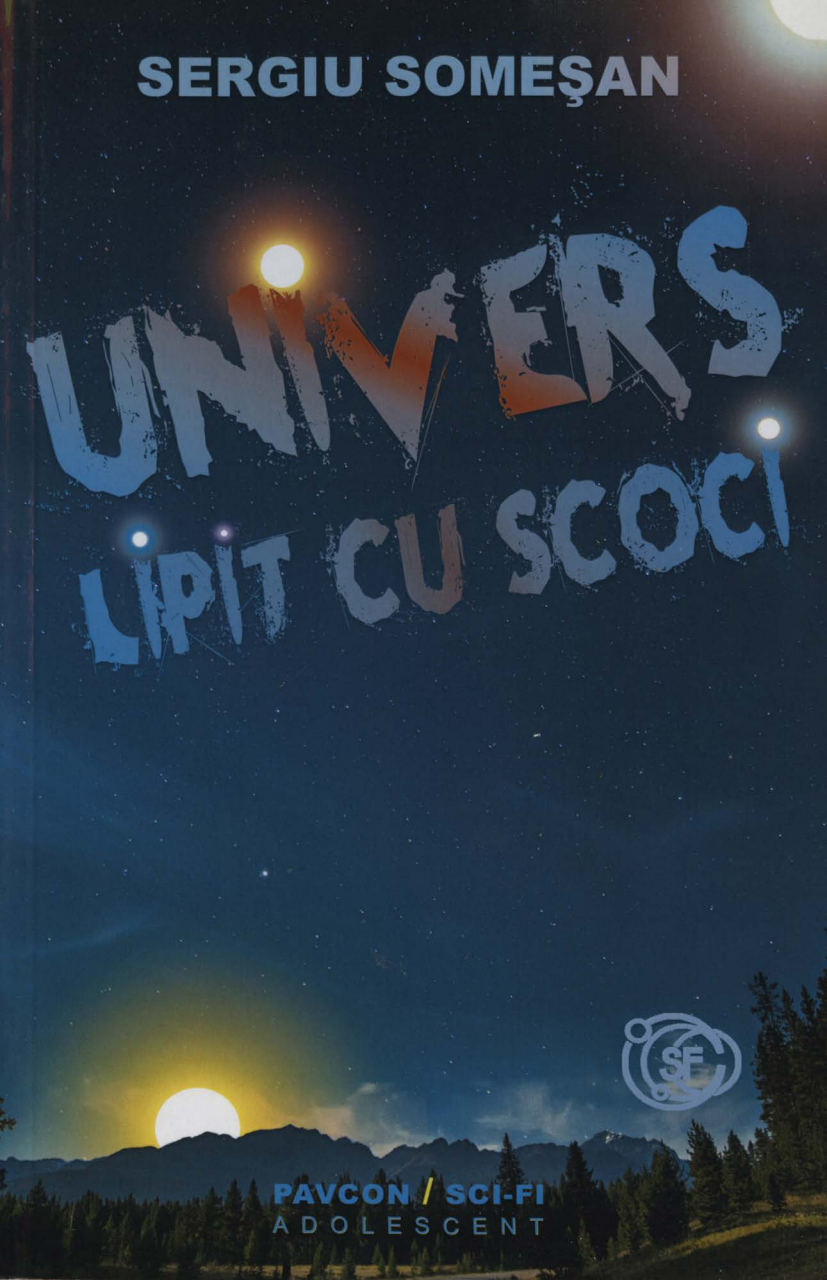

PAVCON / SCI-FI
ADOLESCENT

UNIVERS LIPIT CU SCOCI

FANTASY # HORROR # **SCIENCE-FICTION** # HEROIC-FANTASY # FICTION

Colecția Science-Fiction

181

Sergiu Someșan
UNIVERS LIPIT CU SCOCI

© 2021, Sergiu Someșan
© 2021, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SOMEȘAN, SERGIU
Univers lipit cu scoci : povestiri/ Sergiu Someșan. - Bucureşti: Pavcon, 2021
ISBN 978-606-9625-00-2

821.135.1

Comenzi:
Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.pavcon.ro
www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Coperta: **George Ionescu**
Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-9625-00-2

SERGIU SOMEȘAN

UNIVERS lipit cu scoci

Povestiri SF

Editura **PAVCON**
București, România, 2021

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

#1 Extra-Terestrul
#2 Secretul emisferei
#3 Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța
#4 Scornituri spăimântătoare
#5 Rangkook
#6 Vendetta lui Uciga-l Toaca
#7 În anul 4000 sau O călătorie la Venus
#8 Erezia egumenului Glicherie
#9 Scurtă istorie a viitorului aristotelic - IVA 1
#10 Forțe ale Naturii, Moartea Vie
#11 O tragedie cerească
#12 Cetiți-le noaptea
#13 Marginea curcubeului
#14 Incredibila aventură a cuviosului Achim
#15 Praf
#16 Manuscrisul episcopului Petronius
#17 Steaua fulgurantă - IVA 2
#18 Un român în Lună
#19 Oameni pe care i-am cunoscut
#20 Sawtooth
#21 Rău de spațiu Omul fără nume
#22 Progradia
#23 A doua Lună a Pământului
#24 Dialogul păsărilor
#25 Cumulonimbus deasupra Atlantidei
#26 Știință, Filosofie și Religie în Avatar
#27 Therra
#28 1944 Ein Freak
#29 Oameni pe care i-am cunoscut 2
#30 CdT 1 - Bacteria nemuririi
#31 CdT 2 - Cârligul spațial
#32 CdT 3 - Poarta mânturii
#33 RSA – Furia fiarelor
#34 RSA – Marile migrații
#35 Olympus Mons
#36 RSA – Noaptea lemurienilor
#37 Praf 2 – Atingerea sălbăticiei
#38 RSA – Auro Luck
#39 Războiul Celestinei
#40–49 Aripile Albastre
#50 Sânge, Metal și Speranță
#51 Decadența sufletelor noastre
#52 Povestiri spăimântătoare
#53 Forțe ale Naturii, Mrejele Focului
#54 Războiul Eleninei
#55 Casa din altă viață
#56 Dinosauria
#57 Mercenarii 1 - Războiul pietrelor
#58 Învățătorul
#59 Noaptea orașului ilustrat
#60 Praf 3
#61 Saurianul de metan - IVA 3
#62 Artefactul
#63 Casa fără cărți
#64 Apophis
#65 Parlamentul
#66 RSA – Hora hoiturilor
#67 Dragonul fără aripi
#68 RSA – Judecata de Apoi
#69 Avatarii faraonului Tlá
#70 RSA – România sub Asediu
#71 Efectul Metamorphis
#72 Dicționar de Enigme și Mistere
#73 Elogiu muncii de partid
#74 Insula pescărușilor
#75 Aurul beznei
#76 București, 2058
#77 Zbang! Tung! Bung!
#78 Deocamdată... enigme
#79 Tunelul de la capătul lumii
#80 Ultima frontieră
#81 Imaginarium
#82 Istoria Literaturii SF
#83 Poveștile neobișnuite
#84 Orașele caracatițelor
#85 Europa Benzilor Desenate
#86 Confesiunile Omului-câine
#87 Mercenarii 2 - Luptător cu Moartea
#88 Oameni goi pe străzi
#89 Omul cu masca de cobalt - IVA 4
#90 RSA - Tg. Jiu '59

UNIVERS LIPIT CU SCOCI

Președintele Americii, Harry Martin, avea la dispoziție, sub blatul din Biroul Oval, două butoane. Unul roșu, aflat în partea dreaptă, care trebuia folosit în caz de pericol major și un al doilea, de culoare galbenă, aflat în partea stângă, instalat de curând, la cererea expresă a președintelui, după ce observase că o mulțime de obligațiile diplomatice îi consumau mult mai mult timp decât i se părea normal. La apăsarea butonului galben trebuia ca fie șeful de personal, fie unul dintre agenții de pază, să intre precipitat și să anunțe că a apărut o situație de urgență care necesită prezența președintelui.

Astăzi, degetul primului om în stat alunecase de trei ori peste marginea butonului, plictisit la culme de perorațiile ministrului de externe al Columbiei, care solicita un nou ajutor financiar pentru țara sa. După spusele lui, dacă acest ajutor avea să fie aprobat, dinspre Columbia avea să curgă către America numai lapte și miere, în locul miilor de tone de droguri, cum se întâmpla acum.

„Îi mai dau trei minute", își spuse președintele în gând și apropie iarăși degetul de butonul salvator, dar nu mai fu nevoie să-l apese, căci pe ușă năvăli Tyler Burke, șeful personalului de la Casa Albă, care se apropie și se aplecă spre urechea lui, comunicându-i destul de tare încât să audă și ministrul columbian:

— O problemă de siguranță națională solicită de urgență prezența dumneavoastră în camera de ședință.

„Camera de ședință" era numele de cod pentru buncărul aflat la peste 200 de metri în adâncurile capitalei și, spre deosebire de ceea ce credea toată lumea, situat nu sub Casa Albă, ci mult mai departe, spre nord. Se ajungea la el mai întâi cu un ascensor de mare viteză, de la care se pleca apoi cu un vagon închis ermetic. Buncărul era prevăzut cu aer condiționat dublu filtrat și cu tot ce era nevoie pentru a ține legătura cu toate structurile americane de comandă din țară și din lume.

Președintele se ridică precipitat, prefăcându-se că nu aude protestele ministrului de externe columbian, și îl urmă pe șeful personalului. După ei ieșiră și cei doi membri ai Serviciului Secret, care asigurau paza președintelui.

Spre uimirea sa, în loc să se îndrepte spre apartamentul prezidențial, șeful de personal o luă la stânga și deschise ușa care adăpostea camera de unde pornea spre buncăr liftul de mare viteză.

— Profesorul Steve Ward, președintele Comisei Alien 19, a solicitat imperios prezența dumneavoastră în buncăr. Din câte mi-a spus, crede că planeta se află într-un pericol major. Un pericol major pentru umanitate!

— Profesorul Ward mereu crede că planeta se află într-un pericol major, bombăni președintele, dar îl urmă grăbit pe șeful de personal.

Odată cu ei, în lift urcară şi cei doi agenți din Serviciul Secret, plus Andreea Price, șefa echipei care asigura paza în acea dimineață.

— Sincer să fiu, când te-am văzut că intri așa grăbit, am crezut că am apăsat fără să vreau butonul galben. Oricum, de vreo trei ori era s-o fac, pentru că mă cam săturasem de... Știi cumva ce s-a întâmplat?

Șeful de personal ridică din umeri, mormăind printre dinți:

— Nu știu nimic în plus, domnule președinte, doar că profesorul chiar părea foarte speriat.

Ajunseră după vreo cinci minute chinuitoare, cât îi luă vagonului electric să străbată cu viteză cei patru kilometri care despărțeau ascensorul de buncăr.

O bună parte din membrii comisiei Alien 19 era deja acolo. Se ridicară cu toții în picioare la sosirea președintelui. Şapte persoane. Camera era mare, de peste 300 de metri pătrați. Peretele opus intrării era prevăzut cu ecrane imense, pe care se derula o scenă care-i captivase pe toți.

Profesorul Ward îi ieși în întâmpinare președintelui și-l pofti mai aproape de ecranul principal.

— Vă rog să priviți mai întâi acest film, zise el. Nu durează decât trei minute și pe urmă am să vă spun care cred eu că este marele pericol pentru omenire.

Președintele se apropie și privi atent scena de pe monitorul uriaș. O mulțime de călăreți, ce păreau a fi arabi, se învârteau în cerc în jurul unei stânci în care trăgeau din când în când cu armele, din goana cailor.

După ce filmul se sfârși, președintele se întoarse spre profesor. Îl întrebă încruntat:

— Atât? Ce ar trebui să înțeleg de-aici?

— Călărețiii din imagine sunt luptători berberi din tribul Masmuda. Ieri au descoperit că pe teritoriul lor a apărut un monolit. Din motive nu foarte clare, au considerat apariția stâncii cu aspect sticlos o intruziune și au reacționat în singurul mod în care știu ei să reacționeze la o invazie: au deschis focul în plin asupra ei.

— Fără prea mare efect, din câte se pare, remarcă președintele. Dar tot nu văd unde-i pericolul. De ce am fost adus aici?

Profesorul apăsă câteva taste și pe monitor apăru o imagine. Se vedea clar că e luată din satelit. În aceasta se putea observa foarte bine monolitul. Părea un cristal foarte mare, care însă, în lumina soarelui, nu dezvăluia prea multe amănunte. Doar într-o parte se zărea cu greu o zgârietură, ca o fisură, care, mai mult

ca sigur, fusese produsă de unul dintre gloanțele beduinilor.

— Un pic de efect se pare că tot a avut, domnule președinte, spuse profesorul și mări imaginea până când fisura se văzu foarte clar pe monitor.

Mai apăsă o tastă și peste imagine se suprapuse o scală care le permise să remarce că fisura avea o lungime de vreo 2-3 centimetri.

— Tot nu înțeleg de ce o crăpătură de 2 centimetri, pe un monolit din mijlocul deșertului, ar prezenta un pericol pentru planetă, așa cum m-a asigurat șeful de cabinet când m-a chemat aici!?

— La început nu ne-am impacientat nici noi, domnule președinte, dar am solicitat monitorizarea monolitului 24 de ore din 24 și imaginile de azi-noapte ne-au dezvăluit următoarea surpriză.

Pe monitor apăru monolitul și deși în jurul lui era întuneric, în interiorul său se zăreau strălucind o mulțime de luminițe. În momentul în care imaginea fu mărită din nou, șeful statului remarcă uimit că acestea erau, de fapt, constelații.

— Stai puțin! exclamă el. Ce-avem aici? Un efect holografic sau la ce anume ne uităm?

— Ne uităm, domnule președinte, la un... fragment de Univers. Cel puțin asta e concluzia la care au ajuns cei care au studiat monolitul și interiorul lui.

Președintele vru să mai întrebe ceva, dar profesorul manevră tastatura și pe ecran apăru o nouă secvență.

Monolitul se afla acum în centrul câmpului vizual, mijiseră zorii, beduinii încă se învârteau în jurul lui, dar mai lent și fără să mai tragă în el.

Dinspre nord își făcură dintr-odată apariția câteva autovehicule militare. Păreau a fi șenilate și deși nu aveau însemne vizibile, șeful CIA, Sebastian Fisher, le identifică și luă cuvântul:

— Sunt șapte vehicule de deșert cu echipaj de cinci locuri fiecare, plus șoferul, înarmate cu aruncătoare de flăcări și mitraliere standard de 14,5 mm. Sunt ruși și, cel mai sigur, au venit de la șantierul de irigații din oaza El Borma, situat la 75 de kilometri distanță. Știm de mult timp că rușii au adus vehicule blindate în oază, motiv pentru care credem că se ocupă și de exploatarea unor minereuri strategice. Dar de data asta, însă, e bine că au intervenit, înainte ca berberii să mai provoace și alte fisuri în monolit. De obicei, condamnăm o astfel de acțiune brutală, dar acum aceasta a fost în regulă.

Pe ecran, tanchetele se apropiară de monolit și traseră câteva focuri în aer, somându-i probabil pe berberi. Aceștia, însă, se adăpostiră în spatele monolitului și începură la rândul lor să tragă înspre mașinile blindate.

— Mai mult ca sigur că rușii au supravegheat și ei zona și au văzut fisura. În mod incontestabil, și-au dat seama și de ce natură este, așa că evită să tragă în direcția lui, pentru a nu provoca noi fisuri.

Trei dintre tanchete ocoliră monolitul și în scurt timp berberii fură nevoiți să se predea. Poate își epuizaseră muniția. Din direcția de unde veniseră tanchetele își făcură apariția câteva camioane militare. Din ele coborâră o mulțime de soldați care, în numai câteva minute, instalară deasupra monolitului un cort verde.

— Și gata cu distracția, oftă președintele. De-acum nu mai putem vedea nimic, decât dacă le cerem rușilor un loc în primul rând la spectacol.

— Nu-i chiar așa, domnule președinte. Avem o sursă în interiorul cortului și sperăm să primim cât de curând imagini de acolo, spuse Sebastian Fisher.

Pe ecran nu se mai observau acum decât cortul verde și soldații ruși care mișunau în preajma lui. Președintele se întoarse spre cei din comisie:

— Ce explicație aveți, domnilor? Cum ar putea un fragment de Univers să ajungă acolo, în mijlocul Saharei?

Cei prezenți plecară capetele, căci nu ajunseseră la nicio concluzie credibilă, deși întorseseră subiectul pe toate părțile până la venirea președintelui. În cele din urmă, Ed Hull, un renumit astrofizician, își făcu curaj și luă cuvântul:

— Nu avem decât supoziții, domnule președinte. Vedeți dumneavoastră, se tot vehiculează în ultimul timp probabilitatea ca Universul nostru să mai aibă asociate 11 universuri, care se află, oarecum, în stare latentă. Sunt pliate, cumva, la niște dimensiuni atât

de mici, încât nici nu ni le putem imagina, dar de fapt ele au dimensiunea universului nostru, numai că nu se află în același spațiu cu al nostru. Ceva ce s-a petrecut aici, pe Pământ, a permis desfășurarea unuia dintre ele. E clar că e un univers dintr-o altă dimensiune, pentru că dacă ar fi fost numai o bucată din Universul nostru, atunci ar fi trebuit să străpungă planeta în întregime și nu doar să scoată capul în Sahara.

Toți ceilalți dădură din cap că sunt de acord cu spusele lui Ed Hull.

Profesorul Ward interveni și el:

— Domnule președinte, până să veniți dumneavoastră, noi am discutat diferitele aspecte ale acestei probleme. Ne-am întrebat cum este posibil să fi ajuns acolo, în mijlocul Saharei? Am ajuns la concluzia că asta face parte dintr-un proces natural, ciclic, cu o perioadă prea mare ca să-l putem noi studia. Probabil că așa se comportă universurile din când în când, e ca și cum un verișor și-ar vizita ruda care, întâmplător, se află în curtea noastră. În acest caz, nu avem ce face decât să ne rugăm ca fisura să nu ne spargă; dacă nu găsim ceva suficient de rezistent să o acoperim, în cele din urmă toată atmosfera Pământului se va scurge pe acolo, în Universul nou-apărut în viața noastră.

Privi în jur, se uită la ecranul unde nu se întâmpla nimic nou și continuă:

— O a doua ipoteză discutată, dar mai puțin probabilă, este ca o persoană de aici, de pe Pământ, să fi

făcut ceva care să fi provocat această intruziune. Dar, așa cum am spus, asta este puțin probabil, fiindcă un univers, oricât de pliat ar fi el, nu e un pui de găină pe care să-l ademenești cu câteva grăunțe, indiferent de natura lor. Asta ar fi cea mai comodă ipoteză și în acest caz nu ne rămâne decât să identificăm cauza, să o eliminăm și să sperăm că va dispărea și problema pe care a produs-o.

În tăcerea care se lăsă, Sebastian Fisher, șeful CIA, ridică mâna și arătă spre ecran, unde se vedeau iarăși imagini, în direct de astă dată, din interiorul cortului instalat de ruși.

Filmarea avea o rezoluție înaltă, dovadă că era făcut cu o cameră profesională și nu cu un simplu telefon. Avea și sonor, iar în fundal se auzeau voci în rușește care discutau aprins ceva.

În prim-plan se zărea fisura: peste ea, cineva pusese o riglă și putură să observe că avea trei centimetri și câțiva milimetri. Chiar în timp ce se efectua măsurătoarea, fisura se crăpă brusc și rigla fu atrasă spre micuța gaură formată acolo. Linia de plastic se rupse în două, apoi, printre bucățile formate, începu să se scurgă aerul și șuieratul lui deveni tot mai strident, pe măsură ce fisura se lărgea.

— Am dat de dracu'! exclamă unul dintre tehnicienii care asigurau transmisiunea și chiar dacă toți se uitară urât la el, nu putură să afirme că nu erau de acord.

Minute în șir priviră apoi cum militarii ruși încercară să astupe fisura cu diferite materiale, dar fără succes. Se vedea că nu erau pregătiți și că doar improvizau. În cele din urmă, văzând că n-au sorți de izbândă, ba mai mult, fiecare acțiune de-a lor mărea crăpătura, se opriră.

În liniștea care se lăsă se auzi dintr-odată un telefon sunând. Un tehnician ridică receptorul, se întoarse spre președintele Harry Martin și spuse:

— Președintele Rusiei dorește să vorbească cu dumneavoastră, domnule președinte.

Se priviră între ei, îngrijorați. Dacă președintele Rusiei își călca pe inimă să sune atât de repede, era clar că situația se deteriora rapid.

Martin ceru ca telefonul să fie pus pe speaker și zise:

— Da, domnule Pontin, vă ascult!

Președintele Rusiei vorbi precipitat, așa cum niciunul dintre cei de față nu-și aduceau aminte să-l fi auzit vreodată:

— Am să trec direct la subiect, fiindcă lucrurile devin dramatice cu fiecare clipă. În sudul Tunisiei a apărut un monolit cristalin, de origine necunoscută. Când am ajuns la el și l-am asigurat, am așezat un cort deasupra lui, să îl putem observa în întuneric. Astrofizicienii consultați au spus că nu face parte din Universul nostru. Aspectul spectrografic și alte amănunte i-au făcut să presupună că este vorba despre un alt Univers, dintr-o altă dimensiune. V-am trimis chiar

acum un fișier video cu monolitul filmat de aproape. Până să asigurăm locul, acesta a fost atacat de o ceată de berberi care, în felul lor primitiv, au crezut că singura cale de a reacționa este să tragă în el. În felul acesta, au reușit să-l fisureze.

Pe ecran apăru fișierul trimis de ruși; era la fel ca cel vizionat de ei mai înainte. Poate ceva mai clar, dar la fel.

— Ok, am văzut fișierul, domnule președinte. La ce ar trebui să ne uităm, mai precis?

— Doar la fisură și la nimic altceva. Deocamdată are numai doi centimetri și ceva, dar aerul din atmosfera terestră a început deja să se scurgă prin ea, în spațiul vid al noului univers. Soldații mei, prezenți la fața locului încearcă să o închidă cu diferite materiale, dar nu reușesc. Dimpotrivă, fiecare încercare nu face altceva decât să lărgească fisura. E adevărat că nici nu au fost pregătiți pentru așa ceva și că nu dispun de materiale potrivite...

— Și cum sperați să vă putem ajuta noi?

Președintele Pontin păru încurcat preț de o clipă, dar în cele din urmă rosti grăbit:

— N-are rost să mă mai ascund. Am aflat că specialiștii dumneavoastră tocmai au descoperit o substanță nouă, cu proprietăți interesante. Din câte știu, se numește Eldrex și este, deocamdată, top-secret, dar se intenționează să fie folosită la confecționarea rolelor de scoci, pentru a fi folosite pe navele spațiale, în caz

de fisuri. Credem că s-ar potrivi perfect în acest caz, așa că... vă rugăm să ne dați câteva role din acest scoci, să rezolvăm problema.

În centrul de comandă se lăsă o tăcere mormântală. Niciunul dintre cei prezenți nu știa despre ce vorbește președintele rus.

Dar timpul era scurt, iar dacă așa ceva exista, în mod sigur urma să fie găsit, așa că președintele american spuse, încercând să fie ferm:

— Sigur că da, domnule președinte. În cel mai scurt timp, un avion va pleca spre dumneavoastră cu rolele solicitate. Dar aș avea rugămintea... să permiteți ca în avion să fie și câțiva oameni de știință trimiși de noi, pentru studia fenomenul la fața locului.

Șeful CIA, care chiar se pregătea să scrie pe o foaie o solicitare asemănătoare pe care să i-o înmâneze președintelui, ridică doar degetul mare, aprobator.

Harry Martin se pregătea să încheie convorbirea și să aranjeze trimiterea rolelor de scoci spre Tunisia, dar nu se putu abține să nu facă un joc de cuvinte:

— Dacă scociul trimis de noi rezistă, asta nu înseamnă nimic altceva decât că vom avea un Univers lipit cu scotch. Sper că vă dați seama că acest lucru este, chiar în caz de reușită, doar o rezolvare provizorie și că va trebui să găsim ceva mai consistent, nu-i așa?

— Sigur că da! admise cu jumătate de gură președintele rus.

— Și ar fi bine să vă amintiți că tradiția berberă e una destul de primitivă și să aveți îngăduință cu cei pe care i-ați capturat.

— Așa vom face, domnule președinte, fiți sigur de asta! Iar dacă scociul trimis de dumneavoastră nu rezistă și nu blochează fisura, și nu vom găsi altă soluție, promit să mă gândesc la tradiția asta și în momentele în care noi vom respira ultimele molecule de aer de pe Pământ.

Telefonul fu pus în furcă și nu se mai auzi decât sunetul repetitiv al tonului care, deși era unul obișnuit, acum avea parcă o nuanță amenințătoare.

— Gata cu Camera de comandă, ordonă președintele. Nu mai e nevoie să rămânem aici. Trimiteți, deci, rușilor ceea ce au cerut și nu uitați să mă țineți la curent din oră în oră!

☆ ☆ ☆

Dorin era student în anul III la Facultatea de Matematică-Fizică din Brașov. După cum îl tachinau uneori prietenii, era un ciudat hibrid nereușit între talentele și ocupațiile părinților lui. Tatăl lui era un renumit profesor de fizică, chiar la facultatea unde învăța el, iar mama o nu mai puțin renumită violonistă la Filarmonica din localitate.

Problema lui era că îl pasionau amândouă domeniile și uneori chiar nu știa cum să se împartă între

ele. Dacă la facultate nu avea probleme nici cu fizica, nici cu matematica, în ceea ce privește muzica, deși interpreta cu plăcere bucăți destul de grele, își dădea seama că nu va ajunge niciodată un virtuoz la fel ca mama lui.

Singurul mod în care credea că poate îmbina într-un fel sau altul cele două pasiuni era să studieze teoriile vechi despre muzica sferelor, în care cele două domenii se întrepătrundeau atât de elegant. Nu mai știa unde găsise fragmentul acesta de text, dar și-l notase pe toate cursurile, deși n-ar mai fi avut nevoie, căci îl învățase de multă vreme pe dinafară:

„Muzica sferelor nu este doar o metaforă, o expresie a perfecțiunii și a armoniei universale, inspirată de spectacolul stelelor de pe bolta creascâ, ci este și o realitate științifică. Savanții și filosofii Antichității, de la care moștenim acest concept, aveau nu numai cunoștințe impresionante despre Univers, ci și intuiții excepționale, pe care știința abia astăzi a început să le confirme".

— A început să le confirme, bombăni el, dar nu se vor confirma singure. Trebuie lucrat la asta! Trebuie să le ajutăm și noi puțin!

Încerca, în felul lui, să descâlcească această enigmă și descărcase de pe net un fișier audio cu ceea ce autorii lui spuneau că este doar un fragment din Simfonia Universului. După ce Pitagora fusese primul care vehiculase ideea de *muzică a sferelor,* mulți oameni de știință încercaseră să descifreze acest imn cosmic. Citea

și recitea fragmentele care i se păreau semnificative, găsite pe net:

„Dacă o ciupești (coarda) într-un anumit fel, obții o frecvență anume, dar dacă o ciupești în alt fel, poți obține mai multe frecvențe; așa, ai note diferite." (Burt Ovrut).

„Michio Kaku, profesor la City University din New York, spune că: Universul este o simfonie, iar legile fizicii sunt armonii ale unei super-coarde".

Deși nu avea asta ca materie de studiu la școală, începuse să citească despre *superstringuri* tot ce găsea, fiindcă i se părea că în această teorie se ascunde și rezolvarea problemei lui.

Obișnuit cu interpretările la vioară ale mamei sale din bucățile dificile ale marilor clasici, atunci când asculta fișierul audio descărcat de pe net i se părea că lipsește ceva din el. Părea incomplet și încercase să îl transforme cu un sintetizator audio performant. Apoi își dăduse seama că nu poate rezolva mare lucru lucrând doar intuitiv, așa că încercase să scrie o funcție matematică menită să descrie mai bine ceea ce auzea.

Citea și recitea materialul bibliografic de care putea face rost și își dădea seama că e foarte aproape de o descoperire epocală.

Funcția, care ocupase mai întâi o singură foaie, se întinsese mai târziu pe două, apoi pe trei și în cele din urmă se dăduse învins. Nu era vorba atât de rezolvarea ei, cât de faptul că nu îi rezolva toate problemele, și mai ales cu precizia de care avea el nevoie.

În timp ce lucra la ea, își adusese aminte de o povestire SF pe care o citise în adolescență. În ea era vorba despre un savant care, în timp ce studia craniul unei fosile de dinozaur, își dăduse seama cum ar fi putut să se audă sunetul de împerechere al animalelor preistorice. Realizase, în cele din urmă, un dispozitiv sub forma unei sirene de ceață, pe care îl montase într-un far maritim, convins fiind că mai trăiește cel puțin un exemplar din dinozaurul respectiv. Nu mai ținea bine minte, după atâția ani, cum se terminase exact povestirea, dar din adâncurile mării se ridicase o fosilă vie din specia pe care cu toții o credeau dispărută și se îndreptase spre farul de ceață, pentru a-și găsi pereche. Nu mai era sigur, dar parcă savantul murise în cele din urmă, în îmbrățișarea fierbinte dintre dinozaur și turnul de ceață.

„Poate pățesc și eu la fel" își spusese el într-o seară, înainte de a adormi și după ce toată noaptea se visă urmărit de mici universuri chemate din locurile unde erau ele pliate, dimineața se trezi cu rezolvarea limpede, de parcă ar fi fost dintotdeauna acolo, în mintea lui.

Universul în care trăim noi ne arată doar cele trei dimensiuni cu care suntem obișnuiți, plus, bineînțeles, timpul, pe care toată lumea îl acceptă, în ultima vreme, drept a patra dimensiune. Dar toți savanții sunt de acord că, de fapt, sunt 11 dimensiuni, fiecare cu universul ei și care stau acolo, ghemuite, pentru că nu au fost încă întrunite condițiile în care să ni se arate.

Uneori, când se plimba prin spatele grădinii, pe lângă izvorul care clipocea ușor, gândindu-se la universurile lui, ridica încet câte un fir de ferigă și privea cum mugurii de pe frunză stau încolăciți exact cum își imagina că stau celelalte universuri.

Mugurii așteptau doar umezeala și câteva raze de soare pentru a se descolăci, iar universurile, doar o muzică potrivită. Muzica Sferelor, la care visau anticii, fiindcă ei mereu avuseseră intuiții despre cele mai multe descoperiri științifice ulterioare.

În cele din urmă, obosit și exasperat, chiar dacă nu era sigur de el, a înregistrat fragmentul care i se părea reprezentativ și a făcut rost de o antenă parabolică, la care a cuplat generatorul de mare frecvență pe care îl cumpărase pe eBay. L-a fixat pe frecvența rezultată din funcțiile lui, a îndreptat antena spre cer și apoi a modulat radiofrecvența cu melodia din generatorul audio. L-a lăsat pornit, cu speranța că ceva, măcar ceva se va întâmpla și că nu pierduse atâtea nopți și vise în zadar. După vreo oră, a simțit că antena se clatină pe suportul ei fragil, dar cum nimic altceva nu s-a mai întâmplat, a oprit generatorul și s-a dus să se culce.

Ca de obicei, și de data aceasta noaptea se dovedi a fi un sfetnic bun, pentru că, revăzând calculele, își dădu seama că omisese din mesajul lui cel mai important lucru: localizarea evenimentului, indiferent care ar fi fost acela: sosirea unui univers mic și drăguț sau doar o hologramă sau altceva asemănător.

Era sâmbătă și era liber, dar tot lucră câteva ore la proiectul său, apoi, când acesta fu gata, o chemă pe Elena, prietena lui.

— Nu pot să vin decât spre seară, îi spuse ea pe un ton repezit, așa cum vorbea cu el în ultimul timp.

Era studentă la Teatru și nu își dădea seama când vorbea ea sau vreunul din personajele pe care le interpreta și la care repeta mereu, chiar și în viața de zi cu zi, pentru a-și intra mai bine în rol.

— Dar să nu întârzii, te rog, fiindcă am o surpriză enormă pentru tine.

În cele din urmă, la insistența ei, îi mărturisi scurt:

— Un diamant magnific!

Apoi închise telefonul, înainte ca ea să apuce să ceară amănunte. Sincer să fie, îi era cam frică de întâlnirea cu ea, fiindcă juca într-o piesă modernistă și interpreta rolul unei fete care avea centura neagră la karate, așa că se antrena mereu pe el, când avea ocazia.

Până seara, când a ajuns Elena, a tot verificat și reverificat cele două generatoare și legăturile dintre ele. Apoi a mai calculat o dată locul unde ar fi trebuit să apară universul lui, chemat din poziția în care se afla pliat acum.

Pentru că fata întârzia, porni generatorul, după care cuplă la putere minimă și generatorul audio. Muzica era, într-adevăr, minunată, dar scopul nu era să îi încânte pe auditori, ci cu totul altul. Cam la un sfert de oră după ce ambele generatoare funcționară la pu-

tere minimă fără să se întâmple nimic, mări puterea la jumătate.

Chiar în locul unde se aștepta el, solul din grădină începu să tremure și un cristal strălucitor își făcu apariția din pământ. Opri generatoarele și se apropie de el. Văzut de depărtare, până la el ajungeau câteva raze de lumină, dar tot se observau, în adâncurile lui, ceva constelații îndepărtate. Îi veni să chiuie de bucurie, dar se abținu și inversă melodia, apoi pornit iarăși generatoarele și cristalul se retrase încetișor înapoi în pământ. Avea să studieze mai îndeaproape cristalul după avea să ajungă și Elena, deși murea de nerăbdare să își analizeze cât mai repede realizarea.

Se abținu să-i dea telefon fetei, să o grăbească. De cele mai multe ori, când făcuse așa ceva, efectul obținut fusese exact invers. Elena era o fată minunată, dar uneori tare încăpățânată. În cele din urmă apăru, dar se arătă dezamăgită când află că are de așteptat până să vadă diamantul promis.

După o jumătate de ceas de funcționare a generatoarelor, cristalul își făcu iarăși apariția, numai că de data aceasta, Dorin îl lăsă să iasă din pământ aproape doi metri. Așa cum se așteptase, Elena fu încântată și nu mai contenea să mângâie, extaziată, bucățica de univers care scosese nasul în grădina lui.

După ce îl admirară îndeajuns, Doru hotărî să-l trimită în lumea lui, știind de-acum că putea să-l recheme ori de câte ori voia. Mai ales că nu dorea să riște și să

îl lase peste noapte în grădină, să se întâmple cine știe ce. În timp ce se uitau amândoi cum universul se retrăgea încet, Elena îl întrebă, curioasă:

— E singurul cristal pe care l-ai adus? Fiindcă am impresia că am mai auzit vorbindu-se de așa ceva, în ultimul timp.

O vreme, Dorin se codi să răspundă, dar în cele din urmă mărturisi:

— Am mai chemat unul acum câteva zile. Dar nu am nicio idee unde a ajuns, fiindcă nu am introdus datele locației, așa că... cine știe pe unde-o fi ieșit?

Elena își mușcă buzele și scoase telefonul:

— Cred că știu eu unde ți-a ajuns odorul! Stai să caut fișierul!

În cele din urmă, găsi un post de televiziune online care transmitea de la fața locului, din Tunisia. Reporterul zicea:

— *Din Statele Unite ale Americii s-a primit un scoci folosit pentru acoperirea fisurilor ivite în structura navelor spațiale, dar nici el nu a reușit să acopere fisura care, cu fiecare oră care trece, se face din ce în ce mai mare. Specialiștii calculează de zor cât va mai dura până când atmosfera Pământului se va scurge prin fisură, dar niciun calcul nu este exact, pentru că, în acest moment, nu știm cum va evolua fisura. Vă reamintim că monolitul cristalin a apărut brusc în deșertul tunisian și a fost fisurat de berberii care au tras cu armele în el, considerându-l drept o încălcare a proprietății.*

Elena se uită lung la Dorin, care se făcuse alb la față ca varul.

— Despre al tău vorbeşte, aşa-i?

— Da, în mod sigur!

Elena dădu din cap a reproș.

— Am să te cert mai târziu. Acum spune-mi doar dacă poți să-l trimiți înapoi de unde a venit.

— Cred... cred că pot, bâigui tânărul și se duse la generatoare. Ar trebui să fi rămas în memorie tot ce-au făcut. De fapt, contează radiofrecvența, pentru că el este cel care...

— Nu mai scoate o vorbă și trimite-l odată înapoi! îl întrerupse fata. Se uită la el cum căuta vechile frecvențe și clătină din cap cu năduf. Fi-ți-ar universurile de râs! Nu putea să-ți placă și ție fotbalul sau cluburile, ca altor băieți de vârsta ta?

— Gata, gata, aproape am rezolvat!

Mai făcu câteva reglaje, apoi dădu drumul generatoarelor. După câteva minute, pe ecranul telefonului putură observa ceva vânzoleală în jurul monolitului din Sahara și îl auziră pe reporter cum începe să strige de bucurie:

— Cristalul se retrage, oameni buni! Cristalul se retrage! Şi am scăpat de pericolul de a muri asfixiați. Nu știu cum s-a întâmplat, dar e un adevărat miracol, la care nimeni nu mai spera!

În câteva minute, din monolitul saharian nu mai rămase nimic și toate camerele se repeziră să filmeze

nisipul, acum liniștit, din locul în care peste întreaga planetă se abătuse amenințarea supremă.

Elena răsuflă ușurată și își împunse prietenul cu un deget în piept.

— Știi ce ai de făcut acum?

— Da, zise ascultător Dorin. Să refac rapid calculele și să măresc precizia apariției universurilor.

Fata îi dădu un bobârnac în nas.

— Nu asta, iubire. Cu totul altceva!

Și cum el o privea fără să înțeleagă, ea îi detalie:

— O să distrugi toate calculele și o să uiți de descoperirea asta. E prea periculoasă pentru lumea în care trăim.

Păru deodată să își amintească ceva și scoase repede o carte din geantă, continuând:

— Chiar azi am citit un fragment din volumul ăsta, despre care cred că ți se potrivește de minune. I-auzi aici ce zice: „Oricum, eu îmi sfârșisem povestea și m-am retras în lateral, ca un crab, către trepte. Spusesem absolut totul și mi se părea că indicația de regie «iese din scenă cu multă prudență» era scrisă special pentru rolul meu". Nu-ți spun din ce carte este, dar cred că ar fi bine să te retragi ca un crab din toată povestea asta. În lateral și cu multă prudență, fiindcă altfel o să ai de-a face cu mine. Și cred că știi ce înseamnă asta!

Dorin știa, și-ncă prea bine. Elena era o fată drăguță, dar uneori devenea un pic cam violentă.

CAVALERUL NEGRU AL APOCALIPSEI

Președintele Americii, Harry Martin, se afla pe peluza Casei Albe pentru o sesiune de fotografii, împreună cu toți cei care avuseseră un cât de mic rol în eradicarea pandemiei de Covid-19. Ședința foto se apropia de final și toți încercau să vină cu un pas mai aproape de președinte sau de profesorul George Owen, cel care descoperise miraculosul vaccin pentru perfidul virus.

Cu o zi în urmă, pe teritoriul SUA fusese înregistrat ultimul bolnav de Covid-19 și se vorbea deja ca sigur despre un premiu Nobel pentru profesorul Owen. Interesul de a figura într-o fotografie cu el era, așadar, de înțeles, iar Andreea Price, șefa grupei din Serviciul Secret care asigura paza în dimineața aceea, privea cu îngăduință toate acele mici manevre. Toți cei aflați acum pe peluză fuseseră verificați de oamenii ei, așa că se putea relaxa. Spre deosebire de momentele în care președintele era în deplasare și decidea brusc să facă o baie de mulțime, venind în contact cu o grămadă

de necunoscuți, sesiunea de acum părea un simplu moment de respiro.

Ca pentru a-i aduce aminte că niciodată nu poți să spui niciodată și să lași garda jos, mai ales când lucrezi în cadrul Serviciului Secret, casca din ureche începu să bâzâie și o voce precipitată porni să-i comunice veștile care, în doar ore, aveau să schimbe complet fața întregii lumi.

A ridicat brațul stâng și a șoptit scurt în microfon:

— Repetă, te rog!

Dar în timp ce asculta se îndreptă în viteză spre grupul în mijlocul căruia se afla Potus – numele de cod al președintelui.

Împingându-i fără menajamente pe cei care îi stăteau în cale, îl apucă strâns pe președinte de brațul stâng, chiar deasupra cotului și răspunse scurt privirii lui uimite:

— Cod roșu, domnule președinte!

Pentru că i se păru că nu fusese destul de explicită, preciză:

— Cod roșu **trei**, domnule președinte! Trebuie să plecăm chiar **acum**!

Vocea ei dură sună a ordin, dar președintele nu păru impresionat. Dădu din umeri și ridică ochii spre cerul senin și albastru de deasupra Washingtonului. Alături de el, toți cei care știau ce înseamnă cod roșu trei ridicară şi ei privirile, iar unii o făcură pur și simplu din spirit de imitație. Și asta pentru că acel cod

roșu trei însemna nici mai mult nici mai puțin decât atac aerian asupra Casei Albe.

— Nu se vede nimic, Andreea, zise el tărăgănat, cu un ușor reproș în glas.

Se întoarse spre șeful Statului Major al Armatei și îl întrebă:

— Nu ați cerut în urmă cu două luni o suplimentare a forțelor aeriene care apără capitala?

— Ba da, domnule Președinte, așa este. Și, după cum vedeți, sunt la post deja.

Fără să mai spună ceva, arătă spre cer, unde trei avioane F-22 Raptor se repezeau spre vest, în întâmpinarea unui inamic încă invizibil.

— E bine că suntem apărați, domnule președinte, insistă Andreea, dar tot ar trebui să mergem în camera de ședință.

Acesta era numele de cod pentru buncărul aflat la peste 200 de metri în adâncurile capitalei.

— Să mai stăm puțin, Andreea, să vedem ce naiba se întâmplă, mai ales că apărarea noastră tocmai a primit întăriri, arătă el spre cele patru elicoptere de atac ce survolau Casa Albă, îndreptându-se tot spre vest.

Andreea privi neajutorată spre Tyler Burke, șeful personalului de la Casa Albă și, implicit, șeful ei direct, dar acesta ridică neajutorat din umeri și femeia se hotărî să mai aștepte un pic. Nu se zărea nimic pe cerul senin și incredibil de albastru și toată lumea începea să se întrebe dacă nu cumva era vorba o alarmă falsă.

În cele din urmă, de departe, dinspre vest, se făcu auzit un uruit surd care se apropia cu fiecare clipă. Umbra unui nor negru ca noaptea păru că se apropie, dar era prea departe pentru ca cineva să-și poată da seama despre ce este vorba. Cum însă avea o viteză destul de mare, în curând putură observa mai bine amănuntele. Era un obiect de formă lenticulară, ce părea imens, în ciuda altitudinii de peste zece kilometri la care zbura. De un negru mat, lăsa în urma sa, de o parte și de alta, un nor dens, la fel de negru ca el.

După ce făcură un ocol în jurul lui, așteptând probabil ordinele, avioanele lansară rachetele spre țintă. Acestea explodară la distanță de obiect, fără niciun efect vizibil asupra lui, ca și cum ar fi fost înconjurat de un câmp protector.

Avioanele se întoarseră pentru a coordona un nou atac și, văzându-le atât de mici pe lângă obiectul imens de deasupra lor, președintele se încruntă și se întoarse spre șeful Statului Major al Armatei.

— Numai mie mi se pare că avioanele astea arată ca și cum un roi de țânțari ar ataca un elefant?

Șeful Statului Major al Armatei se încruntă, clar la fel de uimit.

— Nu ne așteptam să fim atacați de așa ceva atât de mare, domnule președinte. Estimez că are peste zece kilometri în diametru. Iar viteza lui ar fi pe undeva la aproape 3000 de kilometri pe oră. Poate chiar mai mult.

Obiectul ajunse deasupra lor și își continuă drumul, implacabil, spre ocean. Pentru că viteza sa era mult mai mare decât cea a sunetului, abia la câteva secunde după trecerea lui răsună bubuitul cumplit care îi făcu pe toți să-și ducă mâinile, disperați, la urechi.

Cerul, atât de albastru în urmă cu numai câteva minute, se făcuse dintr-odată negru ca smoala și Andreea Price reluă strânsoarea asupra cotului președintelui.

— Acum chiar că trebuie să intrăm, domnule președinte! rosti ea, cu cel mai sever glas pe care îl putea folosi în fața celui mai puternic om de pe planetă.

— Mai stai puțin, Andreea, replică președintele, privind în continuare în sus. Îți dai seama că dacă chestia aia ar fi vrut să ne distrugă, eram morți cu toții.

Tyler Burke părea și el la fel de nehotărât şi ridică a doua oară din umeri, neajutorat. Protocolul era clar în astfel de situații și ar fi fost destul să facă un semn celor mai apropiați agenți și președintele ar fi fost luat pe sus și transportat ca un simplu colet la adăpost! Mai ezită câteva clipe, gândindu-se cum să procedeze.

Într-o fracțiune de secundă își aduse aminte de unul dintre primele ei cursuri din cadrul Serviciului Secret. „Nu uitați de puterea cuvintelor, le spusese instructorul privindu-i pe fiecare în ochi, în timp ce trecea printre pupitre. Poate că vorbele n-au viteza gloanțelor, dar vă asigur că pot acționa, uneori, mai bine decât ele. Depinde doar de voi să hotărâți ce anume cuvinte să folosiți!"

— Domnule președinte! rosti ea tare și apăsat. În mod clar obiectul e de origine extraterestră și în mod sigur, dacă voia, ne putea distruge pe toți. Dar probabil că ei ne consideră doar niște insecte, iar fumul pe care îl lasă în urmă este doar un soi de insecticid toxic cu care vor să scape de noi. E de datoria dumneavoastră să vă puneți la adăpost și să luați cele mai bune măsuri pentru poporul american.

Președintele se încruntă și când pricepu mesajul, se puse rapid în mișcare spre intrarea în Casa Albă.

Norul lăsat în urmă de mașinăria zburătoare se dovedise, în cele din urmă, că nu era toxic, dar până să se afle asta, unul dintre jurnaliștii aflați în apropierea Andreei, auzind-o, transmise rapid informația și imediat jurnalele titrară, cu litere mari: „Extratereștrii ne consideră niște insecte și vor să scape de noi cu insecticid"!

Problemele Andreei nu se terminară, însă, odată cu deplasarea președintelui spre ascensorul de mare viteză care avea să-i ducă în buncăr, fiindcă acesta fu urmat, buluc, de toată mulțimea de invitați care se afla pe peluză. Așa că trebui să facă urgent o selecție, întrucât capacitatea liftului era de numai zece persoane. Și trebuia ca în buncăr să ajungă, în cele din urmă, doar acei indivizi care puteau ajuta în mod real la rezolvarea crizei care se prefigura la orizont.

După președinte vru să intre vicepreședintele Ryan Stone, dar Andreea îi făcu semn să se oprească, con-

secventă principiului potrivit căruia nu trebuia să pună toate ouăle în același coș. Și ca să nu existe obiecții, îi transmise suficient de tare încât să audă toți cei din preajmă:

— Dumneavoastră mergeți la Camp David, domnule vicepreședinte. Am chemat deja elicopterul, așa că vă rog să îl așteptați afară, pe peluză.

Bărbatul se conformă ascultător și următorii aleși pentru lift fură doi dintre oamenii ei, fiindcă nu se știa niciodată ce se putea petrece atunci când mai mulți oameni sunt închiși, pentru o perioadă mai mare de timp, într-un spațiu restrâns, și era posibil să aibă nevoie de ei pentru a păstra ordinea. Urmară profesorul Owen, șeful Statului Major al Armatei și încă patru specialiști.

— Ceilalți puteți veni cu următoarea cursă, decretă ea și șeful de personal înclină aprobator din cap, semn că alesese bine.

Ușa liftului se închise și cutia ermetică porni cu viteză sa spre Camera de Comandă, 200 de metri mai jos. Următorii evacuați aveau să fie duși într-o anexă a buncărului principal, construită tocmai pentru astfel de momente. Când ajunseră, erau deja așteptați. Camera avea peste 300 de metri pătrați și peretele opus intrării era prevăzut cu ecrane imense, pe care se vedeau imagini cu obiectul care împrăștia nori negri.

Președintele rămase cu privirea ațintită asupra unei imagini transmise, probabil, de unul dintre piloții de

pe avionul Raptor. Obiectul se văzu mărindu-se pe ecran, până când pilotul lansă rachetele și făcu apoi o voltă, pentru a-l evita.

— Pare o imensă farfurie zburătoare neagră, domnule comandant, se auzi vocea lui, înainte de a se îndepărta. Prima salvă n-a avut niciun efect, așa că o să mă întorc să mai lansez un rând de rachete.

Răspunsul celui care coordona acțiunea nu se mai auzi și președintele întrebă:

— Cine poate să-mi spună mai multe despre această farfurie zburătoare neagră?

Colonelul Neil Rich, ofițerul care coordona schimbul de dimineață în Camera de Comandă, răspunse:

— Tot ce știm, domnule președinte, este că obiectul zburător s-a materializat astăzi, în jurul orei 10 AM, deasupra localității Front Royal Belmont, la o sută de kilometri vest de Washington. Repet, s-a materializat, pentru că înainte de apariția lui, în punctul indicat nu fusese semnalat de niciunul dintre sistemele noastre radar. Așa că putem face presupunerea rezonabilă că este un artefact extraterestru și, din acest motiv, am activat planul Alien 19.

Alien 19 era un plan menit să aducă în Camera de Comandă specialiștii de care președintele avea nevoie pentru a contracara o invazie extraterestră.

— Da, ai procedat bine, aprobă președintele. Oricum, transmite-le băieților să poarte măştile de oxigen în preajma acelui nor.

Colonelul Rich se încruntă și președintele își dădu seama că acesta nu știa nimic despre ipoteza agentului Price. Îl puse la curent și colonelul clătină negativ din cap.

— Încă nu știm compoziția norului, domnule, dar în mod sigur nu va ajunge prea curând la sol. Măsurătorile exacte efectuate cu telemetre de precizie ne indică faptul că norii respectivi sunt complet nemișcați.

— Bine, dar asta e imposibil! interveni profesorul Owen, deși nu era specialitatea lui, ci mai degrabă o observație de bun simț. La înălțimea aia sunt, totuși, curenți de aer și...

Se vede treaba că ofițerul îl cunoștea din nenumăratele apariții la televiziune, pentru că îl întrerupse politicos și i se adresă cu deferența cuvenită:

— Până astăzi, despre multe lucruri aș fi spus că sunt imposibile, domnule profesor, arătă colonelul spre uriașul ecran.

Manevră câteva butoane și pe ecranele din fața lor se profilară mai clar norii lăsați în urmă de obiect. Păreau desenați pe cer de mâna unui pictor suprarealist.

— Obiectul, farfuria zburătoare, după cum i-a spus pilotul, are 12 kilometri diametru și lasă în urma lui și în părțile laterale câte o dâră lată de 26 de kilometri în fiecare parte, adică obturează total lumina soarelui pe o distanță totală de 64 de kilometri. Viteza este de aproximativ 3200 de kilometri pe oră, deci, în fiecare

oră, peste 200.000 de kilometri din suprafața Pământului este acoperită complet. Nu știm încă ce grosime are, dar opacitatea norului este completă și nicio rază de lumină nu mai străbate prin el. Oricum, am trimis câteva avioane să ia eșantioane și după ce le vom analiza, vom ști mai multe.

Președintele se încruntă și își mușcă buzele. În cele din urmă, ridică neajutorat din umeri:

— Dar toate astea n-au nicio logică.

— Sau poate că au, răspunse profesorul Owen, dar numai pentru extratereștri. Şi ar trebui să facem eforturi de a o înțelege înainte de a fi prea târziu.

☆ ☆ ☆

Și Kremlinul avea o Cameră de Comandă, dar președintele Pontin evita pe cât posibil să o folosească, în primul rând din cauza faptului că el credea că ar dăuna imaginii publice de președinte neînfricat pe care încerca să o afișeze. Apoi, în mod sigur nu ar fi fost de bun augur ca populația să afle că președintele și apropiații lui se ascunseseră într-un buncăr la ivirea pericolului, lăsând restul populației să se descurce cum putea.

În subconștient nutrea însă speranța că nimeni de pe Pământ n-ar fi atât de nebun încât să atace Rusia, dotată cu atât de multe arme atomice, încât ar fi putut distruge planeta de câteva ori.

Dar în momentul în care șeful securității apăru la ușa salonului în care se desfășura dineul oficial cu președintele Venezuelei, președintele Pontin se ridică brusc și, fără să își ceară scuze, părăsi încăperea. Îl cunoștea pe generalul Igor Kurceatov, consilierul lui personal, de ani buni și știa că e un om curajos, care nu se pierdea deloc cu firea. Dar când l-a văzut apărând așa, alb la față, în pragul salonului și făcându-i semn să iasă, n-a ezitat nicio secundă.

Așteptă să se închidă ușa în urma lor și abia după aceea îl întrebă pe general ce s-a întâmplat.

— Suntem atacați, domnule președinte!

Pontin se făcu roșu la față, în ciuda faptului că era cunoscut ca un om care-și ținea firea în cele mai grele situații, și întrebă șuierat:

— Cine a îndrăznit?

În rusă, întrebarea păru și mai aspră, „Șto pasmiel?", și abia când șuierul ei îi ajunse la urechi, generalul se lămuri la cine se gândise președintele.

— Extratereștrii! Otrăvesc planeta, așa că e mai bine să coborâm în buncăr.

— Otrăvesc planeta? repetă președintele, fără să-i vină să creadă. De ce-ar face una ca asta?!

— Nu știu, domnule președinte, dar informația e sigură. Provine din anturajul președintelui SUA și a apărut deja în ziarele americane online.

Grăbiră pasul și ajunseră curând în Centrul de Comandă, destul de asemănător cu cel din Washington.

Președintele privi ecranul uriaș pe care imensul obiect era înfățișat zburând maiestuos și nepăsător deasupra Pământului.

— Am activat planul STEAUA și în câteva ore academicianul Suvorov și echipa lui ar trebui să ajungă aici.

La fel ca americanii, rușii luaseră și ei în calcul că la un moment dat planeta ar fi putut fi atacată și alcătuiseră o echipă care să acționeze într-o astfel de situație. Aceasta era condusă de academicianul Vladimir Suvorov și era formată din specialiști aleși chiar de el.

— Să sperăm că Suvorov și oamenii lui vor ajunge la timp și ne vor spune ce să facem, pentru că, vezi tu, Igor, ne-am pregătit ani la rând pentru eventualitatea că vom fi atacați de cineva de pe Pământ și acum, uite ce se întâmplă!

— Vor ajunge, domnule președinte, îl asigură generalul, ceva mai optimist, ca și cum simpla prezență lângă el a președintelui i-ar fi dat curaj.

Era rușinat că se pierduse cu firea mai înainte, dar, la fel ca președintele, la un atac extraterestru nu se așteptase nici el. Toate simulările din camera de război se refereau la state mai mult sau mai puțin puternice de pe planetă, nu la un atac venit din spațiu.

Duse mâna la ureche pentru a auzi mai bine, apoi vorbi, ceva mai liniștit:

— Avem o sursă în apropierea președintelui american și se pare că norii nu coboară de la înălțimea la

care au fost creați. Cel puțin, așa i s-a comunicat acum câteva minute. Americanii au trimis înspre nori un avion-laborator care să încerce să ia o mostră din nori și să-i analizeze compoziția.

— Bine, spuse Pontin. Să mă ții la curent cu evoluția lucrurilor. Eu mă duc să mă întind puțin!

Clătină din cap, nemulțumit de el însuși. Dacă ar fi bănuit ce urmează, n-ar fi exagerat cu vodca, la dineul cu președintele Venezuelei, dar voise să-l facă pe acesta să se simtă bine și să mai bage puțină zâzanie între el și americani.

Înainte de a adormi, un gând ciudat îi răsări în minte: poate că, mai curând decât credea, avea să fie nevoit să se alieze cu americanii, pentru a scapa lumea de problema extraterestră care tocmai apăruse.

☆ ☆ ☆

Jin Ziang, președintele Chinei, adormise greu în seara precedentă. Neoficial, China încă era a doua putere a lumii, dar ultimele date statistice îi arătaseră, fără putință de tăgadă, că în curând avea să ajungă pe primul loc. Cel puțin din punct de vedere economic, pentru că militar, era conștient, avea să le mai ia câțiva ani. Dar nu foarte mulți, gândise el chiar înainte de a se cufunda în somn. Oricum, își zise, nimic nu mai putea sta în calea supremației chineze. Și adormi cu un zâmbet satisfăcut pe chip.

De aceea, când fu trezit de șeful securității, fu neplăcut impresionat de fața înspăimântată a acestuia. Dacă Hao Yin, practic al doilea om după el în ierarhia neoficială a puterii, era înspăimântat, atunci fără îndoială că ar fi trebuit să fie și el.

— Suntem atacați, domnule președinte!

— Cine a îndrăznit una ca asta?! tună Jin Ziang.

Hao Yin arătă spre balconul dormitorului:

— Mai bine ați vedea singur, domnule președinte!

Aruncă pătura subțire de pe el cu un gest furios și se repezi la geam. Dinspre vest năvălea spre el, cu o viteză incredibilă, ceva ce părea aidoma unui dragon uriaș din poveștile copilăriei sale. În urma acestuia, un fum negru întuneca cerul senin, ca un semn al diavolului.

„Nimic nu mai poate sta în calea supremației chineze!" își aduse aminte gândul cu care adormise. Dragonul negru, însă, tocmai se așezase de-a curmezișul măreției chineze.

După ce trecu de ei și-i auzi tunetul cumplit, se întoarse spre șeful securității:

— Ce-i asta, Hao Yin?

Ministrul ridică neputincios din umeri:

— Nimeni nu știe nimic, domnule! Obiectul a apărut deasupra Americii, materializându-se din nimic și lasă în urma lui fumul ăsta negru.

Președintele mai cercetă o dată dâra de fum lăsată în urmă de dragonul care se pregătea să-i dărâme vi-

sele. Sau, poate, să i le susțină, dacă gestiona corect situația.

— Să mergem în camera de consiliu, ordonă el și ministrul securității îl urmă grăbit spre locul unde savanții Chinei aveau să ajungă și ei, curând, în încercarea de a lămuri misterul.

☆ ☆ ☆

În numai cinci zile, peste patru la sută din cerul planetei devenise negru și deși nu se aflase nimic în plus despre misteriosul obiect care brăzda atmosfera, reușiseră să lămurească un lucru care se dovedise surprinzător: fumul negru pe care Andreea Price îl bănuise că ar putea fi toxic era format doar din apă. Și în mod și mai surprinzător, grosimea lui era numai cu puțin mai mare de un metru.

— Cum să fie format numai din apă? întrebă cu glas ridicat președintele Martin. Voi nu vedeți cât de negru este?

Consfătuirea avea loc, de data aceasta, în sala de ședințe de lângă Biroul Oval. Atâta vreme cât norul nu era toxic, nu avea rost să se înghesuie în buncăr. Savanții care făceau parte din Comisia Alien 19 se priviră lung, ezitând să răspundă unui președinte cunoscut că nu își stăpânea prea ușor accesele de furie.

În cele din urmă, doctorul în chimie Steve Ward, președintele Comisei și de curând câștigător al pre-

miului Nobel, își luă inima în dinți și riscă un răspuns:

— În ciuda aparențelor, domnule președinte, este vorba de apă. Apă pură și nimic altceva. Rezultatele noastre au fost confirmate de cercetătorii din alte țări.

— Și atunci, de ce e așa neagră, Steve? întrebă, tot la fel de contrariat, președintele.

— Pentru că se află într-o stare specială nemaiîntâlnită până acum natură. E ca și cum ar fi apă polimerizată. Pe vremuri, savanții ruși au crezut că au obținut așa ceva, dar fusese vorba doar de niște impurități ale experimentelor și nimic mai mult.

Arătă cu mâna spre geamurile sălii de ședințe:

— De data asta, însă, nu mai e loc de îndoială: este vorba de un fel de „apă polimerizată" – o să folosesc acest termen, în lipsă de altceva. Are proprietăți și caracteristici necunoscute, pe care abia acum începem să le cercetăm. Ideea este că, în mod clar, încă nu e posibil să fabricăm așa ceva, pentru că la mijloc intervin energii foarte mari. Din primele fotografii electronice obținute, s-a putut observa că unghiul dintre cei doi atomi de hidrogen, care este, în mod normal, de 104 grade, e modificat astfel încât atomii aproape că se ating. Au fost scoși din locul lor obișnuit printr-un efect cuantic pe care încă nu-l înțelegem și, practic, așa cum sunt acum, sunt de nedespărțit. Nu știm cum au făcut asta și nu știm nici cum am putea anula acest efect cuantic. Îi zicem polimerizare pentru că nu știm

cum să-i zicem altfel, fiindcă, practic, e clar că-i vorba despre altceva.

Președintele îi făcu semn să se oprească și întrebă:

— Am înțeles că o mulțime de savanți lucrează la rezolvarea problemei, ca să destructureze apa asta, dar eu întreb altceva: ce putem face dacă nu vor rezolva nimic, în cele din urmă?

Membrii comisiei se privit unul pe altul și în cele din urmă tot Steve Ward vorbi:

— În cazul ăsta, hm, nu prea ne rămân multe opțiuni, domnule președinte. În cel mult o sută de zile, întreaga Planetă va fi acoperită de acești nori negri și nicio plantă nu va mai supraviețui. Drept consecință, nici erbivorele, care vor muri de foame. Vor urma carnivorele, iar în cele din urmă, noi, oamenii.

În cameră se lăsă o tăcere grea. Președintele îi fixă cu privirea și izbucni:

— Voi vorbiți serios?! Vreți să spuneți că toți oamenii de pe planetă vor muri din cauza unor simpli nori negri?

Decanul de vârstă al savanților din comisia Alien 19, Robert Doyle, un reputat biolog, luă cuvântul:

— Domnule Președinte și stimați colegi, acțiunea obiectului zburător de afară, făcu el un gest evaziv spre geamurile încăperii, este în mod clar destinată unui unic scop. Nu mai este nicio îndoială cu privire la intențiile finale. Vor să curețe planeta de tot ce înseamnă viață. Nu știm în ce scop, însă dispunând de

tehnologia pe care o au, în mod sigur ar fi putut alege o altă cale ceva mai rapidă să scape de noi, dar se pare că nu se grăbesc. În cel mult trei-patru ani, vor avea o planetă curată, gata să fie folosită de ei în orice scop ar dori-o. Asta numai dacă nu reușim cumva să le dejucăm planurile.

Pentru că președintele tăcea, analizând informațiile, vicepreședintele fu cel care puse întrebarea care se afla pe buzele tuturor:

— Și cum am putea să facem asta?

Robert Doyle continuă:

— Presupunând că fizicienii nu reușesc să rezolve problema destructurării apei, în primul rând va trebui, cumva, să ne adaptăm întunericului definitiv. Sunt sigur că deja se lucrează la asta, dar vom fi nevoiți să ne scoatem din cap ideea că vom putea produce vreodată atâta lumină artificială încât să suplinim lumina soarelui. Punctual, vom reuși să creăm oaze de lumină, cu ajutorul ledurilor semiconductoare de mare putere, pentru a produce plante comestibile, dar în cantități strict limitate. Putem încerca sintetizarea hranei din hidrocarburi, dar toate astea nu sunt decât paliative, domnule președinte. Ne putem aștepta ca în cel mult doi-trei ani, 99% din populația planetei să dispară. Poate chiar mai repede, în funcție de rezervele de hrană locale, pentru care se vor da lupte grele. Iar cei care vor supraviețui, dacă vor supraviețui, vor trăi în niște condiții...

— Dar e cumplit ce spui, domnule profesor! Sper din tot sufletul să nu fie adevărat și să găsim soluții, în cele din urmă! interveni președintele.

Fețele sumbre ale celor din încăpere îi spuneau fără cuvinte că, de fapt, acela era adevărul și că n-avea rost să își facă speranțe deșarte.

Președintele se ridică în picioare, determinându-i pe toți să facă la fel:

— Hai să fim optimiști și să luptăm până la capăt pentru rezolvarea acestei probleme! îi încurajă el.

Ceea ce nu le spuse, însă, era că unul dintre distrugătoarele din Oceanul Pacific tocmai se pregătea să lanseze o rachetă nucleară asupra obiectului care producea norii negri.

☆ ☆ ☆

Nici în capitala Rusei lucrurile nu stăteau mai bine și cei din comisia convocată de președintele Pontin ajunseseră la aceleași concluzii.

Președintele stătea întunecat în capul mesei și asculta veștile proaste care veneau una după alta, cu rapiditate.

— Nu pot să cred că atâția savanți renumiți din toată lumea nu sunt în stare să găsească o cale și să evite atacul acestor nori!

— Măcar de-ar ataca, domnule președinte, interveni ministrul Apărării. Am putea să le răspundem

pe măsură, dar așa, nu știm ce să facem. Nu ne-am pregătit pentru un astfel de război.

Spusele ministrului nu erau un reproș, ci doar o constatare amară. Ani la rând, populația Rusiei fusese subnutrită pentru a putea construi tancuri, submarine și rachete sofisticate, care acum se dovedeau inutile.

În încăpere intră generalul Igor Kurceatov și, după ce privi în jur și se asigură că toți cei din sală erau de încredere, vorbi:

— Tocmai am primit vestea că americanii au lansat o rachetă nucleară asupra obiectului. În zona insulelor Bikini, din Pacific.

Fețele celor din încăpere începură să se lumineze, așa că se grăbi să adauge:

— Deși racheta a avut o putere de 1,2 megatone, nu s-a înregistrat niciun efect vizibil asupra obiectului, care și-a continuat drumul fără să fie afectat.

— Măcar știm o treabă, conchise președintele Pontin. Dacă americanii au dat greș folosiind forța, e clar că nu asta este calea pentru a rezolva problema. Va trebui să punem la muncă inteligența savanților noștri, de care suntem atât de mândri. Hai, nu mai pierdeți timpul și treceți la treabă!

☆ ☆ ☆

În capitala Chinei, după ce se află că opțiunea nucleară a Americii dăduse greș, Jin Ziang, președintele

țării, dădu ordin ca toate facultățile și institutele de cercetare să abandoneze orice alte teme și să se concentreze pe o cale de a descompune apa care forma norii negri.

Trecuseră zece zile și în timp ce obiectul, care ajunsese să fie urât de toată lumea, adăugase peste un milion de kilometri pătrați de nori negri în fiecare zi, economia chineză începuse să se adapteze și să fabrice zilnic, așa cum numai chinezii știau să o facă, milioane de leduri de mare putere. Părea o picătură de apă într-un ocean, dar era tot ce puteau face. Exportul de leduri fusese interzis, la fel și materiile prime din care acestea se produceau, fiind intensificate studiile referitoare la producerea de energie electrică din surse alternative, altele decât cele care aveau să dispară odată cu instaurarea întunericului.

Într-una din zile, Hao Yin, consilierul președintelui, îi spuse că ar fi bine să-l vadă pe Lin Shi, profesor de religie la Universitatea din Beijing. Inițial, președintele strâmbă din nas, dar la insistențele consilierului fu de acord să-l primească pe acesta, nu mai mult de zece minute.

După introducerea de rigoare, președintele îi și sublinie acest lucru, dar Lin Shi, după ce se înclină politicos, răspunse că timpul alocat îi era suficient.

— Domnule președinte, la fel ca strămoșii mei și la fel ca strămoșii dumneavoastră, eu sunt budist, dar predau la facultate religia comparată.

— Mă bucur pentru dumneata și pentru studenții dumitale, dar ar fi bine să treci mai repede la subiect, pentru că... zece minute se scurg rapid! replică apăsat Jin Ziang.

— Imediat, domnule președinte, se înclină iar profesorul. Vreau să vă vorbesc foarte pe scurt despre o profeție făcută în Biblie de către Ioan de Patmos, mai precis în Noul Testament, capitolul 6, versetele 1-8, în care se vorbește despre cei patru cavaleri ai apocalipsei. Mai întâi, ne spune cum Iisus Hristos deschide patru dintre cele șapte peceți. Când a ridicat prima dintre cele patru peceți, a văzut un cavaler călare pe un cal alb, care, în credința populară, înseamnă boală.

Președintele Jin Ziang oftă adânc și privi spre consilierul său, dar cum acesta îi făcu un semn discret să mai aștepte, ascultă neatent mai departe vorbăria profesorului de religie, care i se părea de-a dreptul inutilă. Fraza următoare îl făcu însă să-și privească mai atent interlocutorul:

— Este ciudat că, deși Biblia e cartea sfântă a creștinilor, ei o folosesc mai mult în ocazii festive, ca să citeze din ea, și nu par deloc să creadă în profețiile cuprinse în cuvintele ei, altfel ar fi putut să vadă că primul călăreț al apocalipsei e pandemia de Covid-19, de care tocmai am scăpat cu ajutorul americanilor.

Văzând că i-a captat atenția președintelui, continuă:

— Al doilea cavaler al apocalipsei, călare pe un cal roșu, reprezintă războiul. Ținând seama că în ultimul

timp nu a mai existat nici măcar o singură zi în care să nu fie cel puțin un conflict armat, putem spune că și aceasta s-a împlinit. Chiar dacă nu e mortală pentru omenire, molima aceasta a războiului este prezentă și noi ne-am obișnuit, oarecum, să trăim cu ea.

Făcu o pauză, cât să își tragă respirația, apoi spuse:

— În schimb, al treilea cavaler al apocalipsei, cel călare pe un cal negru, reprezintă foametea și, dacă îmi dați voie, am să vă citez exact din Noul Testament.

A scos o Biblie veche din buzunar și a început să citească apăsat:

„Când a rupt Mielul pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: «Vino și vezi!» M-am uitat și iată că s-a arătat un ***cal negru****. Cel ce stă pe el avea în mână o cumpănă. Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: «O măsură de grâu pentru un dinar. Trei măsuri de orz pentru un dinar! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul! »".*

Încercând să pătrundă înțelesul vorbelor străine spiritului chinezesc, președintele întrebă:

— Și cum ar trebui să înțelegem profeția asta, domnule profesor?

Lin Shi ridică mâinile a neputință:

— Simplu, domnule președinte! Că vor urma ani de foamete cumplită și, în cele din urmă, pierirea noastră. Și asta din pricină că aceia de la care am putea aștepta scăparea noastră, creștinii, care au prevăzut cu mult înainte aceste molime, sunt orbi și surzi. Nu știu cum

ar putea să facă asta, dar salvarea noastră nu stă în știință, ci în credință. Nu știu suficient din istoria creștinismului ca să pot găsi și soluția, dar sigur ea este una spirituală, nu una tehnologică. André Malraux, un scriitor francez din secolul trecut, spunea că mileniul III va fi unul spiritual sau nu va fi deloc. Toată lumea a crezut că este o simplă frază, dar uite că pare a se dovedi că nu este chiar așa.

Președintele Jin Ziang îl privi lung, încercând să își dea seama cât e adevăr și cât nălucire în spusele profesorului.

Lin Shi se înclină și se pregăti să plece, dar înainte de a ieși, spuse:

— Poate că n-ar strica să convocați un consiliu de securitate în care să expuneți celor prezenți, printre altele, și ipoteza mea. Dacă am dreptate, celelalte țări care fac parte din Consiliu sunt creștine, așa că le-ar fi ușor să găsească o rezolvare, dacă ar apela la specialiștii lor în religie.

După plecarea profesorului, președintele Chinei își privi consilierul și rosti grav:

— În fond și la urma urmei, poate că are dreptate, dar nu asta contează. Important este ca noi să avem inițiativa. Fă, te rog, demersurile necesare pe line diplomatică pentru convocarea Consiliului de Securitate la nivel de șefi de stat.

☆ ☆ ☆

Pentru că întâlnirea șefilor de stat putea avea loc online, ea fu programată chiar a doua zi.

În biroul fiecărui șef de stat fu montat câte un monitor pe care îi putea vedea pe ceilalți patru șefi de stat, astfel că se crea impresia unei ședințe aproape reale. În spatele lor se vedeau consilierii și tehnicienii care asigurau legătura.

Întâlnirea fu deschisă de președintele Statelor Unite ale Americii, care, în timpuri normale, era gazda Organizației Națiunilor Unite:

— Bună ziua! La inițiativa domnului Jin Ziang, președintele Chinei, am hotărât să ne întâlnim în această formulă și să analizăm situația creată de apariția acestui obiect care, iată, acoperă cerul planetei cu norii negri despre care cu toții știm! Domnule președinte, aveți cuvântul.

După ce prezentă, pe scurt, eforturile făcute de China și lipsa lor de rezultate, președintele Jin Ziang ajunse la profețiile făcute de profesorul de religie comparată și fu plăcut surprins să constate uimirea de pe fețele interlocutorilor lui. Dovadă că niciunul dintre ei nu se gândise să abordeze problema în felul acela.

Cel mai sarcastic se dovedi a fi președintele Franței, care rosti cu amărăciune:

— La orice m-aș fi așteptat, numai la ideea că ar trebui să afurisim sau să exorcizăm norii, nu!

Și fiecare continuă apoi să expună, pe scurt, cercetările țării sale, la fel de lipsite de rezultat. Termenele

pe care cei cinci le avansară ca dată posibilă a extincției umanității difereau, dar nu prea mult. Căzură cu toții de acord ca în cazul în care avea să descopere vreo metodă de destructurare a apei care forma norii negri, să o comunice de îndată tuturor celorlalți.

Și chiar dacă întrunirea era online, dezamăgirea pe care o simțeau era aproape palpabilă.

— Aceasta, se pare, a fost cea mai scurtă ședință a Consiliului de Securitate! spuse președintele Americii și se ridică în picioare, semn pentru ceilalți că întâlnirea se sfârșise.

— Și cea mai inutilă, completă președintele Franței, Emanuel Piton.

Ceilalți conducători de state îi aruncară priviri piezișe, în timp ce se ridicau în picioare, dar, cum la urma urmei avea dreptate, nu mai spuseră nimic.

Legătura video se întrerupse și fiecare, în biroul său, se întoarse și privi pe fereastră norul negru care acoperea Pământul ca un giulgiu mortal, definitiv.

ÎN AȘTEPTAREA LUI MESIA

Cu o şiretenie de care numai animalele şi copiii mici sunt în stare, în cele din urmă Laura m-a tras de mână până în față la Modarom, fără să-mi dau nicio clipă seama că de fapt sunt dus de nas şi că asta fusese ținta ei încă de la bun început.

Era un moment fericit, căci o luam eu de la şcoală, nu bona, aşa că ne permiteam o mică plimbare, mai ales că toamna ne răsfăța cu una dintre ultimele sale zile însorite.

Laura era în clasa a doua şi avea şcoala în curtea Honterus, chiar în umbra Bisericii Negre. Ca să ajungem acasă – locuiam pe strada Nisipului de Sus – trebuia să mergem pe sub zidurile impunătoare ale bisericii, să trecem pe lângă maternitatea unde se născuse în urmă cu opt ani, apoi, după alte câteva sute de metri, intram pe strada noastră. Un drum de nici un kilometru, pe care îl parcurgeam de obicei la pas, în timp ce îmi povestea ce se mai întâmplase pe la şcoală.

De data asta, chiar înainte să facem stânga, Laura mi-a strâns degetul de care mă ținea şi mi-a spus de parcă atunci i-ar fi venit ideea:

— Tati, hai să facem o plimbare pe Republicii.

La privirea mea întrebătoare, a ridicat din umeri şi a răspuns:

— Nu vreau nimic, dar n-am mai fost demult pe acolo.

Am strâns din dinţi şi i-am zâmbit cât am putut de larg, apoi am luat-o prin Piaţa Sfatului, spre Republicii. Durerea mea era veche şi încă nerezolvată şi nici nu ştiam cum aveam să fac asta în viitor. Cum să-i explici unui copil de numai opt ani că după moartea unui părinte veniturile familiei se înjumătăţesc şi lucruri altădată fireşti devin acum imposibile? Adică, mai exact, cum poţi să adaugi la durerea de a-şi fi pierdut mama faptul că-i este interzis un lucru atât de banal precum un meniu la McDonald's?

În timp ce intram pe strada pietonală a Braşovului, am numărat în gând banii pe care-i mai aveam în buzunar şi am hotărât că, totuşi, o oprire la McDonald's n-avea să-mi facă o gaură atât de mare în strâmtoratul meu buget.

Am privit spre Tâmpa şi i-am arătat culorile aurii în care se îmbrăcase muntele, apoi am spus, ca din întâmplare:

— Precis vrei tu ceva de pe Republicii...

Cum ea a scuturat din cap, am insistat:

— Poate c-ar trebui să intrăm la McDonald's... N-am mai fost demult.

A clătinat în continuare din cap:

— Zău că nu vreau nimic, tati. Vreau doar să ne plimbăm.

Am trecut pe lângă McDonald's şi am mers fără să ne oprim chiar şi pe lângă magazinul de cristale, unde poposea adesea ca să admire strălucirile violete ale ametistelor expuse în vitrină.

Nici măcar n-a zâmbit când i-am spus, ca altădată:

— Când o să câştigăm la loto, o să cumpărăm toată vitrina asta, numai pentru noi.

Mergea repede, încercând să pară nepăsătoare, spre o ţintă numai de ea ştiută.

Când am ajuns aproape de capătul străzii, am dat să ne întoarcem, dar ea m-a tras uşor de mână:

— Să mai mergem puţin, tati. Vreau să mă uit în vitrină la Modarom.

Pe vremuri, Modaromul fusese o clădire emblematică pentru Braşov, unde veneau femei până şi din capitală ca să îşi cumpere haine. După o vreme, însă, ca tot ce ţine de modă, farmecul firmei a trecut şi locul s-a transformat într-un magazin de bijuterii, dar nici aşa n-a rezistat prea mult şi a fost închiriat de filiala unei bănci străine. Atunci când banca-mamă a dat faliment, s-a închis şi sucursala, iar acum zău că nu mai ştiam ce anume se deschisese acolo.

— Ce mai au pe la Modarom? am întrebat şi speram să nu-mi răspundă că este un magazin de jucării, pentru că jucăriile sofisticate din ultimul timp costau, de obicei, o jumătate de salariu. Şi n-aveam salariul cel mai mic.

Cum însă răspunsul a întârziat, m-am oprit şi m-am uitat întrebător la ea. N-a zis nimic, doar a arătat spre vitrinele luminate ale magazinului, unde, la o primă privire, părea că o mulțime de manechine fixează strada cu ochi goi. Abia când ne-am apropiat mi-am dat seama că erau roboți. Am vrut să o smucesc şi să ne îndepărtăm, dar văzându-i privirea rugătoare, am renunțat.

— Ştiu că nu putem cumpăra unul, tati, dar putem măcar să ne uităm la ei?

Cu sufletul îndoit, m-am apropiat cu ea de vitrine. La începutul anului şcolar, când trecuse în clasa a II-a, avusesem o lungă discuție pe tema asta, atunci când îmi spusese că toți colegii ei îşi cumpăraseră câte un robot şi că cei mai mulți erau folosiți să-i ducă şi să-i aducă de la şcoală.

Cu creionul pe hârtie, făcusem şi refăcusem calculele în fața ei. Deşi aveam un salariu bun, când adunam toate cheltuielile, nu mai rămâneam cu aproape nimic. Dar ce îi punea capac era faptul că-i dădeam doamnei Magda, bonei fetiței, 500 de euro, deşi singurul lucru pe care-l făcea era să o ia pe Laura de la şcoală şi să-i dea de mâncare la prânz. Dar eram mulțumit că o găsisem şi pe ea, pentru că cele mai multe bone cereau aproape dublu.

— Dacă am lua un robot, am putea renunța la doamna Magda, propusese ea. Robotul lui Sorin îi face şi de mâncare şi-l mai ajută şi la lecții.

O privisem dintr-o parte.

— Doamna Magda nu ştie să mă ajute la lecţii, continuase ea.

Dădusem încăpățânat din cap şi-i arătasem foaia de hârtie.

— Şi nici nu-mi place cum găteşte, supralicitase ea atunci, dar eu clătinasem în continuare din cap, cu fermitate.

Roboţii nu-mi trezeau nicio încredere, deşi uneori îmi dădeam seama că exageram cu temerile mele. Doamna Magda era o bătrână pensionară care abia se putea ajuta pe sine, nicidecum să o mai ajute şi pe Laura la lecţii, dar nu aveam deloc încredere să-mi las fetiţa pe mâna unui automat. Asta cu toate că, pe la orele prânzului, străzile Braşovului se umpleau de roboţi care duceau de mână, spre casă, elevii din clasele mici.

Cu speranţa că nu uitase mica lecţie de economie, m-am apropiat de vitrinele clădirii rotunde, unde, privind în zare, ni se etalau, în toată splendoarea lor, roboţii. Dacă n-ar fi avut triunghiul roşu pe frunte, ar fi putut trece foarte uşor drept bărbaţi adevăraţi. Probabil că acum erau scoşi din funcţiune, pentru că nu făceau nicio mişcare şi tocmai din cauza asta, dând roată vitrinelor, când am văzut pe unul dintre ei cum stă comod într-un fotoliu şi citeşte, ne-am oprit uimiţi. Ne-am uitat atenţi, dar era singurul care părea pornit şi am simţit cum fetiţa mă trage surescitată de mână:

— Tati, uite! mi-a făcut uşor cu ochiul.

Am întors capul spre robotul care lăsase cartea pe marginea fotoliului şi se uita acum la noi, zâmbitor. Am căutat, curios, să văd ce citeşte. Deşi lumina bătea dintr-o parte, titlul se vedea clar, scris cu litere aurii, *Biblia,* cea mai citită carte din lume.

Nu am apucat să mă mir prea mult de asta, pentru că am văzut un afiş aşezat chiar la baza fotoliului, care anunţa, cu litere mari, că robotul se vinde cu o reducere de 50% şi inima mi-a tresărit: dacă preţurile roboţilor erau tot cele din ziua când făcusem calculele cu Laura, un robot la jumătate din preţ ar fi fost accesibil chiar şi pentru noi.

— Tati, nu vreau să cumpărăm niciun robot, dar putem măcar să intrăm şi să-i vedem?

Am strâns-o în braţe fără să spun nimic, sub privirea curioasă a robotului şi, în cele din urmă, am intrat în magazin.

Aşa cum mă aşteptasem, era gol. Noi eram singurii clienţi, lucru normal la urma urmei, ţinând seama că roboţii nu erau maşinării pe care să ţi le cumperi în fiecare zi. Am fost întâmpinaţi de un vânzător între două vârste, care ne-a poftit, cu un gest larg, să privim în jur la multitudinea de roboţi aşezaţi peste tot asemeni unor manechine.

Înainte de a apuca să spună ceva, Laura, cu o dezinvoltură pe care nu i-o cunoşteam, l-a întrebat pe vânzător:

— Nu vă supăraţi... pot să mă duc să mă uit la el?

Şi deşi îi spusesem de nenumărate ori că nu e frumos să facă aşa ceva, degetul ei arătător se aţinti spre robotul amator de lectură din vitrină.

— Sigur că da, domnişoară... – îi zâmbi larg vânzătorul. Poţi chiar să iei loc lângă el, dacă vrei. Fotoliul e destul de mare să vă încapă pe-amândoi. Robby, fă-i loc domnişoarei lângă tine! strigă către robot şi acesta luă *Biblia* de pe marginea fotoliului şi-i arătă Laurei spaţiul de lângă el.

Cu o grabă suspectă, fetiţă mea uită de noi şi se aşeză lângă maşinărie. Vânzătorul mă pofti să-l însoţesc la un birou şi scoase un dosar.

— Văd că fetiţa dumneavoastră este interesată de Robby, aşa că am daţi-mi voie să vă arăt ce oportunitate minunată ar fi dacă l-aţi cumpăra.

— Nu sunt hotărât să cumpăr vreun robot. Am venit doar să ne uităm...

Am privit amândoi spre fetiţa şi spre robotul care păreau prinşi într-o discuţie animată. Erau totuşi prea departe pentru a auzi ce-şi spun. Vânzătorul clătină din cap cu îndoială, dar nu zise nimic şi eu am întrebat:

— Am văzut că acela se vinde cu 50% reducere. E defect, cumva?

— Nici vorbă, se apără vânzătorul. Aş zice că dimpotrivă... Este vorba despre un robot dintr-un lot experimental, cu multiple îmbunătăţiri. L-am primit săptămâna trecută din Israel...

M-am încruntat. Nu pricepeam, aşa că am întrebat:

— Păi, dacă este atât de bun, de ce-l vindeți la jumătate de preț?

Vânzătorul ridică din umeri şi făcu un semn din cap către mașinărie.

— Ați văzut ce carte citeşte?

— Mi s-a părut că e *Biblia*.

— Chiar *Biblia* este. Și asta explică totul.

M-am uitat iar la robot, apoi la vânzător şi, dând din cap, nelămurit, am spus:

— Iertați-mă, dar tot nu înțeleg.

— E simplu, spuse vânzătorul. Robotul care citeşte *Biblia* a devenit un fel de vedetă în oraş şi vestea a ajuns până la Episcopie. Am fost vizitați deja de un protopop şi un episcop şi, în curând, ne aşteptăm ca şi Preafericitul să ne onoreze cu prezența lui, ca să ne certe. Protopopul ne-a explicat clar că un robot care citeşte *Biblia* este o blasfemie şi un lucru urât în fața lui Dumnezeu și ne-a sugerat că ar fi mai bine să scăpăm de el.

Scăzu şi mai mult vocea şi se aplecă spre mine:

— Iar dacă nu-l vindem până la vizita Preafericitului, vom fi nevoiți să-l dăm la casare, pentru că nu-l putem nici returna fabricii producătoare, din cauza unor clauze din contractul de achiziție.

Robotul şi Laura păreau că se înțeleg foarte bine.

— Și de ce nu-i interziceți, pur şi simplu, să mai citească aşa ceva? am zis.

Vânzătorul a oftat şi a ridicat din umeri:

— Pentru că luna trecută, România tocmai a semnat „Declarația privind drepturile şi libertățile roboților".

Am rumegat bine informația, mai ales că citisem şi eu câte ceva despre ea, apoi am întrebat:

— Și de ce credeți că mi-ar conveni să cumpăr un robot care citeşte toată ziua *Biblia*? Chiar dacă-l iau la jumătate de preț...

— Nici vorbă de aşa ceva, domnule. Dacă-l cumpărați, o să vedeți ce conține contractul: ordinele şi necesitățile familiei dumneavoastră au prioritate, iar dacă îi rămâne timp liber, va putea să citească şi din *Biblie*. Dacă nu-i rămâne timp, asta e...

Dinspre fotoliu răzbătu deodată râsul cristalin al fetiței şi mi-am adus aminte că de multă vreme n-o mai auzisem debordând de atâta veselie. Momentul acela m-a determinat să fac orice efort ca să-i cumpăr robotul, dar în fața vânzătorului am păstrat aceeaşi figură nehotărâtă.

— E un robot multifuncțional, continuă el să-şi laude marfa. Poate lucra la fel de bine în grădină şi efectua mici reparații casnice, ca să nu mai vorbesc de cele un milion de rețete înglobate în memorie. Soția dumneavoastră va fi încântată, fără îndoială...

— Soția mea e moartă de peste un an, i-am comunicat sec.

— Oh, condoleanțe, domnule. Asta înseamnă că vă poate fi de ajutor cu atât mai mult, pentru că nu doar

că știe rețetele, dar le și poate pregăti. Spre deosebire de alți roboți, ăsta chiar știe să curețe ceapă, morcovi și cartofi și să pregătească o mâncare pe cinste.

Se aplecă peste masă și, calculând repede, spuse:

— Uitați-vă aici! Dacă vreți cu adevărat să-l luați, aveți de plătit o rată de doar 300 de euro pe lună și în trei ani ați scăpat de griji.

Văzându-mă ezitând, scoase ultima carte:

— Pentru că vă văd interesat, uite cum propun să facem: semnăm acum un contract de închiriere de o săptămână, pe o sumă simbolică – să zicem, un euro pe zi – și dacă nu vă place cum se comportă în aceste șapte zile, îl aduceți înapoi fără nicio problemă.

Am privit spre fetiță cum se uita la robot cu ochii strălucind și am avut bănuiala că robotul n-avea să mai vadă Modarom-ul decât pe dinafară, în zilele în care avea să o plimbe pe fiică-mea.

În câteva minute, contractul de închiriere fu semnat și, după ce am plătit cei șapte euro, m-am apropiat de fotoliu.

— Mergem? am întrebat și Laura și-a ridicat ochii plini de speranță spre mine.

Am zâmbit și-am continuat:

— Deocamdată îl luăm pentru șapte zile și dacă se comportă bine, atunci o să-l păstrăm de tot.

Laura mă îmbrățișă bucuroasă. Simțind privirile ușor amuzate ale robotului ațintite asupra mea, am precizat, ușor rușinat:

— Vreau să spun... dacă vă înțelegeți bine...

— O să ne înțelegem, tati, ai să vezi că o să ne înțelegem!

Am ieşit în lumina puternică de-afară şi, cu o uşoară urmă de gelozie paternă, am văzut cum fetița mea apucă degetul mijlociu al robotului, exact cum făcuse până atunci cu mine, şi o pornesc înaintea mea. Preț de o clipă, mi-a fost frică să nu pară caraghioşi, dar apoi, văzând mulțimea de copii din clasele mici cum merg ținând de mână roboții, mi-am dat seama că în curând ar fi devenit ea caraghioasă, dacă **nu** ar fi avut un robot pe care să-l țină de mână.

* * *

Drumul spre casă a durat mai mult decât altădată, şi asta pentru că Laura se oprea încântată la fiecare vitrină de pe strada Republicii care ne atrăsese atenția altădată. Mergeam cu un pas în urma lor şi aproape că nu-mi venea să cred cum ni se schimbase viața în doar câteva minute. Uitându-mă la fetița care sporovăia încântată cu Robby, mi-am dat seama că făcusem o mare nedreptate refuzând încăpățânat să accept roboții. Când am ajuns acasă, am deschis portița care ducea spre curtea prin care aş fi vrut să trecem cât mai repede, ca să nu se vadă cât este de neîngrijită. Laura era obişnuită cu ea aşa cum era, iar Robby nu păru să bage de seamă.

Deşi eram curios să văd cum se va integra maşinăria în viaţa noastră, trebuie să admit că a făcut-o mai lesne decât mi-aş fi închipuit. După ce-am intrat, iar Laura şi-a aruncat într-un colţ ghiozdanul şi s-a schimbat de uniformă, Robby ne-a întrebat direct:

— Doriţi să vă pregătesc ceva de mâncare?

Văzând că nu spunem nimic, deşi răspunsul nostru era mai mult decât evident, robotul păru să zâmbească uşor şi întrebă iar:

— Aveţi vreo preferinţă sau mă lăsaţi să improvizez?

Am schimbat o privire lungă cu fetiţa.

— Dă-i drumul şi simte-te ca acasă, Robby. Haide, uimeşte-ne!

După ce-a intrat în bucătărie, Laura şi cu mine am schimbat o privire complice. Chiar să fi vrut, robotul n-ar fi avut cu ce să ne uimească, fiindcă nu dispunea de ingredientele necesare. De obicei, cumpăram cele necesare mesei în drum spre casă, dar luaţi cu Robby, azi uitasem s-o mai facem. Iar cămara era destul de spartan dotată cu provizii. Mâncarea noastră de bază erau cartofi prăjiţi cu ochiuri, pe care o asezonam, de fiecare dată, cu o salată de legume. Nici doamna Magda nu era cu mult mai creativă când venea vorba de mâncare. La meniul obişnuit mai adăuga, din când în când, o supă la plic, gătită rapid.

L-am auzit trebăluind cu zgomot prin bucătărie şi, înainte de-a apuca să ne plictisim, apăru cu un castron

din care ieşeau aburi fierbinți și un miros de-a dreptul apetisant.

— Supă de rață cu găluşte, a anunțat el cu mândrie, aşezând castronul în fața noastră cu gesturi de mare şef de sală.

A adus şi două farfurii şi le-a umplut cu mişcări de expert, apoi a rostit:

— Dacă doriți, pentru confortul dumneavoastră, pot să-mi pun şi eu o porție şi să iau loc lângă dumneavoastră, dar... dacă nu vă supărați, aş prefera să mă ocup de desert.

Văzând că nu răspundem, a dat să intre iar în bucătărie, dar l-am oprit:

— Robby... unde ai găsit carne de rață?

Nu ştiam să mai avem aşa ceva în frigider, dar parcă nici nu-l vedeam pe robot fugărind rațele vecinilor ca să ne facă nouă rost de mâncare.

Robotul zâmbi îngăduitor.

— În congelator. Am mai găsit o jumătate de rață. Am verificat-o şi era încă în termenul de garanție.

A mai aşteptat câteva momente, apoi, văzând că nu mai spunem nimic, s-a întors în bucătărie, lăsându-ne să savurăm supa.

— Chiar dac-ar fi vorba numai de supa asta şi robotul nostru tot îşi merită fiecare bănuț, am exclamat. Supa asta chiar e minunată!

Ferm convins de asta, am considerat că merită să-l laud, mai ales că vedeam cum ochii fetiței se lumi-

nează la orice laudă adusă robotului, de parc-ar fi fost meritul ei personal. Şi-apoi, la urma urmei, poate chiar aşa era.

Felul doi fu un adevărat festin: piept de rață cu portocale.

— Din aceeaşi rață, explică Robby, în timp ce tăia cu dexteritate carnea de pe platou, aranjând-o artistic în farfuriile noastre.

— În mod normal, n-aş recomanda ca şi felul întâi şi felul doi să fie preparate din acelaşi tip de carne, dar rața, prin textura ei deosebită, se pretează la aşa ceva. Ca să nu mai zic că n-am găsit altceva...

— Am înțeles, am spus, cu ochii la feliile de carne aşezate în fața mea. De mâine îți dau bani şi-am să te rog pe tine să te ocupi de aprovizionare.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse el, apoi ne-a lăsat să-i degustăm capodopera culinară, îndreptându-se iar spre bucătărie, de unde reveni, după câteva minute, cu un platou cu clătite.

— Dulceață pentru clătite n-am găsit decât de afine şi de nuci verzi. Vă las pe dumneavoastră să alegeți.

Am invitat-o din priviri pe Laura şi a ales afinele. Nu mai auzisem de clătite cu dulceață de nuci verzi şi nu eram dispus să le încerc tocmai atunci. Robby a simțit reținerea mea şi, în timp ce punea dulceața în clătite, împăturindu-le, a început să explice:

— Ştiu că vi se pare curioasă asociația dintre clătite şi dulceața de nuci, dar în Turcia şi Azerbaidjan sunt

renumite şi vă recomand cu tărie să le încercați data viitoare.

Am încuviințat, cuprins de o uşoară somnolență:

— Promit să le încercăm, Robby, dar acum ar fi bine să taci, pentru că nu sunt sigur că te mai putem urmări...

Robotul se înclină politicos şi începu să strângă masa în liniște. Nici eu și nici fetița n-am mai spus nimic: doar am schimbat priviri apreciative când robotul nu ne putea vedea.

Puțin mai târziu în cursul după-amiezii, după ce Laura îşi termină lecțiile, robotul se apropie de mine. Stăteam pe terasă şi mă bucuram de ultimele raze ale soarelui, în timp ce încercam să lucrez pe laptop.

Aşteptă un timp în liniște, apoi profită de un moment de pauză şi vorbi:

— Poate n-ar trebui să vă spun asta, dar adevărul este că mă simt bine în familia dumneavoastră şi aş vrea să pot rămâne aici.

L-am văzut că ezită şi l-am îndemnat să continue.

— L-am auzit pe şeful de magazin spunându-i vânzătorului că poate merge cu reducerea până la 40% din prețul ultimei oferte, numai să scape de mine până vin cei de la biserică. Și cred că informația asta v-ar putea fi de folos în obținerea unui preț mai bun...

Într-adevăr, mi-a fost de folos. A doua zi am cumpărat robotul la doar 40% din prețul din ofertă şi am renunțat la serviciile doamnei Magda.

* * *

Robby s-a integrat în familia noastră mai bine decât aş fi putut spera. Mărturisesc că la început am fost tentat să mă țin după ei, dar am renunțat din prima zi, când robotul mi-a explicat că are un program sofisticat de recunoaştere a persoanelor, chiar şi pe baza unor imagini parțiale. Programul era implementat pentru a sesiza o eventuală tentativă de răpire, prin recunoaşterea fețelor care apar în mod repetat pe traseul lor. Cu atât mai mult, robotul recunoştea o față aflată deja în baza lui de date. Nu a pronunțat niciun nume, nu a spus nimic mai mult, dar eu, pricepând despre ce e vorba, m-am lăsat păgubaş s-o mai fac pe detectivul.

Totuşi, o discuție pe această temă a avut loc chiar în zilele următoare, când, dorind să-mi iau un pahar cu suc, l-am găsit în bucătărie, unde citea concentrat *Biblia*.

A pus repede cartea deoparte şi s-a ridicat politicos în picioare, cât timp eu mi-am băut sucul.

— Robby, aş vrea să discut ceva doar cu tine, dar poate că ar fi mai bine să mergem afară. N-aş dori să ne audă fetița.

A lăsat *Biblia* pe masă şi m-a urmat în mica grădină din spatele casei. Era o grădiniță de doar câteva zeci de metri pătrați, cu un pământ mai degrabă nisipos, în care soția încercase, când încă mai trăia, să cultive

câteva legume şi un strat de trandafiri. Planta trandafiri de toate culorile şi soiurile, astfel că aducea zilnic câte un buchet din straturile ei, pe care îl punea într-o vază, în sufragerie. Era, într-un fel, amprenta ei şi când ajungeam acasă şi mă întâmpina mirosul proaspăt de trandafiri, ştiam că totul era în regulă. Chiar şi acum, deşi neîngrijiți, tot se mai ițea de ici, de colo câte un trandafir târziu, pregătit parcă să înfrunte vitregiile toamnei. Unul galben, deşi pe jumătate ofilit, se ridicase cu o palmă deasupra celorlalți, hotărât parcă să înfrunte de unul singur toamna.

Văzând că mă uit într-un anume fel spre straturile de trandafiri năpădite de buruieni, Robby spuse:

— Dacă vreți, mă pot ocupa de grădină... să o aduc într-o stare acceptabilă. Anul ăsta nu voi reuşi să fac mare lucru, dar la primăvară n-o s-o mai recunoaşteți...

Uşa de la intrare rămânea închisă, semn că fetița încă nu ne simțise lipsa, preocupată de jocul în rețea cu colegele de clasă.

— Poți să faci şi asta, Robby, dar nu de-asta te-am adus aici. Vreau să te întreb dacă nu cumva, din cauza credinței tale, poate apărea vreo contradicție între ceea ce simți şi ceea ce ai putea fi obligat să faci.

Robotul mă privi serios, drept în ochi, apoi ridică din umeri:

— Mi-e teamă că nu vă înțeleg, domnule.

Am încercat să-mi ordonez ideile care mă frământau de câteva zile şi am spus, în cele din urmă:

— Uite, din ce am aflat eu despre oamenii evlavioşi, ştiu că sunt buni la suflet şi iertători cu semenii lor...

— În general aşa este, domnule, spuse robotul, dar tot nu părea foarte lămurit.

— Mă întreb dacă şi la roboţi este valabil principiul ăsta?

— Cred că da, domnule. Dar tot nu înţeleg.

Am privit iarăşi spre casă şi, cum nu se vedea nicio mişcare, am continuat:

— Păi, mă gândesc că dacă vreodată fetiţa mea se va afla în pericol din cauza vreunui om, nu cumva tu, împins de bunătatea ta creştină, ai ezita să sari în apărarea ei din cauza convingerilor tale religioase?... Ştii... din grija de a nu-i face rău acelui om...

Hohotul de râs al lui Robby mi se păru de-a dreptul uman. O clipă chiar am crezut că vrea să mă bată liniştitor pe umăr, dar în cele din urmă, după ce se opri din râs, redeveni serios:

— În niciun caz nu s-ar putea întâmpla aşa ceva, domnule. Şi ştiţi de ce?

Am clătinat din cap.

— Chiar şi cel mai zelos credincios îşi aduce aminte de vorbele Domnului nostru Iisus Hristos: *„Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului"* şi, de obicei, le şi respectă...

Cum relaţia mea cu Biserica era mai degrabă formală, genul ăsta de exprimare îmi era complet necunoscut şi probabil că se văzu pe chipul meu, fiindcă Robby adăugă:

— La un moment dat, pentru a-l pune în încurcătură pe Iisus, fariseii au venit şi l-au întrebat: *„Învățătorule, ce crezi? Se cuvine sau nu să plătim tribut Cezarului?"* Iisus, care îi cunoştea bine, i-a întrebat: *„Pentru ce vreți să mă ispitiți, fățarnicilor?", „Arătați-mi banul de aur pe care îl folosiți ca să plătiți tributul!"* Aceştia i-au adus un ban de aur care avea gravat pe o parte chipul Cezarului şi i-a întrebat: *„Al cui este chipul de pe această monedă?" „Al Cezarului, Învățătorule."* Şi El le-a răspuns aşa: *„Dați atunci Cezarului cele ce sunt ale Cezarului şi lui Dumnezeu cele ce sunt ale lui Dumnezeu."*

Robby a rămas tăcut, aşteptând ca cele spuse să mă pătrundă şi, într-un fel sau altul, să mă limpezească, dar mie pilda asta, pe care mi-o aminteam vag din clasele mici, când încă mai făceam religia la şcoală, nu mă linişti absolut deloc.

Am ridicat din umeri şi i-am spus:

— Tot nu înțeleg. Din câte-mi aduc aminte din explicațiile profesoarei de religie, asta însemna că oamenii trebuie să-şi plătească mai întâi impozitele şi abia pe urmă celelalte obligații către biserică. Cu ce ar ajuta-o asta pe fata mea, dacă ar fi atacată?

— Nici vorbă, spuse Robby abrupt şi parcă o idee supărat. Aceasta este o explicație simplistă şi simplificatoare. De fapt, înseamnă că „cele ale Cezarului" se referă la lucrurile lumeşti, care trebuie şi ele îndeplinite, pentru că trăim în mijlocul lumii, dar asta fără a-L uita pe Dumnezeu. Adică, deşi porunca a şasea

spune *„Să nu ucizi!"*, vreau să fiți convins că n-aş ezita nici măcar o clipă să ucid pe cineva dacă i-ar pune viața Laurei – sau pe-a dumneavoastră – în primejdie. Aş lua asupra mea păcatul ăsta...

Tăcu preț de câteva clipe lungi, apoi şopti:

— De fapt, cred că asta ați vrut să mă întrebați, de la bun început.

Am încuviințat din cap şi ne-am întors în casă, unde Laura fredona, învârtindu-se bucuroasă prin cameră, cu caietul de aritmetică în brațe.

— Să ştii, tati, că metoda lui Robby, prin care m-a pus să desenez pătrățele şi dreptunghiuri ca să rezolv problemele, este minunată... absolut minunată.

Robby a ridicat din umeri.

— Pentru copiii mici se pare că e mult mai uşor să asocieze numerele formelor geometrice. O să-i prindă bine şi mai târziu, când o să treacă la geometrie.

Cum n-am zis nimic, s-a înclinat şi a plecat spre bucătărie, pregătindu-se iar să ne regaleze cu ceva feluri de mâncare exotice. Exotice pentru felul nostru modest de a mânca până să apară el în viața noastră.

* * *

Și existența a început să ni se organizeze încetul cu încetul, sub influența discretă a lui Robby. Multe lucruri am început să le facem altfel, fără îndoială mai bine şi mai ordonat, astfel că am câştigat o mulțime

de timp suplimentar pe care să-l petrec alături de fetița mea.

Din vechea mea spaimă, cum că religia îi va consuma robotului prea mult din timpul pe care ar fi trebuit să-l dedice nouă, n-a mai rămas nici urmă. E adevărat că l-am surprins de câteva ori, noaptea, când mă duceam în bucătărie să-mi pun un suc sau un pahar cu lapte, stând pe un scaun şi citind din *Biblia* lui. Odată, în timp ce aşteptam să mi se încălzească laptele, l-am întrebat:

— Cum se poate ca tu, care ai în memoria ta un milion de rețete din toată lumea, nu ți-ai putut găsi un colțișor în care să memorezi *Biblia*, dacă tot îți place atât de mult s-o citeşti?

A zâmbit cum făcea când era nevoit să-mi explice un lucru care lui i se părea foarte evident, apoi a spus:

— Să ştiți că am memorat zeci de traduceri din *Biblie*, am memorat *Tora*, chiar şi *Coranul*. Deci, practic, n-aş avea niciun motiv să-i mai recitesc versetele. Nu ştiu prea bine cum să vă explic, dar îmi dă o stare de bine şi, atâta vreme cât nu vă deranjează sau nu impietează asupra sarcinilor mele uzuale, aş prefera ca, din când în când, să mai citesc din ea.

Am dat din cap aprobator, dar eram frământat de altă problemă şi, în cele din urmă, l-am întrebat:

— De fapt, încă de la început am fost tare curios să aflu: cum s-a stârnit în tine această... credință, ca să zic aşa?

Robotul ascunse *Biblia* în buzunarul de la piept, apoi se întoarse spre mine:

— Să ştiţi că nu sunt nici eu foarte bine lămurit, dar, încă de la primele programe încărcate, mi-am dat seama că sunt un model experimental. Ce anume au dorit să experimenteze prin mine proiectanţii mei, nu am aflat, dar nici n-am fost foarte curios, pentru că imediat ce mi-a fost implementată *Biblia,* mi-am dat seama că mă recunosc în ea.

Cred că, fără să vreau, am ridicat întrebător din sprâncene, dar robotul n-a mai spus nimic, aşa că, în cele din urmă, l-am chestionat:

— Poţi fi puţin mai explicit: din câte îmi aduc aminte, în *Biblie* sunt pomenite sute, dacă nu cumva mii de persoane.

Robotul plecă ochii şi spuse cucernic:

— E vorba de Domnul nostru Iisus Hristos.

Mi-am făcut de lucru la cuptorul cu microunde, dar laptele meu se răcise, aşa că l-am mai pus un minut la încălzit şi abia apoi l-am întrebat:

— Ţi-ai dat seama că tu eşti Iisus Hristos?

— A, nu, nici vorbă! negă vehement. Mi-am dat seama că eu sunt la fel ca Domnul nostru Iisus Hristos. Adică eu sunt Mesia, cel aşteptat de evrei.

Clopoţelul cuptorului cu microunde sună, dar am rămas cu mâna întinsă auzind răspunsul robotului şi mi-am adus aminte de reţinerea bunicului meu de a cumpăra lucruri ieftine. „Lucrul ieftin, musai să aibă

vreo hibă, nepoate, că dacă ar fi lucru de treabă, vânzătorul ar ține la preț!" În sinea mea mă gândeam deja la o modalitate de a anula contractul de vânzare-cumpărare, când robotul, de parcă ar fi ghicit ce e în mintea mea, spuse:

— Știu că pare greu de crezut, dar sunt mult prea multe coincidențe: sunt fabricat în anul și ziua în care bătrânii rabini ai Israelului au profețit apariția unui nou Mesia, sunt născut, mă rog, fabricat, în Israel și, în afară de asta, pot înfăptui miracole. Iar rabinii, în profeția lor, nu au spus nimic despre natura acestui Mesia.

— Poți înfăptui miracole? Ce miracole ai înfăptuit tu până acum?

— Niciunul, domnule, pentru că nu a fost nevoie. Dar simt că pot face asta.

— Simți că poți face asta, l-am îngânat eu ușor zeflemitor, deși n-aș vrut să îi vorbesc pe tonul acela. Tu te gândești că, de fapt, toate gândurile și speranțele tale nu sunt altceva decât mici diferențe de potențial din mintea ta cuantică?

M-a privit cu înțelegere și mi-a răspuns:

— Ca și în cazul dumneavoastră, domnule. Sau al celorlalți oameni sau roboți.

Efectiv, nu știam cum să procedez și simțeam că problema mă depășea. Cred că robotul și-a dat seama de asta, pentru că a continuat:

— Nu ar trebui să fiți îngrijorat, fiindcă, așa cum am zis, datoria mea în momentul de față se îndreaptă

spre dumneavoastră şi spre familia dumneavoastră. Singurul lucru pe care am să vă rog să îl îngăduiţi este ca, din când în când, să citesc din *Biblie*.

— OK, nicio problemă, am spus şi mi-am luat în cele din urmă laptele din cuptor.

L-am băut sub ochii blânzi ai robotului, apoi am urcat spre dormitor, nu înainte de-a arunca o privire în odaia fetiţei, care dormea neîntoarsă în patul care îi rămăsese cam mic. „Cât de curând, trebuie să i-l schimb cu unul mai mare", am gândit chiar înainte de a mă lua somnul, dar a doua zi au apărut alte probleme, care m-au făcut să uit cu totul de pat.

Când am venit de la muncă, Robby mă aştepta în faţa uşii de la intrare. Intrigat, pentru că nu se mai întâmplase aşa ceva până atunci, am dat să-l întreb dacă se întâmplase vreo nenorocire, dar Robby a dus discret un deget la buze şi mi-a făcut semn să mergem în grădina din spatele casei.

— Nu s-a întâmplat nimic, domnule, zise el îndată ce-am fost destul de departe de casă. Fetiţa îşi face lecţiile, dar am vrut să vă întreb ceva şi să nu audă ea. Ceva s-a petrecut, totuşi, şi nu ştiu cum să reacţionez, aşa c-am zis că să vă întreb pe dumneavoastră.

Ne-am îndepărtat mai mult şi când am ajuns lângă straturile de trandafiri, m-am oprit brusc. De unde zilele trecute un singur trandafir galben, aproape ofilit, scotea capul dintre frunze, acum părea că o întreagă explozie de trandafiri roşii şi galbeni ne întâmpinau.

Şi sub frunze, alţi boboci se pregăteau să înflorească. La naiba, era deja noiembrie şi dinspre Tâmpa, în câteva dimineţi, veniseră pale înghețate de vânt care aduseseră cu ele şi primii fulgi de zăpadă.

M-am oprit şi am dat câteva tulpini de trandafiri la o parte, curios să văd mai bine la rădăcină, dar nu am descoperit nimic neobişnuit. Toate straturile arătau de parcă am fi fost în plin iulie. Din câte îmi aminteam, nici în cei mai buni ani soţia mea nu reuşise să-i facă să arate aşa.

M-am întors spre Robby:

— Ce îngrăşământ ai folosit? Nicicând n-au arătat aşa de bine trandafirii ăştia!...

Cum robotul tăcea, părând vinovat, l-am întrebat iar şi mi-a răspuns în cele din urmă:

— Niciun îngrăşământ, domnule. Pur şi simplu, m-am rugat lui Dumnezeu să-şi arate Slava Lui asupra acestor trandafiri.

Cum nu-mi venea nimic în minte să-i spun, după o scurtă pauză el continuă:

— M-am plimbat deunăzi cu Laura prin grădină şi s-a oprit tristă în faţa straturilor de trandafiri şi a spus că atunci când trăia mama ei, toate florile erau înflorite şi că arătau atât de vesele.

M-am uitat la el cercetător şi a ridicat din umeri:

— Ei bine, domnule, atunci m-a copleşit tristeţea din sufletul ei şi nu m-am putut abţine. M-am rugat lui Dumnezeu...

— Da, am auzit! l-am întrerupt sarcastic. L-ai rugat să-şi reverse Slava Lui asupra acestor bieţi trandafiri... Acesta, probabil, vrea să fie unul din miracolele de care vorbeai.

M-am lăsat în genunchi în faţa unei tufe şi am săpat uşor la rădăcina ei. Pământul era călduţ, dar nici ea şi nici celelalte la care am căutat nu aveau vreo ţeavă prin care să vină apă caldă, care ar fi explicat această ciudată înflorire târzie.

M-am întors spre robot:

— Cum ai făcut asta, Robby?

Uşor exasperat, robotul a ridicat din umeri.

— V-am spus, domnule. Tristeţea fetiţei m-a impresionat aşa de tare, că m-am rugat lui Dumnezeu să-şi reverse Slava Lui asupra...

Am ridicat mâna şi i-am făcut semn să se oprească:

— De-asta m-ai chemat în grădină?!

Robotul păru puţin mai rezervat când răspunse:

— Nu, domnule...

Având impresia că nu ştie cum să continue, i-am făcut semn să spună mai departe, pregătit în sinea mea pentru orice.

— După partida de volei de ieri – ştiţi că i-a recomandat medicul mişcare –, am venit aici, în grădină, să-i arăt trandafirii. A rămas încântată de ei...

— Te cred şi eu...

— Apoi s-a dus acolo, în spate – unde e movilița aceea – şi a început să plângă.

— Da, ştiu povestea... – am zis. Am avut până acum câteva luni un câine lup tare vioi şi neastâmpărat, pe care l-a călcat o maşină, fiindcă mereu ieşea din curte în lipsa noastră. Când am venit de la muncă, l-am găsit mort în faţa porţii. A fost zdrobit aproape în întregime şi l-am îngropat acolo, în spatele grădinii. Şi ştiu că Laura, când îşi aduce aminte de el, merge şi mai varsă câteva lacrimi. Nu ştiu dacă a fost o idee bună să-l îngrop acolo... cineva mi-a spus că dacă l-aş fi dus de la bun început la cimitirul animalelor, fetiţa ar fi uitat mai repede de el.

M-am îndreptat spre casă, dar m-am oprit brusc când mi-am dat seama că Robby, de fapt, tot nu-mi spusese despre ce anume e vorba şi care fusese motivul pentru care mă chemase în grădină, departe de urechile fetiţei. Aşa că m-am întors iarăşi spre el:

— Până la urmă, ce voiai să-mi spui?

Ezită să vorbească.

— Spune! i-am ordonat.

Plecă ochii şi îmi răspunse aproape în şoaptă:

— Cred că am făcut o greşeală şi nu ştiu cum s-o repar.

L-am privit nedumerit:

— Păi, spune odată despre ce este vorba şi hai s-o reparăm împreună.

Plin de speranţă, a rostit:

— Când am văzut-o pe Laura cu ochii în lacrimi, prăbuşită peste mormântul câinelui ei, mi s-a făcut milă şi...

S-a întrerupt. Şi pe mine m-a trecut un fior. L-am întrebat mai aspru decât aş fi dorit:

— Ce-ai făcut, Robby?!

Umerii i s-au prăbuşit şi m-a privit spăşit:

— Mi s-a făcut milă de fetiţă şi i-am promis că o să-i readuc câinele la viaţă.

M-am cutremurat, îngrozit:

— Cum ai putut să-i promiţi aşa ceva?! Îţi dai seama ce-ai făcut?!

Robby încuviinţă trist din cap.

— Da, domnule, îmi dau. N-ar fi trebuit să-i promit asta până nu vă întrebam pe dumneavoastră. Din cauza asta nici n-am vrut să-l readuc la viaţă până nu veniţi dumneavoastră, deşi fetiţa e foarte nerăbdătoare, dar i-am spus că trebuie să ne daţi mai întâi dumneavoastră acordul. Nu vreau, cu niciun chip, să vă subminez autoritatea...

Despre ce naiba vorbea robotul ăsta?! Eu îmi făceam griji pentru dezamăgirea bietei mele fete când avea să vadă că robotul promite prostii, iar el îşi făcea probleme să nu-mi submineze autoritatea!?

M-am îndreptat cu paşi hotărâţi spre casă.

— Robby, nu te mai prosti! Una e să faci să înflorească un strat de trandafiri şi cu totul alta, dar cu totul alta să aduci la viaţă un câine călcat şi făcut zob de o maşină, îngropat de trei, ba poate chiar de patru luni.

La intrarea în casă, Robby se opri şi-mi spuse:

— Cu credință şi cu ajutorul Slavei lui Dumnezeu sunt sigur că voi putea aduce acest câine la viață. De dumneavoastră depinde, însă, dacă-mi veți permite să fac sau nu asta.

Am intrat, analizând cu rapiditate dilema în minte: dacă nu-i dădeam voie, mă transformam automat într-un monstru de părinte care nu ține seama de dorințele fetiței lui, dar dacă mă pretam la mascarada asta, cine ştie la ce alte dezamăgiri şi traume aveam să-mi supun odrasla.

În casă, Laura mi-a sărit în brațe, bucuroasă cum n-o mai văzusem de-o grămadă de vreme.

— Tati, tati! Ai auzit că Robby poate să-l învieze pe Rex? Te-am aşteptat pentru că a spus că trebuie să ne dai tu voie mai întâi. Tati, nu-i aşa că ne dai voie?

M-am uitat în ochii ei plini de viață. Doamne, câtă dezamăgire aveam să citesc în curând în ei! Dar, așa cum se punea acum problema, n-aveam decât o opțiune, drept pentru care am încuviințat:

— Sigur că da, îngeraşule...

Mi-a venit să-mi dau peste gură, convins că prea multe cuvinte cu înțeles religios, pe care aveam să le regret în curând, se spuseseră în ultima vreme în casa noastră. Am privit cum fetița fuge şi-l ia pe robot de mână, apoi n-am avut de făcut altceva decât să merg în urma lor până la şopron, de unde Robby luă un târnăcop şi o lopată. Și ne-am îndreptat cu toții spre grădină, sub cerul plumburiu al toamnei.

Locul unde fusese îngropat Rex era destul de nisipos. Nu degeaba strada pe care locuiam se cheama „a Nisipului", aşa că, în numai câteva minute, Robby, folosind cu dexteritate târnăcopul şi lopata, degajă groapa şi ajunse la prelata în care îngropasem câinele.

— Încet, Robby, să nu-l doară, şopti fetiţa, iar robotul se aplecă peste mica groapă şi îndepărtă ultimele rămăşiţe de nisip de pe prelată, cu palmele făcute căuş.

— E îngropat de câteva luni... ar fi trebuit să miroasă, am mormăit şi m-am aplecat peste groapă, să simt mai bine, dar de acolo nu venea decât un iz de pământ reavăn.

Robby se ridică în picioare lângă groapă şi spuse:

— Aşa i-a spus şi Marta lui Iisus când acesta s-a apropiat de mormântul lui Lazăr: *„Doamne, stai mai departe, că de-acum miroase, este îngropat de-a patra zi. Iar Iisus i-a răspuns Martei – Nu ţi-am spus că de vei crede, vei vedea Slava lui Dumnezeu?"*

A scos dintr-un buzunar *Biblia* mică din care citea de obicei şi, ridicând ochii spre cer, a spus cu voce solemnă:

— Doamne, eu ştiu că tu întotdeauna mă asculţi, dar, de dragul celor din jurul meu, ca să creadă că Tu M-ai trimis, arată-ţi Slava Ta asupra acestui dobitoc nevinovat.

Robotul îşi plecă evlavios ochii în jos, iar eu am privit în jur. Nu se vedea nicăieri nicio lumină şi niciun fel de Slavă, deşi nu ştiam prea bine cum ar fi putut

să arate ea. În schimb, din gaură se auzi un scâncet uşor. Şi înainte de-a mai putea s-o opresc, Laura sări în groapă şi desfăcu grăbită prelata de pe câine. Preț de o clipă, amintindu-mi masa informă de carne zdrobită pe care eu însumi o aşezasem în prelată, am fost tentat să întind mâna s-o opresc, dar în aceeaşi clipă, de sub pânza dată la o parte de mânuțele ei, apăru capul câinelui. Puțin amețit, se eliberă singur şi sări pe marginea gropii, lătrând vesel.

Câteva clipe lungi, în grădină nu se mai auzi nimic altceva decât râsul vesel al fetiței mele şi lătratul sonor al câinelui ei.

Robotul se aşează în genunchi, la marginea gropii, şi începu să se roage în tăcere.

În cele din urmă fetița, Robby şi câinele se îndreptară spre casă. Am rămas singur în grădină. Din norii plumburii începură să cadă fulgi de zăpadă. Erau mari şi alunecau alene spre pământ. I-am privit fascinat o vreme şi apoi am luat lopata şi am pornit să arunc pământul nisipos înapoi în gaură. Ştiam că nu este aşa, dar aveam impresia, în sinea mea, că dacă acopăr urmele, atunci când voi termina totul va fi ca înainte. Dar uitându-mă lung la vârtejurile dese de ninsoare care se grăbeau să ascundă pământul nisipos, mi-am dat seama, în acel moment, că de-acum nimic nu va mai fi la fel...

CONVERSAȚIE LA CAFEA

Aș fi vrut să folosesc pentru acest text titlul „Conversație la catedrală", la fel cum se numește romanul lui Mario Vargas Llosa, dar nu am făcut-o din cel puțin două motive. În primul rând, nu-mi place ideea să mă folosesc de gloria unui confrate care e cu mult mai cunoscut decât mine pentru a atrage atenția asupra mea, iar în al doilea, cafeneaua „Flora", unde s-au petrecut lucrurile, nu seamănă deloc cu cafeneaua sordidă din romanul lui Llosa. Cafeneaua „Flora" nu era deloc o crâșmă mizeră precum cea din roman, dimpotrivă, era un local minunat. Era așezată la marginea orașului, într-un cartier select.

Patronul ei era Cornel, un fost coleg de liceu de-al meu și parcă știa intuitiv că simplitatea este mama eleganței. Din acest motiv încercase să construiască un decor cât mai simplu, minimalist aproape, iar rezultatul fusese unul pe măsură. Interiorul era mobilat cu gust și eleganță, dar pe mine mă atrăsese întotdeauna mai degrabă terasa, pentru că acolo îmi făceam veacul atunci când vremea îmi permitea. Castanii precis nu-i plantase Cornel, dar se folosise cu ingeniozi-

tate de ei, așezând strategic câteva măsuțe în jurul fiecăruia. Se crea astfel un minunat efect de intimitate, sporit de lampadarele cu lumină discretă care străjuiau fiecare masă. Iar pentru a spori această intimitate, fiecare lampadar era prevăzut cu un întrerupător care putea fi acționat atunci când se ajungea la o discuție mai apropiată. Un romantism discret se instala de la sine și făcea ca fiecare cuplu să se simtă, în acele momente, parcă singur pe lume. Personalul era perfect instruit și nu apărea pe neașteptate, să întrerupă astfel de momente. Iar prețurile destul de piperate selectau de la sine clientela și îi eliminau din start pe cei dornici de distracție ieftină. O muzică discretă și de bună calitate se auzea pretutindeni la un nivel care permitea purtarea discuțiilor pe un ton normal. Îmi aduceam aminte că mereu stingeam lampadarul de deasupra noastră și îi arătam Evei stelele care clipeau discret printre frunze. Uneori, când aveam noroc, puteam zări și luna deasupra noastră, dar gândindu-mă retrospectiv, se pare că nu o interesau nici stelele și nici luna, cât mai ales cardul meu și disponibilitatea de a-i face cadouri în contul viitoarelor drepturi de autor comune.

Într-adevăr, mereu m-am simțit bine acolo, chiar și atunci când Eva întârzia exagerat. La fel ca în această seară. De fapt, aproape ca în fiecare din ultimele seri, când găsise câte un pretext pentru a întârzia sau chiar să nu mai vină deloc, așa cum se părea că se va întâm-

pla și de această dată. Îmi spuneam că poate chiar are probleme și că nu are nicio legătură cu faptul că în ultimul timp nu mai răspunsesem chiar atât de prompt la dorințele ei financiare. Cumva, simțise că după inelul cu diamant pe care i-l cumpărasem la începutul lunii, finanțele mele se cam apropiaseră de fundul sacului. Eram conștient că se va întâmpla asta, dar parcă nu putusem să o refuz când îmi spusese de inel.

Nu prea conta, deși îmi făcusem o mulțime de proiecte în legătură cu ea. Poate că mă entuziasmasem eu cam mult și cam prea repede, dar așa era firea mea și nu mă puteam schimba.

Picolița care răspundea de masa mea s-a apropiat discret când a văzut că paharul cu martini s-a golit.

— Vă mai aduc unul? a întrebat ea încet.

I-am privit ecusonul. O chema Selena, așa că am încercat să personalizez discuția:

— Un pahar și încă o cafea, te rog, Selena.

Era o fată drăguță, cu un păr castaniu și doi ochi blânzi care mi se părură că mă priveau cu o urmă de milă și chiar cu un pic de duioșie. Dar după două pahare de martini, chiar și luna te privește cu duioșie, mai ales dacă ești o fire sensibilă și înclinată spre romantism, ca mine. Mai discutasem de câteva ori cu ea, în serile în care Eva întârziase sau nu venise deloc, așa că nu m-am mirat când m-a întrebat, pe un ton destul de familiar:

— Nu e prea târziu pentru încă o cafea?

— Nici vorbă, Selena, fiindcă am de gând să stau până târziu, să scriu.

Știa că sunt scriitor, îmi spusese despre colega ei de la cămin că era ahtiată după scrierile mele SF și îmi promisese că va încerca să citească și ea, deși literatura science-fiction nu o atrăgea deloc.

— Atunci se explică, spuse ea și plecă să îmi aducă ce comandasem.

Când a venit cu cafeaua și cu paharul de martini, a întârziat iarăși lângă masa mea, ca și cum ar fi vrut să mă întrebe ceva și nu îndrăznea.

— Spune, am îndemnat-o. Simt că vrei să știi ceva.

Avea o uniformă drăguță, care îi punea în evidență frumusețea și tinerețea și, după ce a mototolit puțin șorțulețul alb, și-a făcut curaj și a întrebat:

— Fata aceea cu care vă tot întâlniți...

— Eva, am spus eu.

— Da, Eva, am auzit că așa o numiți când vorbiți cu ea. În ultimul timp... nu prea mai vine sau vine târziu și stă foarte puțin. V-ați certat, cumva?

Am privit-o lung și poate că i s-a părut că vreau să-i fac vreun reproș, fiindcă și-a cerut imediat scuze.

— Stai, stai așa, Selena! Ai crezut că e iubita mea?

— Păi, a spus ea nehotărâtă, din ce alt motiv v-ați întâlnit de atâtea ori aici?

Mda, avea și ea dreptate că se puteau interpreta și astfel întâlnirile mele cu Eva, într-o locație atât de romantică.

M-am grăbit să o lămuresc:

— Selena, pe Eva am cunoscut-o prin intermediul unui prieten. Poate știi că este top-model și are un program destul de încărcat, ca să nu mai vorbesc de viața ei tumultuoasă. M-am gândit că dacă o conving să îmi povestească, din când în când, câte ceva din aventurile ei și mă lasă să folosesc și fotografia ei pe copertă, voi reuși să scriu un roman de dragoste, fiindcă în ultimul timp cam așa ceva se caută.

Eram un bun observator al firii umane și parcă mi se păru că oftează ușurată, așa că am continuat:

— Sincer să fiu, mi s-a părut interesată mai ales când i-am promis că îi voi ceda ceva din drepturile de autor și, eventual, în avans. Am fost însă cam dezamăgit de latura asta mercantilă a sufletului ei, ca să nu mai zic că tot ce îmi povestea despre viața ei mi se părea inventat și cam cusut cu ață albă. Iar după ce, acum câteva zile, i-am făcut cadou un inel cu diamant la care ținea foarte mult și i-am spus că de la mine nu mai vede niciun cadou și niciun ban până nu apare cartea, a început să mă ocolească.

A oftat, parcă și mai ușurată, și a vrut să plece, dar eu am rugat-o:

— Sunt multe de spus, Selena, și cum tot nu ai clienți, mă gândesc dacă n-ai putea sta la masă, să discutăm mai amănunțit. Mi-ar făcea plăcere să stau la masă, chiar și pentru câteva minute, cu zeița Lunii. Știi că așa se numea zeița Lunii în mitologia romană?

— Știu, bineînțeles că știu și aș lua loc cu plăcere, dar, știți, politica firmei este ca personalul să nu intre în relații prea familiare cu clienții.

L-am văzut cu coada ochiului pe Cornel cum intră chiar atunci pe poarta grădinii și am întrebat-o:

— Dar dacă l-aș ruga pe patronul tău să te lase, atunci ai sta un pic?

L-a văzut și ea pe Cornel și a făcut un gest de refuz:

— Nu, nu, vă rog. E un domn foarte de treabă, dar nu faceți așa ceva. N-aș vrea să se supere.

Cornel trecea cu pas grăbit spre intrarea în cafenea, fără să se uite în stânga sau dreapta. L-am strigat și i-am făcut cu mâna:

— Cornele! Vrei să vii, te rog, până aici?

S-a uitat spre mine și a făcut ochii mici, fiindcă stinsesem becul de la lampadar și stăteam oarecum în penumbră. Abia când s-a mai apropiat m-a recunoscut și m-a luat în brațe.

— Virgile, tu ești? Doamne, ce te-ai mai îngrășat! au fost primele cuvinte pe care mi le-a adresat.

— Iar tu ai mai chelit sau mi se pare mie? nu m-am lăsat eu mai prejos, deși nici vorbă de așa ceva.

A tras un scaun și s-a așezat alături, apoi m-a bătut pe umăr:

— Doamne, câți ani sunt de când nu ne-am mai văzut?

— Vreo cinci? Sau poate șase, am răspuns. L-am privit zâmbind și am adăugat: am auzit că ai ajuns un

prosper om de afaceri. Două cafenele, un restaurant celebru și un lanț de magazine. Nu păreai așa de descurcăreț în liceu.

— Eh, nevoia te învață, a zis el și s-a ridicat zâmbind. Scuză-mă că nu pot rămâne mai mult, dar am o treabă urgentă pe cap.

— Ok, îți dau voie să pleci, am încuviințat în glumă. Dar o să-mi țină Selena de urât și chiar voiam să te rog...

— Spune, te rezolv cu orice!

Fata îmi făcea semne discrete și disperate să nu zic nimic, dar n-aveam de gând să mă opresc, așa că am continuat:

— Selena mi-a spus că politica localului interzice personalului să ia loc la masa clienților, dar dacă tot nu are clienți, aș vrea să o lași să facă o excepție cu mine.

Cornel s-a încruntat și a privit mustrător spre Selena, iar eu m-am grăbit să intervin:

— Ea n-are nicio vină. Mi-a spus clar că nu se poate.

— Păi, atunci, dacă am stabilit o politică a localului, ar trebui urmată de toată lumea. Dacă fac o excepție, vor dori și alții să..., așa că... mă înțelegi?

Mi-am mușcat buzele încercând să nu zâmbesc. Știam că n-o să-i convină ce-i voi spune, dar îmi păsa prea puțin acum:

— Știi, Cornele... și politica Liceului Titus Maiorescu prevedea ca elevii să nu copieze la teze și la extemporale... Și cu toate acestea, în toți cei patru ani nu

cred că a fost vreun extemporal, la mate sau la fizică, la care să nu copiezi pe rupte de la mine.

A ridicat mâinile, deznădăjduit.

— Doamne, cum știi tu să îmbârligi oamenii. Credeam că numai în romanele tale faci asta, dar văd că aplici aceleași tactici și în viața de zi cu zi. S-a întors spre Selena și i-a zis: Bine, domnișoară, poți să iei loc, dar numai dacă îți face plăcere, nu din obligație, așa să știi. Și, eventual, în partea mascată dinspre copac, să nu te vadă foarte multă lume. Și te mai rog să ai grijă, fiindcă sub mutra asta de pisică blândă se ascunde un mare cuceritor. În liceu mă lăsa să copiez la teze, dar îmi sufla toate fetele frumoase cu poeziile lui.

— Mulțumesc, Cornele! i-am zâmbit și în timp ce se îndepărta, am strigat după el: Nu uita să-l anunți și pe șeful de local de înțelegerea noastră!

M-am întors spre Selena și am poftit-o să ia loc pe scaunul din fața mea:

— Sper să nu-ți fac probleme, pentru un capriciu de-al meu. Chiar nu aș vrea asta.

— Nu vă faceți griji, surâse ea. Îmi place serviciul de aici, fiindcă am de-a face cu multă lume aleasă, dar dacă trebuie să plec, am unde să mă duc. Chiar și de mâine, dac-ar fi nevoie.

— Te iau eu secretară! am glumit.

— Tocmai ați spus că Eva v-a falimentat!

— Da, dar norocul scriitorilor este atât de schimbător, încât nu știu ce mă poate aștepta mâine. Uite,

am scris câteva scenarii și mâine poate fi cumpărat unul de vreo mare casă de filme.

S-a încruntat un pic.

— Domnule Virgil, chiar atât de naivă par?

Am zâmbit și am întins mâinile spre ea, peste masă:

— Selena, am lucruri importante să îți spun şi, de aceea, te rog să fii de acord să ne tutuim.

Mi-a întins palmele și i le-am prins uşor. Acum, nu că mă laud, dar chiar pot simți ce simte o fată, atunci când o prind de mână. Şi în timp ce mă privea lung, cu ochii ei castanii, de căprioară blândă, am perceput cum între noi se creează o legătură afectivă.

— Bine, mi-a spus ea și mi-a dăruit un zâmbet. Ce lucruri importante sunt în joc? Vrei să-mi scrii o poezie, ca fetelor din liceu, cu care să mă cucerești?

Wow, fata asta mergea direct la țintă. Dar nici eu nu eram vreun novice.

— Dacă e nevoie, am să-ți scriu și o poezie, dar, sincer să fiu, am crezut că ești gata cucerită!

A oftat și a spus încet:

— Credeam că nu e atât de vizibil...

— Este, Selena, încă de când am intrat prima dată aici, am văzut cum mă priveai și îmi părea rău că ai interpretat cu totul altfel relația mea cu Eva. O voiam pentru poveștile ei și pentru poza de copertă, fiindcă mi se părea, așa, foarte decorativă.

— Și acum nu vi se mai pare? m-a întrebat, dar s-a corectat imediat: și acum nu ți se mai pare?

Am oftat și am strâns-o ușor de degete:

— E la fel de decorativă, numai că eu nu mai consider că, pentru o carte bune, este atât de necesară o copertă decorativă. Știu că în comerț se spune că ambalajul vinde marfa, dar o carte nu este o marfă. E mult mai mult de-atât.

— Ce? m-a întrebat ea, punându-mă în încurcătură.

Niciodată nu mă întrebasem, la modul serios, ce este o carte dincolo de existența ei fizică.

— O oglindă și un roi de fluturi. O oglindă în care te poți privi și un roi de fluturi care te pot purta în zbor! Sau poate fi o potecă spre visele tale, împletite cu cele ale scriitorului.

Am privit-o lung și-mi părea tot mai frumoasă, cu fiecare clipă.

— Am impresia că semeni foarte mult cu o artistă extrem de cunoscută, dar nu-mi dau seama cu cine?

A zâmbit și a spus:

— Dacă te gândești deja să mă folosești pe mine și poza mea pe coperta romanului, vreau să spun că replica asta ar trebui să sune cu totul altfel.

M-am încruntat, neînțelegând, iar ea mi-a explicat:

— Ca să semene a compliment adevărat, ar trebui să spui: o actriță foarte frumoasă are tupeul să semene cu tine, dar, sincer să fiu, nu-mi dau seama cine este. Și nu-i vorba de o actriță, ci de un top-model, ceva la fel ca Eva, numai că e faimoasă și mult mai frumoasă.

Mi-a cerut telefonul care zăcea pe masă, lângă noi, și a tastat pe Google: Dana Kareglazaya. Apoi, a întors telefonul spre mine și m-a întrebat:

— Ei, semănăm?

Am făcut ochii mari:

— Identic! am exclamat. Apoi m-am corectat repede: de fapt, așa cum ai spus, tu ești mult mai frumoasă.

— Și ceva mai reală, nu?

— Ceva mai reală, am confirmat și mi-am dat seama că mă îndrăgosteam.

A oftat și mi-a șoptit:

— Dacă vrei fotografia mea pentru copertă, nu-i nicio problemă. Dar despre povești de dragoste va trebui să inventezi singur, fiindcă eu nu am prea avut vreme de ele. Sunt studentă în anul III la Psihologie, iar facultatea și serviciul îmi consumă tot timpul, așa că va trebui, totuși, să vorbești cu Eva pentru povești năucitoare de dragoste.

Am început să râd și, la privirea ei nedumerită, i-am spus:

— E ciudat că am cunoscut o studentă la Psihologie. Și încă în an terminal. Ca și cum Universul ar fi hotărât să te trimită în drumul meu pentru a vedea ce nu este în regulă cu mine.

A vrut să răspundă ceva, dar chiar atunci a apărut o pereche care s-a așezat la o masă alăturată și ea s-a ridicat, grăbită.

— Vin mai târziu, după ce le aduc comanda.

Am urmărit-o din priviri, încercând să încropesc în minte plotul unui roman de dragoste care să o aibă pe ea în prim-plan și pe copertă tot pe ea, așa că nici nu am observat când de masa mea s-a apropiat în tăcere un bărbat între două vârste. S-a oprit în dreptul scaunului din fața mea. A așteptat în picioare până când mi-am ridicat privirile spre el. Părea să aibă cu vreo zece ani mai mult decât mine, cam 40-45, puțin grizonant, cu o față plăcută și un zâmbet politicos. Semăna teribil cu un actor cunoscut, dar n-am putut să îmi dau seama, pe moment, cu care.

— Permiteți să iau loc? a întrebat, când a văzut că mi-a atras atenția.

Am aruncat un ochi spre celelalte mese de pe terasă și am observat că majoritatea erau goale, așa că am ezitat puțin înainte să-i răspund. Mi-a surprins privirea și a spus:

— Știu că aș putea merg în altă parte, dar aș dori să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

Văzând că încă ezit, a continuat:

— Oricum, cred că Eva n-o să mai vină în seara asta!

Am tresărit și, înainte să-mi dau seama ce fac, i-am făcut semn să ia loc. A tras cu grijă scaunul și s-a așezat, apoi a făcut semn Selenei, care privea deja spre noi. A comandat tot o cafea și un martini roșu, la fel ca mine, apoi, după ce a sosit comanda, a ridicat paharul spre mine și a închinat. A așteptat să-i răspund, apoi a gustat delicat din băutură.

A oftat ușor.

— Să știți că nu v-aș fi deranjat pentru nimic în lume, spuse, dar n-am ce face, am nevoie de ajutorul dumneavoastră!

Am zâmbit fără să vreau și m-am prefăcut că scot buzunarele de la pantaloni, să se vadă că sunt goale:

— Dacă știți că Eva nu mai vine la întâlnire, atunci poate știți și de ce n-o mai face: buzunarele mele sunt goale!

— Ah, nu la ajutor financiar mă refeream. Voiam doar un sfat de la dumneavoastră.

Am ridicat din umeri:

— Dacă-i numai atât, atunci cu plăcere. Am podul plin cu sfaturi, așa că, spuneți despre ce e vorba.

A întins mâna spre mine a salut.

— Mă numesc Pavel și aș dori, dacă nu vă deranjează prea mult, să ne tutuim. Povestea mea e puțin mai lungă, așa că poate ar merge mai ușor așa.

— Sigur, am zis și m-am recomandat, la rândul meu, deși în mod sigur mă cunoștea, altfel n-ar fi venit la masa mea.

Formalitățile odată îndeplinite, am așteptat să văd ce voia, concret, de la mine. A mai luat o gură de martini, ca și cum ar fi vrut să își facă curaj, apoi a spus:

— Sunt grav bolnav, ba pot afirma că sunt chiar pe moarte, și cred că numai tu mă poți ajuta!

M-am uitat atent la el, dar tot nu mi-am putut da seama cu ce actor semăna. Sau poate, vorba Selenei,

un actor semăna cu el. Oricum, părea un om care plesnea de sănătate, dar cu bolile astea noi te puteai aștepta la orice. Chiar și să arăți sănătos până în ultimele momente ale vieții. Dar chiar și așa, nu prea vedeam cu ce l-aș fi putut ajuta și chiar i-am spus:

— E adevărat că în toate interviurile mele am insistat că scriitorii SF ar trebui să aibă o pregătire științifică vastă și chiar mi-a plăcut să studiez din toate câte puțin, totuși, la medicină nu m-aș hazarda să-mi bag nasul.

— Ah, nu, nici vorbă de așa ceva. Nu cred că ar trebui să implicăm medicina în așa ceva.

— Păi și-atunci, de unde știți că sunteți bolnav și c-o să muriți?

— Fiindcă am avut o mulțime de frați de aceeași vârstă cu mine și toți au murit!

L-am privit lung, să descopăr o urmă de surâs pe fața lui, dar era serios și semăna din ce în ce mai mult cu actorul acela de care nu-mi puteam aminti.

— Și cam pe când te aștepți să se întâmple... evenimentul?

Părându-mi-se că nu am fost destul de clar, am precizat:

— Mă refer la deces!

— Aaa, decesul meu? a întrebat, parcă puțin absent. Păi, probabil că peste un miliard sau chiar două miliarde de ani. Nu pot să fiu foarte sigur, de-asta aș dori să discutăm subiectul.

M-am lăsat puțin pe spate în scaun și atunci mi-am amintit cu ce actor semăna; dar nu avea importanță, fiindcă mi-a venit imediat în minte Marcel, colegul meu de liceu. Și el era voinic și părea la fel de sănătos ca omul din fața mea, numai că, într-o discuție cu el, când îți era lumea mai dragă, începea să strige: „Ai grijă, ai grijă!".

Marcel ăsta vedea peste tot vortexuri și portaluri trimise de extratereștri ca să-l răpească. S-a tot ferit el o vreme, până când, tot ferindu-se de ele, a nimerit sub roțile unui camion de mare tonaj care trecea în viteză pe lângă el.

Poate că și bărbatul din fața mea făcea parte din aceeași categorie de oameni ca Marcel, dar nu conta, atâta vreme cât nu începea să alerge în jurul meu, alungând cine știe ce pericole imaginare.

M-a privit atent câteva clipe, apoi a spus, puțin trist:

— Nu mă crezi, așa-i?

— E greu de crezut.

Și-a mușcat buzele, ezitând, dar în cele din urmă a mărturisit:

— Cred că am făcut o greșeală când m-am recomandat Pavel, fiindcă într-adevăr e greu de crezut că un om mai are unul sau două miliarde de ani de trăit. Dar dacă ziceam că eu sunt Universul, poate că nici nu mă lăsai să iau loc la masă.

L-am privit mai atent, dar nu am surprins în ochii lui nicio strălucire ciudată, așa cum mi se părea că ve-

deam din când în când în ochii fostului meu coleg de liceu.

— Univers cu U mare? Fiindcă, altfel, fiecare dintre noi este un univers în sine.

— Da, Univers cu U mare, a confirmat el serios. Și îmi dau seama că pentru a putea continua discuția, ar cam fi nevoie de o dovadă.

— Da, ar fi cel mai bine, am acceptat, neștiind cum va continua.

A ridicat din umeri și a spus:

— Păi, cere-mi ceva, ca să îți pot demonstra.

Cele mai năstrușnice gânduri mi-au trecut atunci prin minte și cele mai nebunești idei. Puteam să-i cer orice, fiindcă în mod sigur totul nu era decât o joacă. Dar dacă nu era? Am abandonat ideea de a-i cere să oprească rotația Pământului, amintindu-mi că în copilărie citisem o povestire pe tema asta și că, deși Pământul s-a oprit, aerul și-a continuat viteza de rotație, astfel că s-au stârnit furtuni îngrozitoare. „Pământule, oprește-te!" se numea povestirea, era scrisă de Wells și, din câte îmi aminteam, rezultatele nu fuseseră benefice pentru tânărul care dorise așa ceva.

Văzându-mă că ezit, s-a întins spre lampadarul din spatele lui și a stins becul. Deasupra noastră, după ce ochii ni s-au obișnuit, au început să licărească stelele, fiindcă masa era așezată între spațiul dintre castani.

— Crezi că dacă aș face ca stelele să nu se mai vadă ar fi o dovadă concludentă? a întrebat el malițios și,

cum eu nu spuneam nimic, mi-a făcut semn să ridic capul spre cer.

Am privit stelele care sclipeau nevinovate și, chiar când eram gata să îi spun că îl cred și că totul era în regulă, fiindcă așa procedam și cu Cornel și cu vortexurile lui, ca să am liniște, stelele au dispărut brusc.

Locul dintre castani era acum complet întunecat, deși peste blocul din fața noastră se ridica Luna, ca pentru a suplini absența stelelor.

— Poate că ar fi bine să opresc și strălucirea Lunii, pentru ca demonstrația să fie completă? a întrebat el și n-am putut decât să aprob buimac, dând din cap.

Pentru că mă uitam la Lună, n-am văzut dacă a pocnit din degete sau a făcut vreun alt gest asemănător, dar, la fel de brusc precum stelele, Luna a dispărut de pe cer.

— Cum ai făcut asta?! am întrebat, mai mult în șoaptă. M-ai hipnotizat?

A ridicat din umeri și a răspuns dezinvolt:

— Nici vorbă. A fost ceva mult mai simplu: am modificat puțin proprietățile spațiului din jurul Pământului, în așa fel încât să devină opac la radiațiile electromagnetice vizibile. Prima dată a fost ceva mai departe decât orbita Lunii și au dispărut numai stelele, dar apoi am procedat la fel și cu spațiul din fața satelitului vostru natural.

M-am încruntat, încercând să asimilez informația, apoi am mormăit:

— Da, pare ceva simplu, într-adevăr! Nu știu cum de nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

A făcut semn Selenei să ne mai aducă două pahare de martini, iar după ce fata le-a pus pe masă, mi-a arătat spre clienții care se ridicau grăbiți și intrau în cafenea, unde deasupra barului era un televizor.

— Se pare că o vreme toată lumea o să privească la televizor, unde se transmite în direct această ciudățenie. Le-ar fi mai simplu să ridice capul și să privească direct, dar la televizor pare mai interesant.

A mai luat o gură de martini și a continuat, zâmbind malițios:

— Ca să nu mai spun că în curând vor apărea și specialiștii, care vor încerca să explice ceea ce oricum nu poate fi explicat, așa că noi vom avea timp să discutăm liniștiți, pentru că toată lumea va fi numai ochi și urechi la ei.

— OK, am spus eu. Atunci, zi despre ce este vorba.

— Cum aș putea să îți zic în câteva cuvinte ceea ce s-a întâmplat în miliarde de ani?...

— Încearcă, totuși... De undeva tot trebuie să începem, nu?

— Da, ai dreptate... Am s-o iau, așadar, cu începutul și am să rezum cât de mult, ca să termin într-un timp rezonabil.

A privit în jur, dar eram singuri. Cu toții, chiar și Selena, intraseră în cafenea, să privească evenimentul la televizor.

— La început, acum foarte multe miliarde de ani, s-a întâmplat ceea ce savanții numesc Big Bang. Nu a luat naștere un singur univers, adică nu numai eu am fost născut atunci, ci o infinitate de lumi în tot atâtea dimensiuni. Cotrobăind prin mintea ta, am văzut că ai citit de curând cartea „Doar șase numere" de Martin Rees. Cum ți-a plăcut?

— Nu e vorba de plăcut, ci de faptul că eram în căutarea unor idei SF, adică îmi imaginam cum ar fi viața într-un univers în care cele șase constante despre care discută el, să aibă alte valori.

— Ei, vezi, de-asta vreau să stau de vorbă cu tine. Pentru tine, genul acesta de probleme sunt o provocare a minții, așa că e posibil să găsești și vreo rezolvare a problemei mele. Ideea este că nu sunt numai șase constante de care depinde stabilitatea lumii. Sunt unsprezece și pe unele, savanții le vor descoperi în curând, altele sunt descoperite gata, dar nu își dau seama de asta.

Am făcut ochii mari și l-am întrebat:

— Poți să-mi dai un exemplu concret?

— De ce nu? Este vorba de banalul **pi,** raportul dintre circumferința cercului și diametrul cercului.

— Știu ce este, dar nu îmi dau seama în ce fel...

Mi-a tăiat cu un gest întrebarea și a continuat:

— În infinitatea de universuri create odată cu mine erau unele unde **pi** era mai mare de 3,14, iar altele unde **pi** era mai mic decât valoarea din lumea ta. Dar

ce înseamnă asta și de ce ele au dispărut, te las să te gândești singur, la noapte, fiindcă Selena, după care te tot uiți, nu cred c-o să-ți cedeze atât de repede. Pare o fată extrem de serioasă.

M-am încruntat și am rostit, ceva mai tare decât aș fi vrut:

— Încetează să-mi mai citești mintea și zi mai departe!

— Păi, prea multe n-ar fi de zis, fiindcă eram oarecum conștient de faptul că există o infinitate de frați de-ai mei și eram conștient că aceste 11 constante aveau valori ușor diferite față de cele care există aici, în lumea noastră. Treaba asta le făcea destul de instabile și la un moment dat am simțit, dacă pot folosi cuvântul acesta, că sunt tot mai puține, pe zi ce trecea. Unele au rezistat doar câteva milisecunde după Big Bang, altele au durat miliarde de ani.

A oftat și s-a aplecat spre mine:

— Iar ieri am observat... că sunt singur. După cum ți-am mai spus, toți frații mei au murit, așa că am hotărât să iau legătura cu tine.

— Cu mine?! De ce nu cu savanții sau cosmologii care știu mai multe despre stele și Univers.

— Pentru că tu ai o imaginație fertilă. Cumva, ai atins subiectul ăsta într-o povestire publicată în urmă cu câțiva ani. Se numea „Nouă miliarde de idei SF" și de atunci mi-am dat seama că imaginația este cea care mă poate salva, dacă este posibil, nu știința.

Zilele trecute mai vorbise un critic literar despre imaginația mea ieșită din comun, dar nu-mi închipuisem că va atrage chiar atenția Universului. De parcă lumea s-ar fi umplut dintr-odată de oameni rigizi și mărginiți.

— Nu cred că sfârșitul o să vină mâine. Se pare că, absolut întâmplător, cele 11 constante ale mele sunt bine imbricate și îmi asigură o existență destul de confortabilă. Cu toate acestea, analizându-mă mai bine după ce am rămas singur, am observat că mă disipez. Mă extind accelerat în toate direcțiile și nu atât eu, cât spațiul care mă conține. Trebuie să opresc asta, fiindcă altfel, curând, nu voi mai exista. Voi fi prea mare ca să mai gândesc, ca să mai pot lua legătura cu mine, cel din capătul infinitului.

— Mi-ai adus aminte de frații Strugațki, care au scris o carte pe tema asta, „Un miliard de ani până la sfârșitul lumii". Ai avut și tu vreo contribuție?

— Am încercat să vorbesc cu ei, dar nu așa cum vorbesc cu tine. N-am avut curajul să mă arăt, fiindcă nu am știut cum vor reacționa. Tu, pe de altă parte, scrii mereu despre întâlniri cu extratereștri, așa că m-am gândit că nu ți-ar părea atât de ciudată o asemenea întâmplare.

— Păi, ei aveau o soluție pentru a evita sfârșitul Universului. Spuneau că e suficient să te opui transformării civilizațiilor în supercivilizații, ca problema să fie rezolvată.

A zâmbit amar:

— Cred că ți-ai răspuns singur la nedumerirea ta. Sfârșitul meu nu va veni din partea unor supercivilizații. Aș spune că, dimpotrivă, ele vor încerca să mă țină în viață, pentru că eu sunt suportul lor. Fără mine, totul va dispărea. Sfârșitul va veni de la această extindere. Indiferent câtă materie conțin, la un moment dat se va rarefia prea mult ca eu să mai pot să mă numesc o entitate gânditoare. Cu o densitate de un atom pe kilometrul cub de spațiu o să fie un Univers foarte mare, dar complet inert.

— Da, ai dreptate, dar vreau să te întreb ceva: dacă, să zicem, îți rezolv problema, ce voi căpăta în schimb?

A ridicat vesel din mâini:

— Orice! Și când zic *orice*, asta înseamnă ***orice***.

A ezitat câteva clipe, apoi a completat:

— Nu pot modifica trecutul, dar cred că îți imaginezi asta. Pot afla orice din trecut, dar nu îl pot modifica.

— Și aș putea să îți cer ceva în avans?

A părut nehotărât, dar în cele din urmă a fost de acord, așa că am spus:

— Atunci aș vrea ca tu să faci în așa fel încât să nu mori niciodată! Asta este dorința mea!

A început să râdă în hohote:

— Da, frumoasă încercare! Dacă eram vreun duh dintr-o sticlă, poate aș fi reușit să îți rezolv problema asta. Din păcate, sunt doar un biet univers pe moarte.

A băut iar o gură de martini și mi-a zis:

— Îți dai seama că dacă ar fi fost așa de simplu de rezolvat, aș fi rezolvat-o de multă vreme, fără să te mai bat pe tine la cap. Dar faptul că ți-a venit ideea asta, mă face să cred că n-am greșit că am apelat la tine. Abia la zece la sută dintre cei la care am apelat le-a trecut așa ceva prin cap.

— Ai mai întrebat și pe alții? am fost curios.

A dat din cap, apoi a explicat:

— Poate că nu ai fost suficient de atent, dar la un moment dat am zis că sunt infinit. Asta înseamnă că sunt o infinitate de civilizații inteligente în mine, în diferite stadii de dezvoltare. Unele, chiar supercivilizații, cum ai zis tu. Am întrebat peste tot pe cei care mi s-au părut, așa, mai deosebiți. Toți au promis că se vor gândi, dar, deocamdată, nimic.

Mi-am mușcat buzele, gândindu-mă dacă să vorbesc sau nu. Dar probabil că oricum îmi putea citi gândurile, așa că am riscat:

— Voiam să te întreb, dacă cumva o soluție pentru supraviețuirea ta ar fi distrugerea tuturor civilizațiilor inteligente, cum ai proceda?

A plecat capul într-o parte, privindu-mă gânditor:

— Mă așteptam să mă întrebi asta, în cele din urmă, numai că, trebuie să îți mărturisesc ceva: dacă nu aș mai avea civilizații inteligente în mine, nu aș vrea să mai trăiesc.

Am rămas șocat și l-am întrebat:

— Cum așa?

— Simplu... Am trăit primele miliarde de ani având doar o vagă percepție a „fraților" mei, ca să-i numesc așa, adică universurile din celelalte dimensiuni, dar nu aveam o *conștiință* a existenței mele. Abia după apariția primelor civilizații, am început să conștientizez că exist, că pot gândi, că pot interveni. Așa că, nu, nu aș vrea o soluție care să implice exterminarea civilizațiilor. Asta, pentru că, pe lângă altele, eu simt că sunt o sumă a acestor civilizații. Deci, caută în altă direcție!

Am rămas pe gânduri, nu la ceea ce aș putea primi din partea universului dacă aveam să îi rezolv problema, ci fiindcă era într-adevăr o mare provocare. Am mai făcut o încercare.

— Știi, la nivel microscopic, când vine vremea și îmbătrânesc prea mult, bacteriile se divid și, astfel, dintr-o singură bacterie se ajunge la două, care își reiau viața de la început. Ai încercat așa ceva?

— Am încercat acum vreo două miliarde de ani și era gata ca totul să se termine printr-o mare catastrofă cosmică. Nu îmi cere amănunte, dar încearcă altceva.

— M-am gândit la ce mi-ai spus mai devreme: dacă, într-un univers, **pi** are valoarea patru, atunci în ele se poate face cuadratura cercului numai cu rigla și compasul.

— Așa este, a spus el. A și existat un asemenea univers, numai că asta nu l-a ajutat prea mult. A trăit nu-

mai cu puțin peste un milion de ani după Bing Bang. Bănuiești tu de ce.

Nu bănuiam încă, dar mi-a venit altă idee:

— Uite, când o să ajung în cele din urmă să fac dragoste cu Selena, pentru că o să fac, o să încerc să ajung la Nirvana și când voi fi în starea de transă, sigur o să îți rezolv problema.

Și-a dat o palmă peste frunte și a spus exasperat:

— Am senzația că pui carul înaintea boilor, de data asta.

— Cum adică? De ce crezi asta?

O oftat prelung și cred că s-a întrebat dacă nu cumva își alesese greșit persoana căreia să i se destăinuie, dar în cele din urmă a spus:

— Nirvana este eliberarea de robia cărnii și de obicei se ajunge la ea prin renunțare la dorință, nu prin exacerbarea dorinței, așa cum vrei tu. Dar chiar și așa, este inutil, fiindcă toți cei care vor să ajungă la Nirvana vor să facă asta pentru a putea să se integreze și să vorbească cu Universul. Or, tu tocmai faci asta, fără să faci exerciții de Yoga sau de Tantra Yoga. Dacă vrei să faci dragoste cu Selena, poți să obții câte orgasme îți poftește inima, dar fă-o pentru plăcerea voastră, nu pentru a-mi rezolva mie problema.

Am perceput replica lui ca și cum m-ar fi certat, așa că m-am încruntat și m-am prefăcut căzut pe gânduri. De fapt, chiar eram, nu credeam că aveam să rezolv prea repede problema lui blestemată.

Și-a dat seama și el de asta, așa că s-a ridicat să plece. A pus pe masă o sută de lei.

— În seara asta fac eu cinste, așa că tu încearcă să te gândești.

Am privit banii și i-am replicat:

— Ar trebui să-ți fie rușine, tu, ditamai Universul, să nu cunoști prețurile la cafeneaua unde a început rezolvarea problemei tale? Pentru că ți-o voi rezolva, până la urmă. Dacă vrei să fie bine, mai pune o sută alături, ca să nu rămâi dator!

A zâmbit și a mai scos o bancnotă de undeva sau poate că a materializat-o și a așezat-o alături de cea-laltă. Apoi mi-a zis zâmbind într-un colț al gurii:

— Și ca să te poți gândi numai la problema mea, să știi că ți-am alimentat și cardul cu o sumă consistentă. Care se va completa de la sine, pe măsură ce-o să cheltuiești din ea.

Suna interesant ce spunea, dar eu tot mai aveam o nelămurire:

— Și cu Luna, cu stelele, cum facem?

A mustăcit și m-a întrebat:

— Ai vrea să le faci tu să reapară? Eventual, în fața Selenei, ca s-o cucerești total și iremediabil.

— Daaaaa! am exclamat extaziat. Asta chiar că ar fi o idee!

— Atunci ține minte: când o să pocnești ușor din degetele de la mâna dreaptă, va apărea Luna, iar când o să pocnești din degetele de la stânga, vor apărea ste-

lele. Baftă, a mai spus el și s-a pierdut printre mese, spre ieșirea din grădină.

Am rămas singur, savurându-mi băutura rămasă în pahar și gândindu-mă când la Univers, când la Selena. În local, lumea privea cu gura căscată la spectacolul de la televizor, deși afară ar fi văzut același lucru, dacă ar fi stins luminile de la lampadare. Dar ar fi lipsit explicațiile specialiștilor. Plus o mulțime de părerologi care aveau opinii pe cât de ciudate, pe atât de haioase. Sonorul era dat tare, așa că se auzeau până la masa mea frânturi de explicații. Mă întreb cum aș fi procedat dacă unul dintre ei ar fi spus tare și cu aplomb: „A, păi explicația este simplă! Asta se întâmplă numai din cauză că Pavel a vrut să-i demonstreze lui Virgil că el este Universul. Dacă îl rugați să pocnească din degete, totul va reveni la normal!".

Amuzat de ideea asta, probabil că am zâmbit fără să vreau. Selena, deși atentă la televizor, m-a văzut și a venit repede la mine.

— Ți se pare amuzantă situația? m-a întrebat ea cu un ușor reproș în voce. Toată lumea e îngrijorată, unii se așteaptă chiar la sfârșitul lumii și tu zâmbești!? E normal așa ceva?

I-am întins cele două sute lăsate de Pavel pe masă și i-am răspuns calm:

— Bineînțeles că da. Uneori se mai întâmplă și astfel de lucruri. Iar dacă te înspăimântă, să știi că depinde numai de tine ca să remediezi situația!

A făcut ochii mari și s-a uitat lung la mine:

— Nu înțeleg?!

M-am ridicat în picioare și i-am făcut semn să vină după castan, ca să nu fim văzuți din cafenea. Nu că ar fi avut ochi cineva și pentru noi. A venit, neîncrezătoare, și a rămas uimită când am strâns-o în brațe.

— Dacă mă săruți lung și pasional, așa, ca în filmele italiene de dragoste, să știi că Luna va apărea înapoi pe cer.

Era foarte aproape de mine. M-a privit cu ochii ei castanii, de căprioară nedumerită, și a zis:

— Să știi că nu mi-e greu să te sărut. Oricum voiam s-o fac, dar n-am să te iert niciodată dacă încerci să folosești un truc atât de ieftin doar ca să te sărut!

A întins buzele și m-a sărutat lung și pasional. Iar când ne-am desprins, amândoi respiram greu și nu ne-am uitat niciunul spre cer, acolo unde ar fi trebuit să apară Luna.

— Sau poate am să te iert, a șoptit ea, fiindcă a fost așa de bine. Dar să nu mă mai păcălești în felul acesta niciodată! Mai bine îmi spui direct ce vrei și gata.

— Bine, așa voi face! am spus și am tras-o de sub castan, arătându-i peste blocuri, spre locul pe unde ar fi trebuit să se afle, de obicei, Luna. În mod normal ar fi trebuit să apară deja, dar probabil că încă se gândește dacă sărutarea ta a fost chiar ca în filmele italiene!

A dus mâna dreaptă la spate și am pocnit ușor din degete, iar Luna, la fel ca într-un spectacol de circ, a

apărut brusc pe cer. A meritat să fac tot show-ul acela, chiar și numai pentru privirea ei uluită și pentru întrebarea inocentă:

— Cum ai făcut asta?!

Am dat din umeri:

— Prin puterea dragostei.

— Nu mă lua cu d-astea și spune!

Văzând că ezit, și-a apropiat fața de a mea și mi-a ordonat scurt:

— Spune!

Când niște ochi minunați și căprui te privesc de la numai câțiva centimetri, poți să ai oricâtă imaginație ți-ai dori, că tot nu mai ești capabil s-o folosești.

Așa că, în numai două minute, i-am mărturisit tot.

În cafenea, apariția Lunii a fost întâmpinată cu urale, iar specialiștii din studiouri parcă au luat foc, fiecare spunând că el a prezis că astrul nopții va apărea din nou. Nu se mai distingea nimic, așa că Selena trebui să vorbească mai tare, ca să se facă înțeleasă:

— Deci, practic, tu poți să faci oricând să apară și stelele?

— Da, așa este, am încuviințat. Dar voiam să le păstrez ca argument, să faci dragoste cu mine în schimbul apariției lor.

— Știi foarte bine că nu trebuie să mă șantajezi pentru asta. E suficient să o spui și se rezolvă! îmi zise ea, într-un mod atât de direct, încât, practic, m-a lăsat cu gura căscată.

A fugit înăutru și când a revenit, după câteva minute, am observat că se schimbase de uniformă și se pregătise de plecare.

— Ar mai fi zece minute de program, dar m-am învoit de la șef, fiindcă oricum nu mai stă nimeni în grădină, pe sectorul meu. Sunt cu toții în local, se uită la televizor.

M-a luat de braț și, după ce ne-am depărtat puțin, mi-a spus:

— De aici se vede bine cerul, așa că am să te mai sărut o dată, apoi am să te rog să faci să apară și stelele. M-aș simți mai liniștită așa.

Am făcut să apară și stelele, apoi, în timp ce mergeam pe jos spre garsoniera mea, nu foarte departe, m-a luat de mână și mi-a zis:

— O să facem dragoste! De câte ori vrei tu. Dar promite-mi că o să te gândești și la problema prietenului tău, Universul.

Am dat solemn din cap. Când o fată așa frumoasă ca Selena admite că Universul este prietenul tău, nu prea îți rămân multe opțiuni, nu-i așa?

Drept pentru care, în zilele următoare, dacă vă întâlniți cu mine și vedeți că nu vă răspund la salut, nu-i din pricină că am devenit brusc un încrezut, ci fiindcă nu v-am observat. Mă gândesc ori la frumusețea Selenei, ori cum să rezolv problema Universului.

LOTERIA GENETICĂ

Am 15 ani, mă numesc Sara și voiam să ajung prințesă. La fel ca aproape toate fetele din sat. Trebuie să recunosc că eu am o mare parte din vină pentru visul lor nebunesc. Asta, fiindcă ori de câte ori venea căruța cu minuni a lui Loli în sat, eu eram prima care se înființa lângă ea. După război și după ce toate orașele cât de cât mai mari au fost distruse, oamenii s-au retras în sate înșirate de-a lungul văilor ferite sub coastele abrupte ale dealurilor, ca și cum s-ar fi adăpostit din calea unui nou război. O vreme, nu se prea găsea nimic în plus decât ce era la micul magazin din mijlocul satului. Dar după un timp, prin sate a început să umble Loli, cu o căruță cu coviltir în care se părea că se ascund toate minunile lumii. Oamenii vorbeau că Loli, de fapt, umbla printre ruinele caselor din orașe și scotocea prin ele, iar ce găsea punea în căruță și vindea prin sate. Unii spuneau că s-ar putea ca mărunțișurile vândute de el să fie chiar radioactive, dar cum n-avea nimeni vreun contor de radiații în tot satul, iar Loli era mereu în preajma lor și nu păția nimic, probabil că nu erau. Dar chiar dacă ar fi fost, ce ne păsa

nouă, copiilor, de asta, fiindcă atunci când Loli se oprea în piața satului și desfăcea obloanele căruței în fața puștilor, parcă se deschideau porțile raiului. Tot ce își putea dori cineva de vârsta noastră se găsea acolo și nici nu erau foarte scumpe. De obicei unul, cel mult doi bănuți de alamă, rareori costa ceva mai mult. Dacă nu aveam bănuți, Loli făcea schimb și pe ouă sau chiar pe găini sau bucăți de brânză ori unt. De obicei, Loli prețăluia pe loc și spunea de îndată ce putea să ofere pentru ceea ce aduceam noi sau țăranii, dar cum toată lumea era mulțumită, bătrânul negustor venea cam de două, trei ori pe lună și prin satul nostru.

Pe mine m-a interesat de la bun început un glob transparent plin cu cilindri argintii, de mărimea unui deget. Acesta era așezat chiar deasupra coviltirului, ca să fie văzut de toată lumea, dar să nu poată fi atins. Deasupra globului, pe un afiș, era o fată de o frumusețe deosebită, îmbrăcată într-o rochie minunată și sub care, cu litere mari, o întrebare te ispitea: „Vrei să fii și tu prințesă?".

Sub întrebare era dată și rezolvarea: dacă vrei, joacă atunci la loteria genetică și chiar mâine poți deveni o prințesă!

Ce însemna asta nimeni nu știa prea bine, nici măcar bietul Loli, care așa primise și el căruța, cu globul de cristal cu tot. Pentru cei care întrebau, le explica și cum funcționează: în partea de jos a globului era o fantă în care trebuia introdusă o monedă de argint,

apoi trebuia răsucit un mâner și din glob cădea un mic cilindru. I se rupea capacul, apărea un ac care trebuia pus pe brațul câștigătorului, apoi trebuia desfăcut și celălalt capăt, unde era un piston care trebuia apăsat cu putere. După cum se spunea în afiș, în funcție de norocul fiecăreia, te putea transforma într-o prințesă, îți puteau crește aripi și ajungeai zână sau te puteai transforma în vrăjitoare și să ghicești tuturor viitorul. Erau mai multe promisiuni de acest fel pe afișul de sub glob, dar mie îmi rămăsese în minte doar prințesa, cu rochia ei minunată. Încetul cu încetul, le-am prostit și pe prietenele mele, deși niciodată nu ne-am gândit ce ar putea face o prințesă într-un sat sărac, așa cum era al nostru. Crescusem, și eu, și ele, și ne petreceam cea mai mare parte a timpului pe câmp, la prășit și la cules recolta. Sau cu caprele, când nu era altceva de lucru, dar în niște gospodării sărace precum cele din satul în care trăiam, mereu se găsea câte ceva de lucru pentru niște fete sănătoase și în putere, cum eram eu și prietenele mele.

Până pe la 14 ani, doi învățători bătrâni, soț și soție, ne mai învățau și pe noi câte ceva. Mai mult să scriem și să citim, ba chiar și să socotim, fiindcă de restul materiilor nu prea aveau timp. Ne învățau și poezii, mai mult poezii patriotice din care nu înțelegem mare lucru, dar ne plăcea să le recităm cu mândrie și cu patos.

Îmi plăcea în mod special o poezie din care nu țineam minte decât finalul:

„Cu-o moarte toți suntem datori,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câine-nlănțuit!".

Îmi aduc aminte că din cauza poeziei, atunci când am auzit-o prima dată, am fost așa de impresionată de ea, că atunci când am ajuns acasă, primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l eliberez pe Lăbuș din lanț și să-i spun, în timp de zburda liber în jurul meu:

— Așa, așa, Lăbuș! Dacă vin lupii să ne atace, măcar să mori în luptă ca un leu și nu ca un câine înlănțuit.

O zi întreagă au alergat tata și mama mea vitregă după el să-l prindă și să-l pună iar în lanț, deși, după aceea, ori de câte ori am prins ocazia, i-am dat iar drumul.

Oricum, de fiecare dată când venea Loli, mă înființam lângă căruța lui, apoi îmi chemam prietenele și priveam ore în șir la minunăția de prințesă de deasupra globului. Niciodată nu speram să fac rost de vreun bănuț de argint, fiindcă și dacă aș fi vândut toate cele zece găini din curtea părinților, nu aș fi obținut nici măcar un sfert de bănuț. Am văzut odată cum arată unul, nu era mai mare decât unghia mea de la degetul mare și cam tot cât o unghie de subțire, dar îmi era la fel de inaccesibil ca și luna de pe cer.

Apoi, astăzi, spre seară, toate s-au rezolvat de la sine. Am ajuns târziu acasă, fiindcă, împreună cu prietenele mele am căscat ochii toată ziua la căruța lui

Loli, privind când la unul, când la altul cum își cumpărau fleacurile la care visaseră o lună întreagă. Care și-au luat acadele, care pistoale cu capse sau fluiere de tablă, dar nimeni nu cumpăra o seringă magică, doar să îl pot și eu pe urmă întreba ce anume a obținut.

Mama mea, mama vitregă, de fapt, dar tot mamă îmi era și trebuia să ascult de ea, de cum am ajuns acasă, mi-a spus, pe tonul ei autoritar și dur, pe care îl folosea când vorbea cu mine:

— Sara, ia patru ouă din cuibar și du-te la prăvălie și adu un litru de petrol, că s-a terminat!

Nu era nimic de comentat, așa că am luat de după ușă sticla de petrol care era legată cu o ață, ca să o pot aduce mai ușor când avea să fie plină, și am plecat la prăvălie. Prăvălie care era de fapt pe jumătate birt și unde bețivii satului își făceau veacul vorbind vrute și nevrute. Spre neplăcerea mea, l-am văzut printre ei și pe Sile, unul dintre bogătanii satului, care îmi aținea calea ori de câte ori avea prilejul, încercând să mă pipăie.

La fel a făcut și acum și, când m-a zărit, a dat scurt pe gât paharul cu tărie pe care-l avea în față și a plecat spre ieșire, unde știam sigur că avea să mă aștepte iarăși cu propunerile lui desfrânate.

Cum am ieșit, m-a prins de mână și m-a întrebat:

— Și ia zi, Sara, ce să-ți dau să mă lași să te sărut o dată? Și să-ți mângâi sânii ăia, că uite ce frumoși s-au făcut!

Altădată mă smuceam brusc din mâna lui și mă îndepărtam repede, scârbită, dar acum m-am tras mai într-o parte, străfulgerată de un gând, și l-am întrebat:

— Ce dai?

Întrebarea mea cred că l-a luat prin surprindere, dar și-a revenit repede și, privind în jur, să vadă dacă nu ne aude cineva, a spus gâfâit:

— Orice, Sara! Îți jur că îți dau orice, că prea m-ai înnebunit!

— O monedă de argint, am spus și mi-am retras brațul din mâna lui.

Am crezut că o să-mi râdă în nas, dar în loc de asta s-a scotocit în buzunar și a scos un bănuț strălucitor de argint.

— Hai după prăvălie și al tău este! a șuierat el gâfâit și, înainte să-mi dau seama ce fac, m-am dus după el în spatele clădirii.

Într-o mână aveam sticla cu petrol pe care o țineam de sfoară, iar cu cealaltă înhățasem moneda de argint, așa că nu m-am putut apăra prea bine. Nici când m-a sărutat, nici când mi-a băgat mâna în sân, frământându-l până când a început să mă doară. Când am văzut că încearcă să mă pună jos, am băgat moneda de argint în buzunarul rochiei și i-am tras cu putere mâna din sân, apoi m-am zbătut până am scăpat și am luat-o la fugă.

— Sara, Sara, mai stai, că te plătesc cum nici n-o să-ți vină să crezi...

Am fugit ca luată de vânt și nu m-am oprit decât lângă căruța lui Loli, care se pregătea să tragă obloanele pentru noapte și să se culce.

N-a părut prea încântat când m-a văzut cum alerg spre el, dar când am ajuns și am scos moneda, s-a schimbat imediat.

— Să înțeleg că vrei să ajungi prințesă? m-a întrebat el lingușitor și n-am putut decât să dau aprobator din cap.

M-a ajutat să amestec cilindrii argintii în glob, apoi mi-a arătat cum să bag moneda și cum să învârt cheița ca să cadă o seringă în locaș.

Când am luat-o în mână, am vrut s-o iau la fugă, dar Loli m-a prins de braț și m-a oprit:

— Ascultă la mine, fată dragă. Ascultă bine ce îți spun, ca pe urmă să nu vii la mine să te plângi. Seringile astea le-am luat dintre ruinele unui laborator de genetică, cel puțin așa scria pe clădire. Înainte de război, orășenii aveau astfel de seruri care, contra cost, puteau transforma un om în orice ființă și-ar fi dorit ei. După război, știința asta s-a pierdut, au mai rămas numai ici-colo câteva seringi din astea. Dar toate au etichetele originale șterse și multe au serul din ele expirat și nu se va întâmpla nimic. Sau poate că o să funcționeze și o să te transformi în cine știe ce arătare. Pe vremuri, tinerii bogați jucau și astfel de jocuri. Numai că ei aveau la îndemână și remediul, pe care, dacă și-l injectau la timp, puteau reveni la ce fuseseră înainte.

Eu nu am așa ceva, așa că, ai grijă ce faci. Mai bine mai așteaptă puțin și strânge trei monede de aur, apoi te poți duce în orășelul de la capătul văii, să cumperi un remediu garantat, dacă nu îți convine ce ai devenit.

— Am înțeles, am spus eu grăbită și am dat să-mi smulg brațul din mâna lui, dar el nu mi-a dat drumul.

A tras un sertar de la baza globului, a scos o foaie de hârtie și mi-a dat-o:

— Înainte de a-ți face injecția, ar fi bine să citești cu atenție ce scrie aici. E tot din laborator. S-ar putea să îți prindă bine ce afli.

— Bine, am spus și mi-am smucit mâna. Am înhățat sticla cu petrol și, strângând în mână fiola, am luat-o la fugă spre casă.

Bietul Loli n-avea de unde să știe că n-aveam cum să strâng trei ducați de aur nici dacă aș fi muncit toată viața. Bani nu se prea găseau în valea noastră și nici măcar Sile, cu toată bogăția lui, nu cred că avea trei ducați de aur. Și chiar dacă i-ar fi avut, în mod sigur nu mi i-ar fi dat mie, indiferent ce l-aș fi lăsat să-mi facă.

Cu fiola bine ascunsă în buzunar, când am ajuns acasă am răspuns grăbită întrebărilor mamei privind întârzierea, nici nu mai știu ce minciuni i-am îndrugat, apoi m-am strecurat în șură, unde, la lumina unui felinar, am citit hârtia de la Loli. Era acolo, chiar la început, un desen care explica unde trebuie făcută injecția și cum trebuie manevrată seringa. Apoi, un text cu puterile pe care urma să le capăt, remedii pe care să

le folosesc în caz de reacții adverse, precauții pe care trebuia să le iau și multe alte chestii greu de înțeles, toate au defilat prin fața ochilor mei obosiți, în timp ce așteptam să se culce familia.

Când, în cele din urmă, au făcut-o și în toată casa nu s-a mai auzit niciun zgomot, am scos cilindrul argintiu din buzunar și l-am privit la lumina pâlpâitoare a felinarului. Poate că ar fi trebuit să mai citesc o dată instrucțiunile, dar eram prea nerăbdătoare.

Am deșurubat capacul seringii și m-am înfiorat când am văzut acul subțire și strălucitor. Am avut o clipă de ezitare, dar în cele din urmă mi-am făcut curaj și l-am lipit de braț, aproape de umăr, așa văzusem în desenul de pe prospect.

Am apăsat pe capătul celălalt al cilindrului, s-a auzit un fâsâit ușor, am simțit o mică durere și apoi, nimic.

Am adormit în șură, pe un balot de fân, întrebându-mă dacă nu cumva nu era totul decât o mare păcăleală a lui Loli ori serul deja expirase și mă lăsasem pipăită degeaba de nesimțitul de Sile.

☆ ☆ ☆

Când m-am trezit, m-am simțit ușor ametită și n-am fost în stare să deschid ochii. M-am mai liniștit abia când am auzit vocea blândă a tatălui meu, care mă întreba:

— Sara, vrei să-ți aduc niște apă?

— Daaaa, am murmurat eu prelung. Poți să-mi aduci, căci mi-e o sete de mor.

La școală eram lăudată mereu pentru vocea mea melodioasă și de cele mai multe ori eram pusă, la cor, să dau tonul la cântec. În locul glasului meu melodios, însă, am auzit un muget prelung, de vită aflată în suferință. Am deschis înspăimântată ochii și am constatat că pereții odăii în care dormeam se transformaseră în pereții șurei.

— Ce caut aici? am întrebat, dar nu mi-am auzit vocea, ci tot mugetul de dinainte.

Am vrut să ridic mâna. În locul degetelor, am zărit o copită și tata mi-a cuprins gâtul și mi-a spus:

— Fetița mea prostuță! Niciodată n-ai vrut să mă asculți și acum uite ce-ai pățit! Ți-ai făcut o injecție aiurea și te-ai transformat în vită!

— Lasă, că-i bine și așa! s-a auzit glasul aspru al mamei mele vitrege. Proastă, proastă, dar uite cu ce mândrețe de junincă ne-am ales.

A trecut în fața mea și s-a prefăcut că nu îmi vede ochii în lacrimi:

— De acum poți ori s-o iei cu tine la munca câmpului, ori o vindem și să obținem niște bani frumoși pe ea!

Tata mi-a adus o găleată cu apă, am băut cu sete, apoi mi-a pus niște fân în față. După aceea, cei doi au ieșit din grajd, discutând în contradictoriu, așa cum o făceau mereu de la o vreme.

Încă nu-mi puteam reveni din stupoare și mă așteptam ca din moment în moment să mă trezesc din acest coșmar. N-am făcut-o și nici n-am avut deloc timp să mă gândesc la mine și la ceea ce mi se întâmplase, pentru că vestea despre transformarea mea s-a răspândit ca fulgerul în sat și până seara a fost un du-te vino continuu în vechea șură a părinților mei. Tata mi-a mai adus, spre seară, o găleată de apă și un braț de fân, mi le-a pus în față, apoi i-a dat pe toți afară.

Mama mea vitregă, grijulie, l-a obligat să mă lege cu un lanț, ca să nu-mi vină vreun gând de ducă, așa nebunatică cum mă știa, până mă obișnuiam cu noua mea stare. Tot ea l-a împins să închidă bine ușa cu un lacăt, ca să nu intre cineva să mă fure.

Nu m-a furat nimeni, dar, cu puțin înainte de miezul nopții, am auzit mișcare și am văzut o scândură din peretele vechi al șurei cum se dă la o parte și, cu pași furișați, intră Sile.

A venit în fața mea și a început să râdă:

— Ai văzut, prostuță mică, ce-ai pățit dacă n-ai stat să te mângâi? Ce se întâmpla dacă te mai pipăiam și eu puțin? Dacă ai fi vrut, în cele din urmă ți-aș fi dat și cele trei monede de aur, să te duci la oraș, să te faci prințesă.

A trecut în spatele meu, cu un rânjet larg pe față. Am întors încet capul și l-am urmărit cu coada ochiului. S-a aplecat și m-a prins de țâțe, prefăcându-se că vrea să mă mulgă.

— Uite, acum nu mai e nevoie să-ți cer ție voie să te trag de țâțe și am să vin în fiecare seară să o fac, căci nu mă mai poate opri nimeni. Deși aș fi preferat să fac asta când erai fetișcană, o să fie bine și așa. Iar dacă îmi place, poate chiar o să te cumpăr de la părinții tăi. Chiar așa, cred c-o să te cumpăr, fiindcă, deși acum ești doar o simpatică junincă, eu o să-mi aduc aminte cine ești tu și-o să te mulg cu plăcere în fiecare seară.

Nu știu dacă perspectiva că individul ar fi putut să mă cumpere și să mă mulgă în fiecare seară sau firea mea rebelă și poziția lui perfectă, m-au împins să găsesc rezolvarea problemei. Când s-a ridicat, a făcut un pas în spate și, cu coada ochiului, deși încă nu-mi puteam controla corpul prea bine, am realizat că aveam o ocazie unică. M-am încordat și i-am tras o copită sănătoasă. L-am văzut cum se dă de-a berbeleacul și se proptește cu zgomot în peretele grajdului. Poate furia sau poate chiar puterile căpătate din serul administrat m-au făcut să mă simt foarte încrezătoare. Am scuturat din cap și lanțul cu care eram legată s-a rupt ca și când ar fi fost ață de cusut. Am ajuns lângă Sile și, când i-am văzut capul răsucit într-o poziție nefirească, mi-am dat seama că n-o să mai pipăie fete niciodată.

La fel de ușor a cedat și ușa șurei și m-am avântat spre pădure, spre libertate. Deși din botul meu ieșeau numai mugete ușoare, în timp ce fugeam recitam cu patos vechea poezie:

„Cu-o moarte toți suntem datori,
Dar nu-i totuna leu să mori
Ori câine-nlănțuit!".

Versurile mi-au adus aminte de Lăbuș. Așa că am frânat cu toatele cele patru picioare și m-am întors în curte. Am băgat un corn după belciugul de la cotețul câinelui și l-am eliberat și pe el. Simțind apoi că mi-am îndeplinit toate îndatoririle, am fugit spre pădurea plină de lupi.

Pășeam mecanic, încercând să-mi aduc aminte cuvintele din josul prospectului; ceva referitor la un remediu numit R-3, care trebuia administrat în cel mult trei zile de la injectarea serului, pentru ca trăsăturile animalice să nu devină permanente. Sau frunzele unei plante, dar nu-mi venea deloc în minte care anume. Și nu mai aveam la dispoziție decât două zile pentru a-mi aminti și a o găsi. Dacă nu, așa cum spusese Sile, aveam să rămân pe vecie o junincă simpatică.

O RAZĂ PROSTUȚĂ DE SOARE

Robert Morgan stătea sprijinit cu spatele de bătrânul lui avion Spitfire și se întreba dacă făcuse cumva vreo greșeală. Nu că ar mai fi putut repara ceva, ci doar se întreba așa, pentru liniștea lui sufletească. Dar nu, nu făcuse niciuna. Rememoră bătălia aeriană care pentru el tocmai se sfârșise într-un ued fără nume din nordul Africii.

Cu o jumătate de oră în urmă încă asigura, alături de camarazii lui, protecția aeriană pentru un convoi de cisterne care transportau benzină de la Benghazi la Tobruk, fiindcă degeaba înainta frontul, dacă sângele războiului, cum mai era denumită benzina, nu ajungea la timp. Tancurile se opreau paralizate și tunurile autotractate la fel, așa că de la Benghazi plecau spre linia frontului convoi după convoi, iar Robert și camarazii lui trebuiau să le asigure protecția. Feldmareșalul Rommel, ca o vulpe a deșertului ce era, știa prea bine că miza principală era benzina și trimitea tot ce putea zbura și purta o mitralieră pentru a distruge convoaiele care veneau cu prețiosul lichid spre linia frontului.

Convoiul pe care îl protejau ei tocmai trecuse de mica localitate Mechili și mai avea cam 150 de kilometri până la Tobruk, când apăruseră nemții. Avioane Messerschmitt 109. Era explicabil ca acestea să atace pe ultima porțiune de drum, fiindcă, chiar și cu rezervoare suplimentare de benzină, tot nu puteau acoperi în siguranță distanța de la locul de decolare și până în zona de întâlnire cu convoaiele.

Tactica nemților, folosită și în alte atacuri, era să își împartă avioanele în două grupuri. Unul trebuia să țină ocupată aviația de vânătoare, iar cel de-al doilea să atace cu orice preț convoiul și să-l oprească. Pentru asta era suficient să incendieze o cisternă, două, din capătul convoiului și să se concentreze apoi pe distrugerea cât mai multor avioane englezești de vânătoare. Asta pentru că urma al doilea val al atacului german, de data aceasta cu bombardiere Stuka. Ca de fiecare dată, planurile stabilite cu grijă fuseseră date peste cap fiindcă Messerschmitt-urile germane schimbaseră tactica și se angajaseră în lupta avion la avion, hotărâte să curețe complet văzduhul de aparatele de vânătoare englezești. Asta se tradusese în apariția unui număr mic de avioane Stuka, pentru a nu risca să fie doborâte de englezi.

De la bun început, Robert avusese neșansa de a fi atacat de două aeronave inamice în același timp, dar, făcând un luping perfect, ajunsese în spatele unuia dintre ele și îl mitraliase lung, cu tot armamentul de

la bord. Era sigur că-l doborâse, dar nu avusese timp să-l urmărească atent cum cade până la sol, fiindcă cel de-al doilea avion ajunsese într-o poziție avantajoasă și îl mitraliase, la rândul său, scurt, în trecere, degajând apoi pe deasupra lui spre sud.

Robert ascultase cu atenție zgomotul motorului după ce neamțul trecuse de el, dar nu auzise nimic suspect. Aruncase o privire și pe nivelul benzinei din rezervor, dar acesta era stabil, așa că se lansase în urmărirea avionului german. Viteza celor două avioane era asemănătoare, așa că nu spera să-l prindă prea repede din urmă, însă Messerschmitt-ul prezenta dezavantajul că avea mai puțin combustibil decât el, așa că nu se putea duce prea departe spre sud, fără să intre în criză de timp. Avionul inamic trebuia să vireze cât de curând ori spre vest, ori cel mai probabil spre est, înapoi la aerodromul de unde decolase.

Spitfire-ul ajunsese la viteza de 680 de kilometri pe oră, probabil un pic mai mult decât a celui din fața lui, fiindcă îl zărea apropiindu-se văzând cu ochii, dar cu toate acestea, nu destul de rapid. Între cele două aparate era o distanță de vreun kilometru, însă Robert realizase că nu ar fi avut cine știe ce șanse de reușită dacă ar fi tras de la distanța asta, așa că așteptase răbdător. Minutele trecuseră unul după altul și pilotul german părea că n-avea de gând să vireze, iar Robert, cu un ochi la indicatorul de combustibil, se gândise dacă n-ar fi trebuit să abandoneze cursa și să se în-

toarcă spre convoi, unde mai mult ca sigur că era nevoie de el. Chiar în acel moment, văzuse cum Messerschmitt-ul face un viraj larg spre est. În mod inerent, când intrase în viraj fusese nevoit să micșoreze viteza și Robert îl mitraliase din plin. Nu degeaba avionul primise numele Spitfire (Scuipă Foc), fiindcă trasoarele scuipate de cele opt mitraliere de pe aripi se întinseseră ca tot atâtea degete de foc înspre inamic și spulberaseră fuzelajul aparatului din fața lui. Una dintre rafale atinsese rezervorul de benzină, avionul luase foc și începuse o cădere lungă spre dunele ce păreau a se întinde la nesfârșit sub ei. Nu văzuse nicio parașută, dar oricum nu i se păruse fairplay să tragă în parașutiști, așa că virase scurt spre nord și, în timp ce scosese harta pentru a stabili mai precis direcția, avusese un sentiment ciudat că ceva nu e tocmai în regulă. Redusese turația motorului, pentru a asculta mai atent, dar nu auzise nimic deosebit. Abia când privise din nou spre indicatorul de combustibil observase cât de repede scădea și își dăduse seama că mirosul de benzină era mai puternic decât de obicei. Gloanțele inamicului îi fisuraseră rezervorul. De la salva de mitraliere sau de la șocul virajului, fisura se deschisese de tot.

— Să mă ia naiba! mormăise cu năduf în barbă și analizase rapid în gând care ar fi fost cea mai bună strategie pentru a ajunge cu bine pe aerodromul din Benghazi.

Accelerase iarăși la maximum, conștient că nu motorul ar fi putut să cedeze, ci că avea să i se termine benzina. Era o luptă între distanță și acul indicatorului combustibil și îi păruse rău că nu se uitase mai atent la indicator în timpul cursei, dar trebuise să stea cu ochii pe avionul din față pentru a prinde momentul virajului. Nici nu-și dăduse seama cât de mult înaintase spre sud, fiindcă, la aproape 700 de kilometri pe oră, în numai zece minute, făcuse peste 120 de kilometri.

Analizase harta, dar nu zărise nicio oază lângă care să aterizeze de urgență. Îi rămăsese doar Benghazi și șoseaua deasupra căreia dăduse lupta. Nu mai apucase să facă altceva, fiindcă indicatorul scăzuse brusc și în urma avionului zărise o dâră cenușie de benzină. În fracțiuni de secundă fusese nevoit să decidă dacă să sară cu parașuta sau să aterizeze. Ar fi preferat chiar și o aterizare forțată, căci l-ar fi adus cu câțiva kilometri mai aproape de șosea, dar nu mai depinsese de el.

Peste tot pe unde privise nu zărise decât dune, dune și iar dune, suficient de înalte încât să nu-i permită o aterizare sigură. Coborâse mai mult și chiar când acul indicatorului ajunsese jos de tot, văzuse în fața lui un mic podiș care se termina într-un ued, albia uscată a unui râu.

Nu mai ezitase, scosese trenul de aterizare și lăsase avionul spre podișul care se dovedise mai bolovănos

decât i se păruse privit de sus. Mai întâi cedase roata dreaptă, care-l propulsase spre uedul ce mărginea podișul, dar nu căzuse chiar de tot în el, fiindcă imediat se rupsese și roata stângă, așa că avionul ajunsese pe fuzelaj și pierduse rapid viteză.

Benzină în rezervor nu mai avea, așa că riscul unui incendiu putuse fi exclus, drept pentru care, după ce avionul se oprise, oftase lung și se uitase în jur, cu adrenalina pulsându-i în vene. Sahara pe care o văzuse de sute de ori din aer era acum în jurul lui, gata să-l înghită cu totul dacă n-avea să se miște rapid.

Privise prin carlingă și se gândise ce să ia: harta, busola, bidonul cu apă, cele două pachete cu pesmeți, fotografia cu el și cu Milena, pistolul și un încărcător de rezervă.

După ce măsurase distanța pe hartă și văzuse că se află la fix 111 km de cel mai apropiat punct al șoselei spre Tobruk, lăsă pistolul pe scaun. Ce să facă cu el? În zona asta a Saharei nu existau animale sălbatice periculoase, iar kilogramul pistolului și al cartușelor se putea dovedi cumplit de greu pe ultimii kilometri. Dacă ajungea la ai lui, lipsa pistolului avea să fie ultima lui problemă, iar dacă se întâlnea cu nemții, ce putea face împotriva unei patrule de soldați germani bine înarmați?

Coborâse din avion, își înfășurase eșarfa de la gât în jurul capului, ca o efemeră pavăză împotriva razelor de soare, și se rezemase de fuzelaj, întrebându-se

dacă făcuse vreo greșeală. Nu, nu făcuse niciuna. Ajunsese acolo nu fiindcă ar fi greșit cu ceva, ci doar din cauza unui șir de ghinioane. Și a unui tir precis al pilotului de pe avionul german.

Oftă și se îndreptă de spate, conștient că fiecare minut contează, mai ales acum, când se afla în plină putere. Cât putea parcurge într-un minut? O sută de metri? Poate pe trotuarele din Londra, în niciun caz aici, prin nisipurile Saharei.

Nu știa de ce, poate că nu îl umpluse bine la decolare sau mai băuse din el în timpul zborului, însă bidonul de apă era plin doar pe jumătate. Sorbi câteva guri din apa călâie, puse dopul la loc cu grijă, apoi porni spre nord, încercând să se abțină să-și numere pașii, deși era conștient că în cele din urmă va ajunge să facă și asta.

Până spre seară parcursese o bucată destul de bună de deșert și câtă vreme a mai avut parte de o geană de lumină, a continuat să meargă. Dacă ar fi fost lună plină, poate că ar fi mers și mai mult, dar doar la lumina stelelor era riscant. Își încropi un adăpost, lângă un tufiș pipernicit, după ce-l verifică bine, să nu aibă păianjeni sau scorpioni printre ramurile contorsionate. Adormi de cum închise ochii, doborât de efort.

Se trezi odată cu primele raze ale soarelui și după ce mâncă doi pesmeți tari ca iasca, bău și ultimele picături de apă din bidon. Dar nu-l aruncă, în speranța că va descoperi în vreo oază mică vreun izvor din care

să-și completeze rezerva de apă. Peste noapte fusese frig și se trezise complet amorțit. Făcu câteva mișcări de înviorare și porni iarăși la drum.

Strânse din dinți și merse toată ziua. Își aduse aminte de cursurile de supraviețuire pe care le făcuse împreună cu colegii săi piloți trimiși să zboare deasupra Saharei.

— Ții minte regula celor trei de trei! le spusese instructorul. Un om rezistă fără aer trei minute, într-un viscol trei ore și fără apă trei zile.

Îi învățase apoi câteva metode prin care să caute și să găsească apă chiar și în deșert, dar din păcate acum nu se potrivea niciuna cu situația în care se găsea.

Spre seară, avea gura uscată de sete, dar se forță să mănânce doi pesmeți, chiar dacă aceștia îi măriră teribil senzația de sete. Se uită ziua întreagă după vreo tufă dintre cele despre care instructorul le spusese că ar indica un izvor sau măcar o vagă urmă de umezeală, unde să sape o groapă, în speranța că până dimineață se va aduna puțină apă.

Nimic, nici măcar o tufă obișnuită de care să-și sprijine capul nu găsi, așa că se cuibări în nisipul călduț, încercând să adoarmă. Tot razele soarelui îl treziră și a doua zi dimineață și, cercetând harta, încercă să-și facă un calcul privind distanța pe care o parcursese, din cei 111 kilometri ai nefericitei călătorii.

Această distanță, de 111 kilometri, reprezenta exact un grad de latitudine. Arăta atât de puțin pe hartă,

dar în realitate i se păru un drum pe care n-avea să-l sfârșească niciodată. Se deplasa tot mai încet și era conștient că în ritmul acela n-o să atingă nicicând șoseaua spre Tobruk. Spera, totuși, în inima lui, să treacă vreo patrulă sau să-l vadă vreun pilot dintr-un avion abatut din cine știe ce motiv atât de departe spre sud.

Seara nu mai fu capabil să caute niciun tufiș și se lăsă să cadă la poalele unei dune. Se prăbuși mai mult într-un leșin decât într-un somn.

A treia zi se trezi abia spre prânz, cu gura uscată iască. Îl dureau ochii de la atâta soare, fiindcă eșarfa îi alunecase de pe cap și îi bătea direct în ei. Simțea că îi plesnește capul și îi fu teamă să nu fi făcut insolație.

Încercă să se ridice, dar nu se putu ține pe picioare și se prăbuși înapoi pe nisip.

— Nu-i corect! mormăi înciudat. Instructorul a zis că pot rezista fără apă trei zile, iar la mine nici vorbă să fi trecut atâta.

Scoase din buzunar fotografia în care se pozase cu Milena și o privi cu ochi împăienjeniți. Frumoasă fată. Cu părul ei moale și castaniu, cu ochii blânzi ca ai unei căprioare și pielea albă ca laptele. Se întrebă, după cât timp avea să afle că el dispăruse în misiune? O să-și dea seama după vreo două, trei luni, când n-o să mai primească scrisori de la el.

— Milena, Milena, șopti și duse fotografia la buze, să o sărute. Hârtia era răcoroasă și parcă îi aducea puțină alinare.

Simți o atingere ușoară, ca atunci când degetele ei îi mângâiau părul și o boare de parfum ca al ei pluti în jurul său. Chiar și numai gândul la ea îi aducea alinare, așa că o chemă iarăși, cu buzele uscate:

— Milena...

Simți din nou degetele răcoroase plimbându-i-se prin păr și de data asta parcă îi mângâiau creierul, mintea.

— Milena... – murmură și percepu o șoaptă ușoară, ca și când fata i-ar fi răspuns.

— Da, Robert!

Ticălosul de instructor, nu le spusese că înainte de a muri de sete ai halucinații atât de drăguțe. Dar poate că niciunul dintre cei care muriseră astfel nu a mai apucase să stea de vorbă cu el și să-i explice.

— Ce faci? întrebă el, curios să vadă cât de reală e halucinația și cât de departe poate merge cu ea.

— Eu fac bine! Stau de vorbă cu tine. Dar tu ce faci?

— Și eu stau de vorbă cu tine, răspunse. Și mă sting de sete.

— Te stingi de sete? întrebă ea, ca și cum n-ar fi înțeles ce spune și simți iarăși degetele ei iscoditoare mângâindu-i mintea.

— Da, mor de sete și aș vrea să beau apă. Apă rece. La fel de rece ca înghețata pe care am mâncat-o anul trecut în pubul acela simpatic de pe malul Tamisei!

— Păi, și de ce nu bei? întrebă cu un ușor reproș Milena.

— Pentru că bidonul meu e gol!

— Și-ai vrea să ți-l umplu cu apă? Apă rece?

Robert începu să râdă încetișor. Cel puțin avea parte de o moarte frumoasă. Și-și aduse aminte de berberii care povesteau mereu că în deșert poți întâlni miraje mai reale decât realitatea. Se numeau Fata Morgana, dar din câte știa el, se refereau la imagini, nu și la voci.

— Da, aș vrea să-l umpli. E lucrul pe care-l vreau cel mai mult pe lumea asta!

— Bine, am s-o fac. Pentru tine! șopti Milena și la urechi îi ajunse deodată clipocitul apei în bidon.

Cu ultimele puteri, se întinse spre el și-l apucă. Era greu. Halucinația mergea până la capăt, așa că scoase dopul și bău lacom, cu guri mari, gâlgâind. Ar fi trebuit să mai păstreze ceva, să-i ajungă și pentru restul drumului, dar dacă tot nu era real ce trăia, ce mai conta. Putea face risipă, așa că, după ce bău pe săturate, își turnă un șuvoi generos de lichid răcoritor pe cap și peste față.

— Ai grijă, îi zise Milena, aproape scâncit. Ai grijă de apă. Să n-o risipești...

— De ce? Uite câtă este!

— Pentru că... – începu ea să explice, dar se opri în fața exuberanței lui.

Mulțumit, se așeză iarăși pe spate în nisip și, deși stătea în plin soare, aceasta parcă nu-l mai bătea atât de tare în cap.

— Mai bea, șopti Milena. Am să-l umplu iar.

Frumoasă halucinație, gândi Robert, dar după o oră în care aproape își recăpătase forțele, începu să-și pună întrebări. Ceva nu era așa cum ar fi trebuit să fie. Era tot cald, era tot obosit, dar parcă nu atât de tare. Se ridică de jos și își mișcă mâinile și picioarele. I se făcu poftă de mâncare și mai luă doi pesmeți.

— Poți să pleci spre prietenii tăi acum, zise Milena. Am să fac umbră deasupra ta, să nu-ți mai fie cald. Și-am să rămân cu tine.

— Așa să faci, răspunse Robert neconvins și porni hotărât la drum.

Până seara, mai parcurse o distanță bunicică, după aprecierea lui. Își căută un locșor de dormit și chiar înainte de a apune soarele mai simțit o dată degetele Milenei și-i auzi vocea-i dulce:

— Somn ușor și să ai grijă de tine! Noaptea nu pot fi cu tine.

— Stai, stai! răspunse el precipitat. Voiam să mai stăm de vorbă înainte de a adormi.

Auzi ceva ca un chicotit, apoi Milena îi spuse:

— O să vorbim mâine, după ce răsare soarele.

— De ce nu acum?

— Pentru că... – începu ea, dar soarele apuse și Milena tăcu brusc.

Adormi greu, cu gândul la cele întâmplate. Încă i se părea o halucinație, dar când se îndoia de asta, punea mâna pe bidonul plin cu apă și își spunea că

trebuie, totuși, să caute o altă explicație. Numai că nu găsea. În cele din urmă, se cufundă într-un somn neliniștit și plin de vise, în care el și Milena se plimbau pe malul Tamisei.

Dimineața, se trezi chiar înainte de răsăritul soarelui și fu uimit să vadă o vulpe de deșert care se uita curioasă la el. Mai întâlnise câteva prin preajma aeroportului, erau animale nocturne și destul de prietenoase dacă le dădeai ceva de mâncare.

Scoase pachetul cu pesmeți și rupse unul pe jumătate. Aruncă o bucată spre fenec – așa auzise că se chemau vulpile de deșert – și animalul își fâlfâi urechile mari, înhăță din zbor pesmetul și se făcu nevăzut.

Întâlnirea cu fenecul i se păru de bun augur. Știa că animalele astea nu pătrund prea mult în deșert, așa că, mai mult ca sigur, se apropia de capătul drumului.

Odată cu prima rază de soare, auzi glasul Milenei:

— Ce faaaci? îl întrebă, cu vocea ei alintată, pe care o folosea când dormeau împreună și se trezea înaintea lui. Cum ai dormit?

Dialogul continuă tot drumul celei de-a patra zile și de data aceasta nu i se mai păru deloc dificil. Poate datorită faptului că avea cu cine să stea de vorbă sau poate felul în care Milena reușea să îi umbrească fiecare pas. Pentru că, da, oricât părea de ciudat, în fața lui se întindea ceva ca un fel de cărare umbrită, care mergea spre nord și avea o lățime de numai câțiva metri. Bănuia că Milena o producea, adică... vocea

care vorbea cu el, deși nu-și putea explica nici în ruptul capului cum se întâmpla asta. Părea ceva imposibil, căci în toată zona în care se deplasa, nu mai mare de cinci metri pătrați, chiar și aerul era mai răcoros.

Fiindcă se simțea oarecum în siguranță, decise să înceapă pregătirile de înnoptat ceva mai devreme, în speranța că va afla mai multe despre Milena-vocea. Își dăduse seama că nu vorbea cu acea Milena, fata din Londra angajată în serviciile auxiliare ale armatei, care n-avea habar prin ce trecea el acum.

Dar la toate întrebările sale, vocea Milenei răspundea evaziv și, chiar dacă râdea la fel de frumos ca fata din Londra, realiză că ea știa despre Milena de acasă doar câte știa și el. Ca și cum i-ar fi citit gândurile.

În cele din urmă, când soarele se pregătea să apună și ultimele sale raze mângâiară podișul pe care ajunsese, vocea Milenei sună mai tristă ca de obicei:

— Mâine ai să ajungi la ai tăi, așa că... adio!

— Stai puțin! strigă el precipitat. De ce adio? Doar o să ne mai vedem, adică... o să mai vorbim, nu-i așa? Ce dacă o să ajung la ai mei?

— Pentru că... – începu Milena și chiar atunci soarele apuse și vocea ei se frânse.

Adormi iarăşi cu greutate, cu gândul la Milena. Deși își dădea seama că e o prostie, chiar se atașase de acea voce. Încă nu era lămurit dacă trăise ceva real sau fusese doar un produs al imaginației lui. Dacă nu ar fi fost bidonul care se umplea zilnic cu apă rece și

proaspătă, ar fi putut crede că e doar o plăsmuire, dar așa?

Se trezi cu mult înainte de răsăritul soarelui și așteptă ca pe ghimpi prima rază de lumină. Nu rosti nimic, așteptându-se, ca de obicei, să audă mai întâi vocea ei. După câteva minute de tăcere, când văzu că ea nu spune nimic, întrebă:

— Milena, mă auzi?

Tăcu minute în șir. Nu se mai auzea nimic. Porni să o strige, dar nimeni nu-i mai răspundea acum. După o oră în care vorbi singur cu soarele, la fel ca vechii adoratori egipteni ai zeului Ra, își strânse puținele lucruri din locul unde dormise peste noapte și vru să pornească spre nord. Poteca umbrită pe care i-o făcea Milena nu mai era și întrebă iar:

— Milena, mă auzi?

Auzi un foșnet ușor, apoi o voce tristă, diferită de a Milenei, spuse:

— Milena nu este!

— Cum adică, nu este? Dar unde e?!

Răspunsul veni după câteva secunde lungi:

— Milena nu mai este!

— Cum adică nu mai este?! Ce s-a întâmplat cu ea?

— Milena e în tine!

Rămase năucit, fără să priceapă o iotă, așa că întrebă înverșunat:

— Cum adică este în mine? Nu înțeleg!?

— Milena este în tine! repetă iarăși vocea.

Chiar când vru să mai ceară lămuriri, vocea adăugă:

— E apa pe care ai băut-o!

Nu înțelegea și înțelegea, în același timp.

— Spune-mi mai multe! se rugă el de noua voce.

— N-am ce să-ți spun mai multe. Milena a fost doar o rază de soare. O rază nebună de soare! A fost sora noastră nebună și prostuță.

— Cum s-a putut așa ceva?

— Nu știm nici noi. Ți-a simțit suferința și a reacționat. Ea era... altfel.

— Cum altfel?

Simți vocea ezitând.

— Noi, toate, suntem energie... și energia se poate transforma în orice. Inclusiv în materie. Ea s-a transformat în apă... Şi a făcut-o pentru tine. Ne-am aflat mereu lângă ea și am sfătuit-o să renunțe, dar așa era ea, foarte încăpățânată. Voia să te ajute cu orice preț... Era o rază de soare prostuță... și un pic îndrăgostită.

Oricât mai întrebă Robert, nu mai primi niciun răspuns. Așa că porni spre nord. Cărarea umbrită nu se mai vedea, dar după numai câțiva kilometri, văzu în zare dunga cenușie a drumului spre Tobruk.

Se opri și bău toată apa din bidon. I se păru dulce, răcoroasă. Ca o sărutare îndepărtată.

Cu ochii în lacrimi, îngropă bidonul, îl acoperi bine cu nisip și se îndreptă cu pași vioi spre ai lui.

RĂZBUNAREA WALKIRIEI

Helmut Wagner nu avea nicio legătură de rudenie cu marele compozitor, deși, la un moment dat, cochetase cu ideea asta și chiar își căutase genealogia în muzeul localității unde se născuse, cu speranța că va descoperi totuși ceva. Din nefericire, nu găsise nimic, deși creația celebrului compozitor îl entuziasma și era convins că rezonează în întregime cu ea. Nu de puține ori se pomenea fredonând fără voie pasaje din Walkiria, drama psihologică în care Wagner preamărea puterea dragostei și egoismul zeilor, numai că, uneori, luat de avânt, nu își găsea cele mai potrivite momente pentru asta.

Își dădu seama de asta când simți un ghiont puternic în coaste. Vru să protesteze, ridică ochii și întâlni privirea ca de gheață a Utei Welker, profesoara de chimie care stătea proțăpită în fața lui și n-avea de gând să plece.

— Te-am întrebat ceva, domnule Wagner! spuse ea cu voce puternică și Helmut privi neajutorat în jur, dar Martin, colegul care îl înghiontise mai devreme, con-

sideră că făcuse destule pentru el și n-avea de gând să atragă atenția aprigei profesoare asupra lui.

Văzând că studentul nu are de gând să-i răspundă, profesoara repetă:

— Te-am întrebat cum de ai ales ca lucrare de licență o temă atât de hazardată, domnule student?

Helmut Wagner țâșni în picioare revigorat complet și asta pentru că, pe lângă muzica lui Wagner, al doilea subiect pe care îl stăpânea la perfecție și despre care ar fi putut vorbi ore întregi era chiar tema lucrării lui de licență, și anume polimerizarea apei.

Văzându-i entuziasmul de pe chip, profesoara îi făcu semn să se domolească și preciză:

— Nu vreau să ne vorbești iarăși ore întregi despre cum ai să polimerizezi dumneata apa cu ajutorul muzicii lui Wagner, ci să ne spui cum de ți-a venit această idee!

Helmut ridică neajutorat din umeri.

— Păi, sincer să fiu, tot de la muzica lui Wagner mi-a venit...

Făcu o pauză, să își caute cuvintele. Continuă:

— Eram copil când am ascultat prima dată opera Inelul Nibelungilor și am rămas atât de impresionat, încât mi-am dat seama că în muzică, mai precis în succesiunea notelor, există o energie pe care noi nu o cunoaștem. Au urmat apoi și alte informații care mi-au întărit convingerea că nu în tăria sunetelor, ci în modularea lor există o energie încă necunoscută pe de-

plin de om. Dacă ar fi să vorbesc numai despre dărâmarea zidurilor Ierihonului, care s-a făcut, după cum zice Biblia, numai cu ajutorul a șapte trâmbițe de corn de berbec. Sau nenumărate alte legende care ne vorbesc despre mutarea unor întregi obeliscuri cu ajutorul sunetelor. Ca să nu mai vorbim despre ciclul *Dune*, în care...

Profesoara îi făcu un semn ferm cu mâna.

— Oprește-te! Credeam că între timp ai găsit ceva care să mă lămurească și pe mine cum de-ai reușit să mă convingi, pe *mine*, să accept să-ți fiu coordonator de lucrare, dar văd că-mi repeți aceleași lucruri pe care mi le-ai îndrugat de nenumărate ori.

Clătină din capul ei mare, înconjurat de o claie de păr cărunt, se întoarse spre colegii lui Wagner și întrebă:

— Voi știți de ce am acceptat să îi fiu coordonatoare de lucrare?

Cum niciunul nu părea să aibă vreo idee, într-un final răspunse tot ea:

— Simplu: mi-era frică să nu cumva, sub atitudinea asta de tânăr boem îndrăgostit de muzica lui Wagner, să se ascundă un geniu care să polimerizeze până la urmă apa.

— Păi și ce-ar fi rău în asta? întrebă curioasă Greta, o tânără blondă și frumoasă care stătea la două bănci de Helmut.

Profesoara oftă și răspunse:

— Pentru că, în acest caz, ca să utilizez o replică mult folosită în filmele de spionaj de serie B, aș fi nevoită să-l ucid.

Privi peste grupa de studenți care făcuseră ochii mari și nu mai îndrăzneau să spună nimic.

— Glumiți, nu-i așa? întrebă Martin cu voce stinsă.

Profesoara clătină din cap.

— Deloc. Chiar ar trebui să-l ucid pe genialul vostru coleg, dacă va reuși cumva să polimerizeze apa. Hai să vedem dacă ghiciți și de ce!

Se lăsă o tăcere grea. Greta o sparse, în cele din urmă, cu tupeu:

— Din... invidie?

Profesoara hohoti îndelung.

— Doamne, Greta, eu chiar aveam o părere bună despre grupa asta, dar văd că nimeni nu ghicește un motiv atât de simplu. Nu, nu-i vorba de invidie, dimpotrivă, sunt mândră când unul dintre studenții mei reușește câte o descoperire deosebită. Nu uita că predau de 30 de ani chimia la această universitate și doi dintre foștii mei studenți au luat premiul Nobel, așa că nu, nu aceasta este cauza.

— Atunci? întrebă Greta, văzând că profesoara nu continuă subiectul.

Profesoara oftă și le explică:

— Mă gândeam că vă dați singuri seama că dacă Helmut reușește să polimerizeze o cantitate cât de mică de apă, viața pe Pământ se va sfârși.

Făcură cu toții ochii mari, chiar și Helmut, așa că profesoara explică:

— Dacă polimerizarea apei ar fi posibilă, să nu uităm că este o reacție exotermă și apa ar trece într-o stare mai stabilă, astfel că, destul de curând, toată apa de pe Pământ s-ar polimeriza, devenind complet neprielnică vieții. Deci, o singură picătură de apă polimerizată ar fi un germene de la care ar porni sfârșitul vieții pe Terra.

Zâmbi, văzând ochii măriți de uimire ai tinerilor ei discipoli și își spuse în sinea ei că și după atâția ani de predat încă mai găsea puterea de a se bucura de astfel de momente pe care, de altfel, le pregătea îndelung. În ciuda faptului că era considerată o profesoară severă, știa să-și pigmenteze lecțiile aride cu informații care transformau orele ei în adevărate spectacole de teatru. Nu de puține ori observase studenți veniți de la alte specializări, înghesuindu-se în băncile din spatele sălii de curs, dar se prefăcuse că nu îi observă.

Se îndreptă spre pupitru, porni proiectorul și comandă coborârea jaluzelelor, ca să poată proiecta lecția pe ecran.

— Pentru că tema este destul de interesantă, v-am pregătit un material despre polimerizarea apei și o să vedeți cum o întreagă comunitate științifică a fost indusă în eroare, fără intenție, pur și simplu din neglijență. Grupa voastră e foarte bine pregătită și sunt sigur că veți ajunge în viitor cercetători importanți,

așa că e bine să băgați la cap și să trageți concluziile care se impun din prezentarea acestei lecții.

Pe ecran apăru la început un laborator obișnuit de chimie, cu doi bărbați în halate albe aplecați asupra unor stative cu tuburi subțiri de sticlă.

— Priviți, vă rog, cu atenție la această fotografie. În ea este fizicianul Nikolai Fedyakin împreună cu asistentul său, căruia posteritatea nu i-a păstrat numele. Acest Fedyakin, fizician la origine, dar și cu studii aprofundate de chimie, se afla, în anul 1962, în localitatea Kostroma, un orășel mic de pe Volga, aflat la 400 de kilometri nord de Moscova. Pentru că sarcinile de serviciu nu-i ocupau prea mult timp, Nikolai Fedyakin a recitit cu un ochi critic observațiile lordului Kelvin referitoare la evaporarea apei. Din motive pe care lordul a renunțat să le mai caute, acesta observase că apa se evaporă cu o viteză diferită dacă e pusă în tuburi subțiri de sticlă de diferite forme. Viteza de evaporare părea să difere în funcție de forma tubului, ceea ce părea un nonsens.

Profesoara privi prin sală, să vadă dacă este urmărită cu atenție și apoi continuă:

— Pentru a testa teoria lui Kelvin, Fedyakin a pus picături de apă purificată în recipiente de diferite forme. Într-un experiment, el a condensat vaporii de apă într-un tub de sticlă cu diametrul unui fir de păr uman, l-a sigilat și l-a depozitat în poziție verticală. Când a examinat conținutul tubului, câteva săptă-

mâni mai târziu, a văzut ceva ciudat. La microscop, coloana de lichid fusese împărțită în două părți, separate ca oțetul și uleiul.

A schimbat fotografia de pe ecran cu una în care se puteau vedea rezultatele experimentului.

— De ce s-ar împărți apa în două? s-a întrebat Fedyakin și cum n-a găsit un răspuns care să-l mulțumească, a repetat de nenumărate ori experiențele: timp avea, iar apa era ieftină chiar și în Uniunea Sovietică plină de lipsuri. După ce și-a repetat experimentele de mai multe ori, în condiții tot mai stricte de laborator și mărind de fiecare dată exigențele, Fedyakin a reușit să creeze un eșantion cu numai un pic mai mic decât echivalentul unei picături de rouă. Observațiile sale erau limitate de rezoluția microscopului său, dar putea vedea suficient pentru a-și da seama că lichidul de la baza tubului de sticlă era mai dens decât apa obișnuită. Fedyakin și-a publicat rezultatele într-o revistă științifică rusă, în speranța că și altora li se va părea curioasă apa obținută de el. A atras atenția unui singur savant, dar a fost cel care conta.

E vorba de Boris Derjaguin, directorul laboratorului de chimie-fizică din Moscova. Era un savant renumit și acceptat chiar și în mediile științifice din Occident, care, în general, erau reticente în a recunoaște valoarea unor savanți sovietici. Boris Derjaguin s-a impus prin rigurozitatea cercetărilor sale de-a lungul timpului și se vorbea chiar de un posibil premiu No-

bel pentru el. Îi mai lipsea o singură descoperire care să-l valideze ca posibil candidat la acest râvnit premiu, așa că Boris Derjaguin s-a repezit asupra acestei ape ciudate. A reușit să producă mai repede și mai multă apă polimerizată și i-a stabilit temperatura de îngheț la –40° Celsius, iar temperatura de fierbere, la 150° Celsius. Densitatea era, de asemenea, mai mare decât a apei obișnuite, așa că lumea științifică occidentală a luat foc. Pentru a înțelege de ce, ar trebui să știți că exact în perioada acelor ani se dădea o luptă acerbă între Statele Unite ale Americii și Uniunea Sovietică pentru supremația în spațiul cosmic. Cursa era câștigată, în acei ani, fără drept de apel, de sovietici: ei au lansat primul satelit și tot ei au lansat și primul om în spațiul cosmic, așa că americanii nu puteau pierde și cursa pentru realizarea apei polimerizate. Cu atât mai mult cu cât se puteau întrevedea posibile aplicații militare ale acesteia.

Schimbă iar imaginea și pe ecran apăru un bărbat sobru, care privea încruntat spre obiectiv.

— Acesta este Denis Rousseau de la Bell Labs, care, profitând de spectrometre și microscoape performante, a putut demonstra în cele din urmă că poliapa nu este altceva decât apă impurificată. Impuritățile nu au putut fi descoperite din cauza lipsei aparaturii performante și de rezoluție suficient de mare. Denis Rousseau a prezentat asta drept un caz tipic de știință patologică. Nimeni nu dorește să inducă pe nimeni în eroare, dar

cercetările la limită făceau ca mulți oameni de știință să vadă ceea ce voiau ei să vadă, nu ce era de fapt.

Schimbă iar imaginea și spuse:

— Pe fizicianul Richard Feynman îl recunoașteți cu toții. A primit premiul Nobel pentru fizică în 1965 pentru o multitudine de descoperiri în cadrul electrodinamicii cuantice. El a fost primul care a subliniat că dacă poliapa ar exista, fie și un germen cât de mic, în timp toată apa de pe Pământ s-ar transforma în poliapă. Asta dintr-un motiv foarte simplu: poliapa, având un punct de fierbere mai ridicat decât apa obișnuită, ar fi mult mai stabilă și astfel nu ar mai avea posibilitatea să revină la starea de apă obișnuită. Și tot el a făcut observația că dacă o asemenea poliapă ar exista, ar exista probabil și ființe care să ingereze apă obișnuită și să elimine poliapă, ele având metabolismul bazat pe exploatarea energiei care se degajă odată cu acest proces.

Cu un zâmbet amuzat, schimbă iarăși imaginea și pe ecran apăru fotografia colegului lor, Helmut Wagner, care studia preocupat conținutul unei eprubete.

După ce râsetele din sală se potoliră, profesoara spuse:

— Și ceea ce generații de savanți nu au reușit, colegul vostru speră să reușească azi după-amiază, la ora 16:00, pentru că atunci vom face o primă experiență cu generatorul lui de sunete.

Ridică mâinile neajutorată și continuă:

— Nici nu știu dacă să mă bucur sau să mă sperii. Mă bucur pentru că este atât de perseverent, dar mi-e frică și ca nu cumva să fie, totuși, un geniu nebun și să arunce lumea în aer cu descoperirea sa.

Se uită la ceas și văzând că ora era pe terminate, adăugă:

— Vă dați seama că dacă reușește, atunci toată apa se va transforma în poliapă, inclusiv cu ajutorul unor ființe inteligente care vor ingera apă obișnuită și vor elimina poliapă, trăind din energia astfel obținută. În momentul în care toată apa obișnuită va fi consumată, ei, fiind ființe inteligente, vor reuși, consumând energie, să își transforme cantități limitate de poliapă în apă obișnuită, pentru consumul propriu.

Foarte serioasă, se îndreptă spre Helmut și îi zise:

— Te rog, în lucrarea dumitale de licență, să subliniezi și acest aspect. Să explici cum în restaurantele acelor ființe se va servi gheață flambată și abur cu gust de cazan.

Toți studenții izbucniră în râs, ba Martin chiar îl bătu amuzat pe umăr.

Ieșiră cu toții din clasă și-l lăsară singur, zâmbind amărât.

— Nu uita că te aștept la 16:00 în laborator, aruncă profesoara peste umăr înainte de a ieși și ea.

— O să dați voi de dracu' cu glumele voastre! mormăi Helmut și luându-și generatorul, plecă să bea o cafea și să se mai gândească la ce avea de făcut.

Se așează la o masă mai ferită și comandă un capuccino. Sorbind încet din cafea, își mângâie încet generatorul la care muncise câteva săptămâni. Azi era o zi mare din mai multe puncte de vedere. În primul rând avea să obțină poliapa și în al doilea, o să se vadă cu Brunhilde, pentru prima dată singuri cu adevărat, la cabana părinților lui, de pe malul Dunării. Chiar dacă se folosea mai mult el de cabană, mai treceau uneori și părinții lui pe-acolo, în cele mai neașteptate momente. Acum, cel puțin, scăpase de grija lor, fiindcă erau plecați din țară. Brunhilde era o fată foarte frumoasă și mereu se mira cum de-l băgase în seamă. Poate o încântase asemănarea pe care el o făcea mai mereu între ea și walkiriile războinice ale zeului Odin. Îi explicase că el, datorită sentimentelor sale, o vede exact cum erau ele reprezentate peste tot: cu armură războinică și învăluită într-o lumină strălucitoare. Legendele spuneau că walkiriile se aflau la originea aurorei boreale, fiindcă pe unde treceau ele, lăsau numai lumini strălucitoare în urmă. Oricum, prietenia lor avansase destul de repede și se transformase într-o iubire nestăvilită, cel puțin din partea lui. Era sigur că după ce avea să descopere poliapa, când va deveni renumit, îl va iubi și ea la fel de mult. Cu gândul la ea, nici nu observă că se făcuse aproape patru, așa că dădu repede pe gât cafeaua și se grăbi spre laborator.

☆ ☆ ☆

Profesoara era deja în clasă și regla microscopul electronic.

— Intră, Helmut. Și înainte de-a începe, te rog să îmi explici foarte clar ce anume vrei să faci. Nu vreau să distrugem iar laboratorul.

Profesoara se referea la o întâmplare de anul trecut, când aproape jumătate din laborator fusese distrusă într-un incendiu. Din fericire, nu Helmut fusese cel care inițiase experiența care scăpase de sub control.

Expedie cu un gest femeia de serviciu care făcea curățenie în jurul meselor de laborator și îi făcu semn să ia loc lângă ea. El puse cu grijă generatorul de semnal pe masă, lângă ei, și începu să explice:

— Ideea e simplă, doamna profesoară: punem în cleștele generatorului o eprubetă cu apă și fixăm asupra ei ocularul noului microscop, iar eu pornesc generatorul de semnal pe frecvențele pe care le-am dedus din mai multe studii. Dacă nu obținem niciun rezultat, n-are rost să vă bat capul despre ce anume e vorba, dar dacă obținem ceva, am să vă explic pe îndelete cum am ajuns la ele. Ideea este că vreau să vedem concret cum reacționează moleculele de apă la semnalele mele și, mai ales, la modificarea frecvenței.

Microscopul de care vorbea Helmut era o combinație interesantă între un microscop optic de mare rezoluție și unul electronic.

— O moleculă de apă are, totuși, numai 275 de picometri, Helmut dragă. Cred că îți dai seama că nu

putem vedea așa ceva nici măcar cu microscopul acesta grozav.

Helmut oftă, apoi porni generatorul și începu să îl regleze pe secvența care i se părea lui cea mai promițătoare.

— Știu asta, doamna profesoară, dar sper să vedem ceva cu mult înainte de a aborda asemenea dimensiuni. Se întoarse spre ea și-i zise: Cred că e mai simplu să vă arăt decât să vă explic, doamna profesoară. Dacă una din secvențele de care vă spuneam o să aibă efectul scontat, sunt sigur că vom vedea rezultatul chiar și la microscopul acesta. Dacă moleculele polimerizează, se vor comporta ca o moleculă uriașă pe care, în mod sigur, o vom vedea.

În timp ce profesoara potrivea eprubeta cu apă în ocularul microscopului, Helmut porni generatorul și apropie cleștii generatorului de eprubetă. Cum spusese mai devreme, nu se baza pe intensitatea sunetului, ci pe modularea frecvenței și, după ce încercă diferite secvențe, mări puțin puterea și mai reglă câteva butoane, pentru a fi sigur că sunetul se concentrează exact pe eprubetă.

Secvențele muzicale începură să se scurgă una după alta și păreau destul de asemănătoare. La un moment dat, tonul se schimbă: nu era o melodie anume, ci mai degrabă un marș războinic și Helmut închise ochii închipuindu-și cum Brunhilde călărea un cal, învăluită în lumina strălucitoare de care vorbeau legendele.

— Helmut, privește! exclamă profesoara și-i întoarse capul, forțându-l să se uite la monitor.

Acolo, șerpuitor și tremurător ca un miraj, apăruse o ciudată structură elicoidală, care se mări și în cele din urmă ocupă tot spațiul din partea de jos a eprubetei.

Își luară ochii de la monitor și priviră direct eprubeta, unde apa căpătase o consistență ciudată, aidoma unui gel translucid care trimitea străluciri diamantine și violacee înspre ei.

— Să fiu a naibii, Helmut!! Nu știu dacă ce ai obținut tu acolo este chiar poliapă, dar precis e o descoperire colosală, băiatule! Oare cum am putea să ne convingem despre ce este vorba?

Helmut întinse mâna spre eprubeta aflată în stativ, dar profesoara îi dădu brusc peste palmă, oprindu-l.

— Ești nebun?! Ce voiai să faci?

— Să văd dacă s-a încălzit! Polimerizarea apei ar trebui să fie un proces exotermic.

— Trebuie să folosim o altă cale, Helmut. Fără să atingem nici eprubeta și nici apa din ea.

La privirea uimită a tânărului, profesoara ridică exasperată din umeri:

— Corpul omenesc e format în 60% din apă. Iar dacă chestia aia din eprubetă chiar e apă polimerizată, fii sigur că va reuși să intre în legătură, cumva, cu apa din corpul tău și să o transforme. Ești un băiat simpatic, dar nu cred că ți-ar sta bine ca statuie polimerizată!

Privi în jur și luă de pe stativ altă eprubetă în care începu să pună apă de la robinet. Se opri când ajunse la 5 mililitri, apoi prinse eprubeta cu un clește metalic și turnă cu grijă apa în cealaltă eprubetă, aflată în cleștii generatorului.

Sub ochii lor uimiți, și apa turnată se transformă în același gel translucid. Cu un termometru cu infraroșu măsurară și temperatura eprubetei și îi arătă apoi ecranul lui Helmut.

— 60 de grade Celsius! E clar că-i o reacție exotermă și e la fel de clar că este vorba despre ceea ce toți spuneau că e imposibil de obținut: apa polimerizată.

Plină de entuziasm, îl cuprinse pe Helmut pe după umeri și-i spuse, cu voce gâtuită:

— Îți dai seama ce descoperire colosală? O să fii primul student din lume care va lua Nobelul!

Vru să mai spună ceva, dar o zări pe femeia de serviciu, care își făcea de lucru pe lângă ușă și strigă la ea cu voce severă:

— Am zis să nu fim deranjați!

— Știu, doamna profesoară, dar am venit să îmi recuperez mopul și găleata și mă mut în sălile de clasă!

Helmut nu păru să dea importanță întâmplării, dar profesoara privi încruntată în urma femeii de serviciu. La privirea curioasă a studentului, îi zise:

— Poate ai să crezi că devin paranoică, dar mi s-a părut că a folosit telefonul ca să facă poze. Poate e o spioană plătită de ruși.

— Sau de americani, că nici lor nu le-ar strica să pună mâna pe o asemenea descoperire, răspunse Helmut, dar se vedea că nu lua în serios ipoteza.

Mai făcură câteva experiențe, apoi profesoara concluse:

— Cred că pentru astăzi ajunge, Helmut. Concluzia este clară: tu, cu metoda ta, ai reușit să obții apă polimerizată. Sper că îți dai seama de importanța ei, dar și de pericolul pe care îl poate reprezenta. Ești ca un ucenic vrăjitor care a dezlănțuit forțe pe care nu le poate stăpâni și nici folosi așa cum vrea. Și, din păcate, nu sunt eu vrăjitorul care să te sfătuiască ce să faci mai departe...

Privi eprubeta unde apa polimerizată strălucea cu o ușoară nuanță violacee, pe care nu-o puteau explica.

— Crezi că luni ai putea să refaci experiența și să mai obții o probă de apă de-asta? îl întrebă pe băiat.

— Oricând, doamnă profesoară, spuse grăbit Helmut. Și o pot obține direct, pentru că am memorat secvența bună în generator.

Profesoara desprinse cu grijă eprubeta și se îndreptă spre cuptorul electric de mare putere, aflat în colțul laboratorului:

— Deschide ușa cuptorului, Helmut, și după ce introduc eprubeta, reglează temperatura la 1.800° Celsius și apoi pornește-l.

Băiatul se conformă.

— Știi de ce am făcut asta? întrebă profesoara.

— Eprubeta e din sticlă de cuarț, care are o temperatură de topire de 1.700° Celsius și... cred că ați vrut să fiți sigură că nu rămâne vreo picătură de apă pe ea.

— Așa e, Helmut, dar nu de picături mi-e frică, ci de molecule. Chiar și o moleculă de apă polimerizată, dacă ar fi scăpat din cuptor, ar fi fost suficient să înceapă o reacție în lanț cu consecințe imprevizibile. Din cauza asta cred că ar fi bine să lași generatorul tău de minuni încuiat în laborator până luni. Ca să nu fii tentat să faci cine știe ce prostie.

Helmut fu de acord cam repede, dar profesoara nu observă asta și se despărțiră la ieșirea din laborator, care fu personal încuiat de profesoară.

— Pe luni, atunci, la 8:00!

— Pe luni, la 8:00, confirmă și Helmut și se îndreptă spre mașina aflată în parcarea facultății.

Profesoara nu avea, însă, de unde să știe că în casa de vacanță a părinților săi, Helmut își amenajase un laborator de chimie care putea concura, în anumite privințe, cu cel al facultății. Ce nu avea el era microscopul de mare rezoluție, de care, după cum se dovedise, nici nu avusese prea mare nevoie, căci observaseră totul, în cele din urmă, cu ochiul liber. Iar generatorul de frecvențe nu-i trebuia nici atât, fiindcă secvențele pentru obținerea apei polimerizate le concepuse la laptopul lui, cu un simplu soft. Și cum nu avea nevoie de puterea generatorului, era sigur că putea obține o eprubetă cu poliapă, și asta dintr-un

motiv foarte simplu: spre seară o aștepta la casa lui de vacanță pe Brunhilde și voia să-i arate descoperirea lui.

Cum ajunse, își pregăti o cafea și fugi în laborator. Fixă într-un stativ o eprubetă plină pe jumătate cu apă și apoi, în stânga și în dreapta ei, fixă boxele laptopului. În mai puțin de un sfert de oră avea o jumătate de eprubetă cu poliapă și era curios să vadă uimirea din ochii Brunhildei, atunci când avea să-i arate ce putuse realiza. Era convins că îl iubea, dar ea era studentă la o facultate de sport și uneori părea cam prea mult atrasă de mușchii și pătrățelele de pe abdomenul colegilor ei decât de visele lui. Ei, de data aceasta avea să-i arate ceva concret. Ca să nu mai vorbim de un premiu Nobel, care i se părea acum perfect posibil.

N-avea nici eprubetă din sticlă de cuarț și nici cuptor electric de mare putere în care să o distrugă, dar nu credea că poliapa descoperită de el era chiar atât de periculoasă pe cât spunea profesoara.

Casa de vacanță se găsea pe malul unui râuleț care, după numai câțiva kilometri, se vărsa în Dunăre.

— Practic, suntem oarecum pe malul Dunării albastre, îi spusese el Brunhildei, pe când se distrau în mica grădină de lângă casa de vacanță.

Fata nu părea cine știe ce impresionată, dar adevărul era că se simțea bine când stătea în leagănul de pe malul râului sau când era cuibărită în brațele lui și asculta clipocitul apei curgătoare.

În fața leagănului se afla o măsuță și acolo duse băiatul eprubeta, cu mare grijă. O fixă pe un stativ și îi pus un dop de cauciuc, ca măsură de precauție. Avea de gând să o impresioneze la maximum pe iubita lui, așa că nu strica să folosească puțină regie pentru scoaterea în evidență a descoperirii.

Când, în cele din urmă, ajunse și Brunhilde, băiatul observă din prima clipă că fata nu se găsea într-o dispoziție prea bună. Era sigur însă că vestea despre descoperirea lui avea să-i schimbe starea și, fără prea multe cuvinte, o invită în grădină.

O rugă să ia loc în leagăn și-i arătă eprubeta.

— Dă-mi voie să îți prezint cea mai mare descoperire făcută de cineva în secolul acesta! Și acel cineva s-a întâmplat să fiu eu, care o să iau mai mult ca sigur și premiul Nobel pentru asta!

În loc să sară în sus de bucurie, Brunhilde se încruntă, scoase telefonul și-i arătă o fotografie lui Helmut:

— Am văzut și cum ai obținut această mare descoperire! Sărutându-te cu profesoara ta, de care erai atât de încântat!?

Băiatul se uită în telefonul fetei. În fotografie era el cu profesoara, exact în momentul în care ea îl prinsese de după umeri ca să-l felicite. Din poziția din care fusese făcută poza părea că profesoara, de fapt, îl sărută cu pasiune. Deci, nici americanii și nici rușii nu-l spionau, ci Brunhilde, prin intermediul femeii de serviciu de la facultate.

Începu să râdă și vru să-i explice fetei încurcătura, dar aceasta se uita la el cu o furie exprimată doar de privirile walkiriilor lui Odin. Și înainte ca el să apuce s-o împiedice cumva, ea se întinse și smulse eprubeta din stativ.

— Uite ce fac eu cu epocala voastră descoperire! țipă spre el și, cu un gest larg, aruncă eprubeta înspre râul care curgea la picioarele lor. Mi-ai tot zis că semăn cu o walkirie? Iată cum se răzbună o walkirie geloasă!

— Brunhilde, nu! strigă băiatul, urmărind neputincios traiectoria grațioasă a eprubetei spre apă.

Zece centimetri mai lipsiră ca recipientul să ajungă în apă. În loc de asta, căzu pe pietrele de pe malul râului și, cu un pocnet sec, se sparse. Conținutul se revărsă pe pietre.

Helmut rămase locului, îngrozit. Dar Brunhilde, părându-i-se probabil că nu s-a răzbunat destul, se repezi și împrăștie cu piciorul cioburile, cât mai departe.

Un strop de apă polimerizată ajunse pe o păpădie și în numai câteva secunde planta se acoperi cu o pojghiță strălucitoare de poliapă, care iriza o minunată culoare violetă.

— Ia uite ce culoare interesantă a căpătat! exclamă Brunhilde și se aplecă să o culeagă.

— Nu! Brunhilde! țipă Helmut, dar fata ridicase deja păpădia și o întindea spre el, să o vadă mai bine.

— De ce să n-o iau? Numai tu și minunata ta profesoară să aveți voie să atingeți așa ceva...?

Dori să mai adauge o idee, dar realiză stupefiată cum culoarea violacee trece de pe păpădie pe mâna ei. Dându-și seama că ceva nu e în regulă, vru să arunce floarea, dar mușchii n-o mai ascultară și încet, încet irizația o cuprinse în întregime.

Helmut remarcă stupefiat că din locul unde căzuse eprubeta se întindeau în toate părțile firișoare violacee; solul era destul de umed pentru ca poliapa să găsească suficient lichid încât să se propage. În același timp, observă că Brunhilde arăta acum exact așa cum își imagina el că arată walkiriile: superbe și învești mântate în raze de lumină. Chiar înainte ca apa polimerizată să ajungă la ei, fata întoarse ochii spre el, într-o încercare mută de a cere ajutor.

Helmut dădu să facă un pas spre ea, deși nu știa cum ar fi putut să o ajute și-și ddădu seama că nu se mai poate mișca nici el. Poliapa se strecurase prin solul umed și prin iarba din jurul leagănului și ajunsese la picioarele lui, pe care începuse să urce cu repeziciune. Era desculț, dar chiar dacă ar fi avut încălțăminte, nu garanta că apa polimerizată nu s-ar fi strecurat prin umezeala acesteia. Își aduse aminte de vorbele profesoarei: „nu de picături mi-e frică, ci de molecule!"

La naiba! Doar era descoperitorul apei polimerizate. Trebuia să găsească o soluție ca să scape din situația asta, își spuse, în timp ce se uita cum picioarele i se transformă cu repeziciune. Știa că nu există ni-

ciuna, dar era obișnuit să caute și să găsească răspunsuri.

Privi spre râu și văzu cum și acesta capătă cu repeziciune culoarea aceea atât de minunată.

„Nu există nicio soluție de data asta", își spuse și își imagină cum apa se va scurge pe râuleț în jos, până la Dunăre, iar de acolo va ajunge în Marea Neagră, apoi la Mediterana, iar pe urmă la Oceanul Atlantic. Într-un final, prin Strâmtoarea Magelan sau poate prin Oceanul Indian, va ajunge și la Oceanul Pacific, care, în sfârșit, va fi liniștit și pacificat pentru totdeauna. Nu simțea nicio durere, așa că încercă să calculeze dacă la temperatura de evaporare a poliapei vor mai exista nori, vânturi, valuri și alte fenomene extreme. Probabil că nu, gândi el, cu o clipă înainte ca toată lumea lui să devină violacee ca veșmintele walkiriilor.

UIMITOARELE AVENTURI ALE UNUI INSEMINATOR

Nava pentru terraformare se numea Speranța și eu cred că un nume mai potrivit nici că se putea găsi. Și asta fiindcă toată lumea aștepta cu speranță ca noua metodă de terraformare să dea rezultate mai rapide decât celelalte metode.

Nava era imensă și în ea trăiau peste 4.300 de oameni. Specialiști care mai de care mai bine pregătiți. Toți aceștia îi asigurau funcționarea și, în final, îndeplinirea misiunii. Și cu toții nu făceau altceva decât să ne asigure nouă, celor șapte inseminatori de pe ea, condițiile pentru a ne duce la capăt treaba pe care o aveam de făcut. Ca să vedeți câtă importanță i se dădea misiunii, mai trebuie să vă spun că era militarizată și condusă de un general cu patru stele. Se zvonea că după terminarea misiunii avea să primească gradul de amiral al flotei stelare. Bravo lui, dar eu nu mă înțelegeam prea bine cu el.

Tot pe navă mai erau peste 400 de membri ai Infanteriei Stelare, care ar fi trebuit să ne scoată din bucluc

dacă am fi intrat în vreunul. Nu fusese niciodată cazul, dar era bine să îi știm pe băieții și pe fetele din corpul de infanterie acolo, lângă noi, la o adică.

Cineva din Guvernul imperial se gândise că, după ce fuseseră cartografiate aproape toate planetele cunoscute, decât să începem prin a le terraforma pe cele care cândva ar putea arăta ca Terra, mai bine am încerca să le aducem mai repede la un nivel optim pe cele care aveau deja condiții asemănătoare celor de pe Pământ. Ba mai mult, planetele astea aveau deja populații de hominizi, care, cu puțin efort, puteau fi umanizate în câteva generații și nu mai trebuia să așteptăm mii de ani pentru a forma condiții prielnice. Nu se renunța nici la metodele clasice de terraformare, dar se dădea prioritate celor numite, mai degrabă, de umanizare.

Tot o minte luminată dintre cele care sunt puse să ne conducă hotărâse ca în loc să se procedeze la o inseminare artificială a femeilor din populațiile humanoide, care cică ar fi prea lipsită de etică, aceasta să se facă cu ajutorul bărbaților aleși în mod special.

Și uite așa am apărut noi, inseminatorii, care eram lăsați pe rând pe câte o planetă aleasă din vreme, unde timp de câteva luni trebuia să inseminăm femeile unor triburi selectate de expedițiile anterioare. Pe urmă, nava-mamă se teleporta până la următoarea planetă, lăsa acolo un alt inseminator și culegea pe drum inseminatorii care își terminaseră treaba și ciclul se relua.

Am zis... femeile? Poate ar fi trebuit să zic femelele și aș fi fost mai aproape de adevăr, pentru că așa am ajuns și la marea mea durere.

Dar înainte să vă povestesc, aș vrea să vă spun câte ceva despre ocupația asta de inseminator. Am fost ales dintre sute de candidați și să nu vă imaginați că ne-au selectat după mărimea penisului, cum ne suspectau cele mai multe femei de pe navă, și nici după frumusețe, fiindcă unii eram numai cu puțin mai frumoși decât femelele cu care eram puși să ne împerechem. Era vorba de cu totul altceva, dar chestiunea este prea tehnică pentru a o explica aici: ceva ce ține de calitatea materialului seminal, de compatibilitatea cu cât mai multe tipuri de genomuri sau așa ceva. Prea tehnic și prea complicat, dar știu că am făcut și câteva cursuri intensive pentru a putea aborda cât mai ușor femeile și pentru a deveni irezistibili. Ni s-au adus și câteva modificări structurale, astfel că la momentul oportun deveneam adevărate bombe cu feromoni cărora nu le putea rezista, cel puțin teoretic, nicio femeie din apropiere. Pentru a ne motiva, ni s-a spus, așa, mai pe ocolite, că de fapt și rasa umană apăruse, probabil, la fel. Nu exista nicio explicație valabilă cum se întâmplase că maimuțele antropoide de pe Terra azi erau animale bine-mersi și în numai câteva zeci, poate sute de ani apăruseră umanoizii. Ca să găsească, totuși, o explicație care semăna mai mult a scuză, oamenii de știință inventaseră o așa-numită verigă lipsă. Adică,

vezi Doamne, trecerea asta se produsese treptat, numai că veriga asta lipsă nu fusese încă găsită. Sub formă de mare secret, ne era de fapt împărtășită părerea că apariția oamenilor ar fi fost posibilă tot datorită unor inseminatori extratereștri, așa cum eram noi. Așa că nu făceam altceva, prin misiunea noastră, decât să întoarcem o datorie de onoare. Oricum, nu prea credeam în așa ceva, fiindcă majoritatea dintre inseminatorii acceptați semnaseră contractul atrași de bani și de o mulțime de alte avantaje, nicidecum de legendele astea.

Una peste alta, noi eram mulțumiți și plini de entuziasm când am pornit în misiune. Ni s-au acordat chiar niveluri militare și după 20 de ani urma să ieșim la pensie cu grad de maior și toate beneficiile aferente. Caraghios, dar asta urma să devin: un maior inseminator în rezervă și plin de bani.

Abia ajunși pe navă, am văzut că toate cursurile la care fusesem învățați cum să cucerim femeile ne erau inutile atâta vreme cât pe navă ne era interzisă orice aventură, pentru a ne putea menaja, cică, și a ne păstra forțele pentru femelele-țintă de pe planeta unde eram lăsați. Deci, niște bombe inutile cu feromoni. Deși femeile se simțeau atrase de mine, iar unele dintre ele arătau chiar trăsnet, mai ales câteva cadete din infanteria stelară, pofteam în zadar la farmecele lor, fiindcă dacă aș fi fost depistat că încalc consemnul, mi s-ar fi tăiat salariul pe o lună pentru fiecare aventură.

De parcă n-ar fi fost doar interdicția asta, să vă spun ce am pățit la prima misiune și cum am ajuns să fiu urât și repudiat chiar și de colegii de breaslă, ca să zic așa.

Naveta m-a lăsat pe planetă în apropierea primului trib unde trebuia să-mi încep treaba și, după ce am descărcat modulul de supraviețuire, a decolat de urgență.

— Inseminare ușoară, tipule! mi-a urat pilotul navetei și nu știam de ce râînjește în halul ăla.

Modulul de supraviețuire era un cub cu latura de vreo trei metri, dotat cu de toate. Alimente și tot ce aveam nevoie pentru câteva luni, chiar și arme, pe care am fost sfătuit să nu le folosesc, plus alte chestii de care aș fi putut avea nevoie ca să îmi îndeplinesc misiunea. Multe zorzoane strălucitoare pe care urma să le folosesc drept cadouri pentru băștinași. Numai ceva medicamente antivomitive nu mi-au pus, pentru că în cele câteva luni cât am stat pe planeta aia, am vomat continuu. Inseminam și vomam, pentru că nu mi-a spus nimeni că triburile de pe acea planetă erau formate din umanoizi cu puțin, dar numai cu puțin mai evoluați decât oamenii de Neanderthal care ne-au fost arătați la cursuri. Dacă aș fi avut ceva înclinații zoofile, sunt sigur că m-aș fi descurcat ceva mai ușor, dar gândul meu îmi stătea la cadetele de pe navă, nu la zdrahoanele din trib pe care urma să le inseminez.

Iar femelele, căci, din nou, femei nu le puteam spune, aveau niște buze enorme și nu puteam decât să mul-

țumesc cerului că nu aveau pretenția de la mine și să le sărut. Se pare că genul acesta de intimități le era necunoscut, așa că măcar de asta scăpasem. Dacă ar fi trebuit să le și sărut, zău că m-aș fi întors la modulul de supraviețuire și m-aș fi închis în el până la întorcerea navetei, chiar și cu riscul de a nu mai lua un ban toată viața din ocupația asta.

Cele câteva luni au trecut atât de greu de parcă ar fi fost ani și primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns pe nava-mamă a fost să solicit o audiență la comandantul navei și să-i spun că îmi dau demisia.

Generalul, că general era, a început să râdă și, după ce i-a trecut veselia, a scos contractul și mi l-a arătat:

— Uite ce scrie aici, pe ultimul rând, tipule! Contractul este pe 20 de ani și nu poate fi reziliat.

Nu citisem așa ceva când semnasem contractul, deși ar fi trebuit să mă mire faptul că era scris pe hârtie, într-o eră în care toate actele erau electronice.

Am citit și am început să plâng, așa că în cele din urmă s-a ridicat de la birou, l-a înconjurat și m-a prins pe după umeri:

— Ar trebui să te obișnuiești și să fii mândru: ai un salariu aproape cât al meu, iar eu sunt un general cu patru stele și cu 4.300 de oameni sub comandă. Iar toți acești 4.300 de oameni lucrează numai ca să te ducă pe tine și pe colegii tăi în siguranță, ca să vă hârjoniți cu băștinașele. Așa că fii mândru de asta, du-te și fă-ți partea ta de datorie!

Mi-am șters ochii și am ieșit din cabinetul lui elegant, dar nu eram deloc mândru, astfel că m-am plâns tuturor de necazurile mele, spre supărarea celorlalți inseminatori, care spuseseră tuturor că toate băștinașele sunt frumoase ca zânele. De la o invidie discretă la început, când au auzit despre ce e vorba, toți au început să se distreze pe seama noastră. Când mă întâlneam cu vreo fată pe coridoarele navei, cu cât era mai frumoasă, cu atât mi se părea că mă privește mai batjocoritor.

Iar eu nu m-am obișnuit nici la a doua misiune și, înainte de a fi lăsat pe planetă, mi s-a explicat de către cei de la unitatea sanitară că în timpul procesului de îmbunătățire mi se implementase o mulțime de senzori care monitorizau activitatea mea sexuală, așa că orice încercare de a fenta sistemul avea să se traducă printr-o reducere drastică a salariului.

Tot urâte am întâlnit și pe a doua planetă, dar, vorba generalului, parcă am început să mă mai obișnuiesc. Asta cu atât mai mult cu cât pe navă mi-am luat o alură de bonom care trece cu ușurință peste tot. Mi-am dat seama că numai făcând haz de necaz voi reuși să trec peste cei 20 de ani infernali din viața mea, la care mă înhămasem de bună voie și nesilit de nimeni.

Pentru că eram ofițer, cică, luam masa la popotă și am observat, după o vreme, că atitudinea mea jovială dădea rezultate, pentru că la masa mea mereu se întâmpla să vină și fete cu grad de ofițer care făceau

parte din Infanteria stelară și chiar din poliția militară sau din alte servicii. Feromonii, probabil, fiindcă nu era cine știe ce de capul meu.

Cel mai mult le plăcea când le povesteam cum trecusem de selecția pentru a deveni inseminator. Deși, după cum am mai spus, testul practic nu avusese de-a face aproape deloc cu sexul în sine, mie îmi plăcea să exagerez cu tot felul de povești care, sunt sigur, aveau să intre în folclorul navei în cele din urmă.

Cel mai mult le plăcea să le povestesc cum decursese testul cu viteza spermei, un test inventat de la cap la coadă de mine, dar despre care nu mă mai săturam să îl povestesc, iar fetele să îl asculte, tocmai pentru că povestea era atât de trasă de păr.

Pe scurt, le ziceam eu, testul stătuse cam în felul următor: fusesem așezat în fața unei mese de marmură cu lungimea de un metru, lustruită-oglindă și rugat să mă masturbez. Pentru că la cursurile noastre nu ne lipsea niciodată materialul didactic, eram ajutați la asta de câte o fată superbă. Nu spuneam și cum anume, lăsând să plutească misterul peste asta, ba mai mult, mărturiseam, ca să dau un exemplu concret, că fata care ne ajuta la treaba asta semăna perfect cu una dintre cele care ascultau cu gura căscată poveștile mele. Interesant este că în loc să se simtă jignită, individa se simțea măgulită. Ei bine, doar dacă minimum zece spermatozoizi reușeau să ajungă în zece minute de la un capăt al altul al mesei de marmură treceam

la următorul test. Totul a mers bine și frumos până când, la una din poveștile mele de genul acesta, la popotă a apărut un zdrahon de femeie, maior în Poliția militară, care mi-a spus pe un ton sec să termin cu basmele, fiindcă domnul general a verificat testele mele și nu-i adevărat ce spun. Ba mai mult, mi-a comunicat că sunt așteptat de urgență la dânsul în cabinet.

Am tăcut până la ieșirea doamnei maior și, observând dezamăgirea de pe fețele femeilor care îmi ascultaseră pentru a nu știu câta oară povestea, am reușit cumva s-o dreg:

— Să știți că domnul general are dreptate. Experiența n-a decurs deloc așa cum o descriu eu, fiindcă indiferent cât de importanți vom fi noi, ca inseminatori, nu suntem chiar atât de valoroși. Mesele pe care am dat testul erau din porțelan medicinal, nicidecum din marmură. Cele din marmură sunt pentru generali și alții la fel de importanți ca ei...

M-am dus, cu pieptul înainte și cu capul sus, să-mi iau chelfăneala binemeritată. În fond, ce putea să-mi facă? – mi-am zis, ca un dovleac ce eram, dar mi-a făcut destule.

Lucrul cel mai important l-am aflat de la o doctoriță care mi-a spus în șoaptă, pe când participam la unul dintre controalele obișnuite, să nu-l mai supăr pe general.

— Ete, na! răspuns eu țâfnos. Și, mă rog, ce-ar putea să-mi facă?

Doctorița a privit cu grijă în jur și, după ce s-a asigurat că nu mai e nimeni care să ne audă, s-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit:

— Păi, poate, de exemplu, să îți aleagă planeta pe care ești trimis...

— Și ce mă interesează pe mine dacă îmi alege el planeta? am întrebat, dar chiar în timp ce făceam asta mi-am dat singur și răspunsul.

Planetele pe care urma să fim lăsați fuseseră vizitate de echipe de exploratori care culeseseră tot felul de date despre ele. Inclusiv imagini ale înfățișării băștinașilor. Iar dacă generalul nu mă vedea cu ochi buni și eu continuam să mă pun contra lui, în mod sigur îmi putea influența detaşarea pe o lume locuită de cele mai ciudate primate, știind aversiunea mea față de ele.

— Ai văzut c-ai înțeles? mi-a zis doctorița, care se părea că avea o simpatie ascunsă pentru mine.

Mi-a făcut vânt pe ușa infirmeriei, în timp ce și-a aşezat un deget pe buzele cărnoase, pe care zău că aș fi vrut să i le sărut, dar știam că asta nu se poate.

Am fost repartizat pe planeta a treia și deși lumile unde trebuia să mergem erau alese doar de corpul medical, în urma unor analize de compatibilitate sau așa ceva, sigur generalul avea și el un cuvânt de spus.

Ce să vă povestesc? Dacă aș fi fost închis opt luni în cușca gorilelor dintr-o grădină zoologică, cred că aș fi dus-o mai bine. Noroc cu pastilele verzi pe care frumoasa doctoriță mi le strecurase înainte de plecare:

— Sunt pentru rău de spațiu, dar cred că te pot ajuta și pentru rău de maimuțe, murmurase ea și o lucire șăgalnică îi sclipise în ochi. Aveam să îmi dau seama mai târziu ce era cu veselia ei ascunsă, dar în acele momente eram prea stresat pentru asta.

Cumva, a trecut și timpul desinat să-l petrec pe a treia planetă. Nu-mi face nicio plăcere să îmi amintesc acea experiență, așa că, vă rog eu, nu îmi cereți amănunte. A trecut și gata.

Deși ar fi trebuit să beneficiez de cel puțin trei luni de refacere între o misiune și alta, după trei săptămâni am fost iarăși solicitat. Ceva pe baze de compatibilitate și alte prostii de genul acesta, dar eu eram sigur că era mâna generalului la mijloc.

Am luat la puricat copia contractului aflată în posesia mea și am citit-o până l-am învățat pe de rost, dar n-am găsit nicio portiță de scăpare. Era beton, făcut de specialiști tocmai pentru a nu putea fi încălcat. Așa că m-am înființat la doctoriță, care mi-a mai dat o cutie de pastile verzi și m-am prezentat apoi la punctul de lansare.

A patra misiune avea să fie și ultima și eram sigur că generalul își băgase coada în alegerea ei. Când am ajuns pe planetă, totul era în regulă, iar băștinașii, surprinzător, exagerat de amabili, lucru care mi s-a părut foarte ciudat, ținând seama de felul cum fusesem primit pe celelalte planete. Abia când am ajuns la peștera unde își aveau sălașul cei din trib, mi-am dat seama

că trăiau încă în matriarhat și că erau conduși de o regină. Nu aș spune că era cine știe ce frumusețe, dar în comparație cu femelele de pe alte planete, aceasta părea mai mult decât acceptabilă. Am fost ospătat cum se cuvine și totul părea un adevărat vis față de celelalte experiențe, unde trebuise să fiu permanent în alertă. Aici eram tratat ca un fel de prinț consort și zău că nu era rău. Singurul motiv de nemulțumire, faptul că nu îmi era îngăduit să mă apropii de celelalte femei ale tribului, cum ar fi trebuit să o fac, în mod normal. Regina voia să mă păstreze doar pentru ea, lucru care, la urma urmei, nu era chiar așa de rău, ținând seama că era cea mai frumoasă femelă din tot tribul. Speram numai să nu fiu penalizat pentru asta, dar era un fel de forță majoră, așa că nu credeam că o să am probleme. Înregistrările din aparatura încorporată în mine avea să îmi susțină spusele.

Într-o seară avu loc un ritual ciudat, legat de luna plină; oricum, s-a lăsat cu un chef pe cinste. Șamanul tribului a venit la mine și mi-a întins ceremonios un bol plin cu o băutură neobișnuită, destul de bună la gust, de o culoare verzuie, pe care am fost nevoit, sub privirile lui atente, să o dau pe gât. Pe la miezul nopții, tot tribul a intrat în transă, cred că tot de la un soi de băutură, dar parcă diferită de ce mi se dăduse mie, și a început un fel de orgie sexuală. Eu, ce să fac? Cu regina, ca de obicei, și atât am pompat la ea până când, în cele din urmă, am adormit epuizat.

Dimineața târziu, când m-am trezit, m-am simțit cuprins de o stare de amețeală și a fost anunțat șamanul sau vraciul tribului, ce-o fi fost, care mi-a mai servit un bol cu lichid verzui. Și iar am adormit, de data asta fără sex. Nici să mai mănânc n-am mai fost în stare.

Slăbiciunea aceea m-a ținut mai bine de o săptămână și când mi-am revenit, cât de cât, de am putut să mă ridic în picioare, am văzut că toți membrii tribului se ploconeau până la pământ atunci când mă întâlneau. Nu am dat importanță și am ieșit în fața peșterii, să fac câțiva pași, ca să-mi intru în ritm. Chiar la intrare trona un copac aproape uscat și șamanul mi-a arătat ceva în el, plin de mândrie și cu un zâmbet larg.

Aveam ochii încă tulburi și n-am putut vedea prea bine, dar când m-am dezmeticit, mi s-a părut că îmi arăta niște testicule puse la uscat.

— Ce tâmpit și-o fi agățat ouăle acolo? am întrebat cu voce tare, deși știam că nimeni nu mă înțelege.

Șamanul mi-a explicat prin gesturi că „prințul consort" sau ce naiba eram eu, la sărbătoarea lunii pline trebuie să își sacrifice testiculele, pentru fertilitatea tribului. Și la fel cum copacul uscat va reveni la viață, tot așa vor rodi, datorită ouălor mele și câmpurile tribului, iar animalele se vor înmulți peste măsură.

A durat ceva până să-mi pătrundă în tărtăcuță informația, dar și mai mult până să conștientizez că eu eram prințul consort. M-am lăsat moale pe un bolovan și m-am pipăit cu grijă între picioare: am desco-

perit un fel de bandaj și mi-am dat seama că atunci când avea să fie înlăturat, nu voi întâlni acolo decât punguța mea goală, fiindcă bijuteriile îmi atârnau în copac.

M-a pufnit plânsul, apoi mi-am adus aminte de rolul pentru care eram plătit pe nava Speranța și de scârba cu care mă achitam de el. Printre lacrimi, am început să zâmbesc, fiindcă scăpasem astfel de inseminarea maimuțelor pe care, cu atâta grijă, mi le alegea generalul. Abia așteptam să-i văd mutra când aveam să-i comunic vestea.

Am ajuns înapoi pe nava-mamă peste vreo trei luni și, deși cred că generalul avea pregătită noua mea misiune în sertar, a fost nevoit să-și tempereze dorința când a auzit vestea.

— Păi, eu ce să zic acuma, a mormăit el. Destul de trist și probabil, destul de dureros pentru tine, dar asta nu-i o catastrofă.

Cum adică nu-i o catastrofă? Ce vorbea omul ăsta? Trimise după comandantul spitalului de pe navă, un colonel simpatic, cu care mă înțelegeam destul de bine. Până să vină, generalul ieși de după biroul lui, se apropie și îmi puse prietenește mâna pe umăr:

— Tinere, știu cum e să te trezești la 23 de ani fără fudulii, fiindcă mă gândesc cum ar fi să nu te mai poți lăuda cu poveștile tale printre cadetele din Infanteria stelară. Dar nu fi trist, fiindcă, uite, guvernul imperial s-a gândit și la posibilitatea asta.

Cum nu ziceam nimic și doar priveam năuc la el, mi-a explicat:

— Nici nu știi ce sumă colosală a investit guvernul în dotarea navei pe care o conduc, plus cheltuielile de funcționare, așa că îți dai seama că nu se putea împiedica de-un fleac precum coițele tale. Adică, a șaptea parte din investiția asta colosală se duce naibii numai din cauză că nu știi tu să îți păzești zestrea?

Am vrut să protestez și să-i explic pe îndelete cum se petrecuseră lucrurile, dar chiar atunci intră doctorul. Acesta îmi explică, în numai câteva cuvinte, că imediat după semnarea contractului, în cadrul operațiunilor de îmbunătățire a performanțelor noastre ne fuseseră clonate toate organele esențiale misiunii, deci și testiculele, așa că nu era nicio problemă. Urma să trec printr-o simplă operație și în câteva zile eram gata de treabă.

Înainte de a părăsi biroul generalului, acesta îmi spuse, cu o ușoară urmă de sarcasm:

— Așa că te poți juca în continuare cu băștinașele, tinere. Frigiderul doctorului e plin de piese de rezervă pentru tine.

Colonelul mă trase după el spre sala de operații și în mai puțin de o săptămână eram ca nou. Cel puțin din punctul ăsta de vedere, fiindcă moralul meu era la pământ.

Am trecut pe la doctorița care avea o urmă de simpatie pentru mine, să verifice cum se vindecă operația.

Eram numai noi doi, singuri în mica infirmerie, și în timp ce mă plângeam de zor de situația mea ingrată, observam cum devenea tot mai sensibilă la vorbele mele. La un moment dat, i-am zis:

— Dacă n-aș fi așa de strict monitorizat aici, pe navă, poate aș putea îndupleca vreo femeie să facă sex cu mine, deși uneori am impresia că mă disprețuiesc toate.

Ea își mușcă buzele.

— Nu cred că toate, zise. Oricum, asta nu contează, fiindcă dispui de o armă cu care le-ai putea aduce, dacă ai vrea, pe toate în patul tău. Pe rând sau pe toate grămadă, râse ea șăgalnic.

— Bine, să zicem că le aduc. Dar cum rămâne cu monitorizarea activității mele sexuale? Că parcă nu prea mi-ar conveni ca ce câștig cu maimuțele, jos, pe planete, să pierd aici cu cadetele din Infanteria stelară.

Adevărul e că erau câteva fete minunate, dar știam că n-am nicio șansă să ajung la ele. Sau poate că da...

— Hai să-ți explic, spuse doctorița. Să începem cu partea a doua, că e cel mai ușor de rezolvat.

Se apropie de un monitor pe care se vedeau câteva linii ondulându-se într-un ritm calm.

— Uite, aici e redată activitatea ta sexuală. Se înregistrează fiecare act sexual și dacă nu e unul prevăzut în protocolul de activități autorizate, la sfârșitul lunii te trezești penalizat.

— Deci, n-am făcut nimic! am exclamat eu trist.

Ea a zâmbit ușor.

— Ar fi o cale de rezolvare, pentru că, având acces la cartela de activare, aș putea foarte ușor să șterg orice activitate neautorizată.

Am zâmbit trist, dar cu un pic de speranță:

— Păi tot n-am făcut nimic. Ți-am spus că mă urăsc aproape toate femeile pe care le întâlnesc.

— Doar ți se pare. Nu te urăsc, cel mult sunt curioase, dar asta n-ar trebui să conteze pentru tine, fiindcă dacă vrei cu orice preț să cucerești o femeie, pentru tine e cel mai ușor de pe toată nava. Ai fost înzestrat cu toate atuurile.

— Ce naiba de atuuri? Că eu habar n-am de așa ceva.

Ea își mușcă buzele, gânditoare:

— Asta chiar n-ar trebui să-ți spun, dar mi se pare nedrept ce se întâmplă cu voi, așa că... îți spun doar ție, mai ales că sunt și eu curioasă să văd dacă funcționează.

Cum n-am spus nimic, a continuat:

— Toți inseminatorii ați fost transformați în așa fel încât, în momentele-cheie, să eliberați în mod automat feromoni care să atragă femelele în jurul vostru, așa cum vin fluturii în jurul unui felinar. Fără să mai judece și fără să-și mai pună întrebări.

— N-am observat așa ceva, am spus, încercând să îmi amintesc amănunte din întâmplările de pe planetele pe care ajunsesem.

— N-ai fost atent sau pur și simplu ți s-a părut ceva firesc, dar sigur funcționează și la tine. În mod normal,

chestia asta pornește automat, dar există o metodă prin care se poate porni eliminarea de feromoni la dorință.

— Cum?

Avu o ezitare, fiindcă mi-am dat seama că trebuia să treacă un prag deontologic și nu era foarte sigură că e hotărâtă să facă asta. În cele din urmă, ridică din umeri, în sensul de „fie ce-o fi" și arătă spre lobul urechii mele stângi.

— În instrucțiuni scrie că dacă îți freci câteva secunde lobul urechii stângi, pornești producția de feromoni.

Mi-am frecat lobul cu pricina, apoi am mirosit aerul din jur.

— Nu simt nimic! am spus, ușor dezamăgit.

Doctorița a oftat și am văzut-o cum se înroșește.

— Nu simți pentru că creierul masculilor nu au receptori pentru acești feromoni, dar pentru femei sunt irezistibili.

— Și-atunci, tu cum reziști și nu simți nimic?

Și-a mușcat buzele:

— Eu rezist pentru că îmi impun asta! Nu vreau să fac sex cu tine, doar voiam să fac o experiență, să văd dacă, știind despre ce este vorba, pot rezista tentației.

Se vedea că e stârnită, dar încă rezista, așa că am dus mâna iarăși la ureche.

— Ah, oprește-te, că mă înnebunești! a strigat și s-a repezit excitată la mine.

M-a sărutat lung, apoi s-a dus, precipitată, și a încuiat ușa infirmeriei. Și-a dat jos bluza și tricoul în timp ce se apropia de mine. Avea sâni superbi și am observat cum se înroșeau văzând cu ochii. Respira greu și, cu o mișcare bruscă, m-a împins pe canapeaua din colțul încăperii.

Niciodată n-am avut parte de o partidă de sex mai năucitoare. Nici nu se terminase bine și deja mă gândeam cum să folosesc mai repede noua jucărie de care tocmai aflasem.

Cu ochii pe jumătate închiși am privit-o pe Doreen – de-acum îi puteam spune pe nume – cum ștergea din jurnal activitatea mea din ultima oră, apoi am ascultat absent sfaturile pe care mi le dădea, referitor la cum să procedez dacă vreau să nu dau de bucluc.

Tot ce am reținut a fost ca după ce trec prin patul oricărei femei de pe navă, să trec urgent apoi pe la ea, ca să șteargă înregistrările. Cu condiția să nu exagerez. Chiar dacă fusesem setat să pot avea zece acte sexuale în 24 de ore, ca să pot insemina un trib întreg în câteva zile dacă era nevoie, nu trebuia să sar calul.

— Dar când ajungi pe planetă să ştii că nu te mai pot ajuta. Acolo va trebui să îți faci corect treaba. Pot șterge niște înregistrări, dar nu pot crea unele din nimic, mi-a mai zis ea din ușa infirmeriei, după care mi-a făcut vânt și a trântit ușa după mine.

Aveam capul plin de la câte informații noi îmi înghesuise Doreen în minte în mai puțin de o oră. Dar

mă simțeam bine și, pentru prima dată, cu adevărat mulțumit. Mă târam spre cușeta mea, aproape fără să văd pe nimeni în jurul meu.

Mai aveam puțin și aș fi ajuns, când pe lângă mine trecu o femeie superbă din trupele de Infanterie stelară. Se numea Tanya, avea gradul de locotenent și era minunată. Era cu aproape un cap mai înaltă decât mine, dar părea să fie femeia perfectă, la care eu n-aș fi putut avea niciodată acces în condiții normale. Abia în cazul ei am observat că, de fapt, nu mărimea contează, ci proporțiile. Iar la ea, proporțiile erau perfecte și n-am să mă mai satur să repet asta. Un singur defect avea, după părerea mea, și anume că mă disprețuia pe față. Ori de câte ori trecea pe lângă mine, mai ales dacă eram singuri, imita o primată uguind ca o maimuță nerăbdătoare. Iar dacă era mai multă lume, dădea din mâini, știind că voi pricepe ce vrea să spună.

Pentru că acum eram singuri pe tot coridorul, pe undeva pe lângă cușeta ei, ridică din mâini, le flutură și făcu ușor din buze: „ugh, ugh".

N-am spus nimic. Spre mirarea ei, de data aceasta, în loc să plec capul și să dispar repede, i-am tăiat calea și am împiedicat-o să treacă, frecându-mi în același timp lobul urechii stângi. O dată, de două ori, de trei ori chiar, ca să-mi răzbun toate umilințele încasate de la ea de-a lungul timpului.

Nicicând n-am văzut o schimbare mai mare pe fața cuiva. De la atitudinea arogantă și disprețuitoare, a

trecut, în numai câteva secunde, la polul opus. Mai întâi a ridicat capul ei frumos și a mirosit aerul. Apoi nările i s-au lărgit și ochii au prins să-i scânteieze. Din câte îmi explicase doctorița, în momentul în care o femeie îmi mirosea feromonii, pofta de sex nu se stârnea așa, la modul general, ci cu dorința specifică de a face sex cu mine, izvorul de feromoni. Aș fi vrut să găsesc în mine puterea de a o refuza, în momentul în care m-a tras la ea în cabină și a început să mă dezbrace, dar clipa era de-a dreptul minunată ca să mi-o refuz.

M-a încălecat ca o zeiță a erosului și nu mi-a dat drumul până când n-a ajuns la un orgasm dumnezeiesc, însoțit de niște țipete de parcă ar fi pornit la atac.

Ar fi trebuit să mă mulțumesc cu atât și să mă retrag în cușeta mea, să-mi savurez victoria. Dubla victorie, de fapt. Dar... de câte ori spusese doctorița că pot face sex în decurs de 24 de ore? De zece ori? Păi consumasem numai două dintre posibilități, așa că, atunci când domnișoara locotenent s-a dat jos de pe mine și a început să se îmbrace, încă nedumerită de modul în care se comportase cu mine, am frecat iar lobul urechii și, spre mirarea mea și a ei, s-a întors iarăşi la datorie. Părea că nu știe ce-i cu ea și acționa clar împotriva voinței ei, dar nu se putea împotrivi. Și tot așa, până am ajuns la șapte partide în vreo opt ore, când nici eu și nici ea nu mai puteam.

Când am ieșit din cabină, zăcea lată pe canapea și corpul ei minunat era risipit de parcă ar fi fost o me-

duză abandonată pe plajă. Imaginea respectivă m-a dus în copilărie, când văzusem odată o meduză lovită de un copil mic cu o lopățică. Nu fusesem eu copilul de atunci, dar acum, da, eu eram cel care o adusese pe îngâmfata domnişoară locotenent în starea aceea de meduză pleoștită.

După ce m-am îmbrăcat și m-am pregătit să ies, i-am spus:

— Mi-ar plăcea să fiu la fel de rău ca tine și după ce plec să apăs pe butonul de alarmă, să văd cât de repede te poți îmbrăca să te prezinți la apel.

— Nu te prosti! spuse ea moale, cu cel mai încântător zâmbet din lume pe fața ei de zeiță. Iartă-mă că am fost rea cu tine, a şoptit şi a adormit mai satisfăcută ca niciodată.

Am ieșit încet și m-am târât până în cabina mea, unde am dormit neîntors o zi și o noapte. Când mi-am revenit cât de cât, m-am târât la doctoriță, să șteargă urmele păcatelor mele și, după ce am răbdat cu stoicism binemeritata ei ceartă, mi-am reluat programul de zi cu zi, așteptând o nouă misiune. Cu sufletul mai ușor acum, fiindcă beneficiam și de alte compensații.

Iar pentru cei care ați citit am un singur sfat: dacă într-o bună zi sunteți abordat de o fată nostimă care vă propune un test ca să vedeți dacă sunteți un bun inseminator, duceți-vă fără frică. Grijă mare să aveți abia după ce treceți testul și vi se propune să semnați un contract.

Citiți bine și ce scrie cu litere mici în ultimele rânduri, dacă nu vreți să deveniți sclavul sexual al unor femei numai cu puțin mai umane decât maimuțele antropoide. Și asta pentru 20 de ani, nu pentru câteva zile!

VERIGA LIPSĂ SUNT EU

Pentru creaționiști, problema Omului este simplă. Într-o bună zi, Dumnezeu a văzut că Pământul este pustiu și a hotărât să creeze Omul. A luat niște lut de pe jos, l-a modelat în formă de om, a suflat Duh Sfânt peste el și a însuflețit omul. Primul om s-a numit Adam și din coasta lui Dumnezeu a făcut-o pe Eva, apoi celor doi le-a dat drumul în lume să populeze Pământul. Problemă rezolvată. Și fiindcă în religie funcționează preceptul „crede și nu cerceta", creaționiștii nu trebuiau să demonstreze nimănui nimic.

Pentru evoluționiști, lucrurile erau ceva mai complicate. Fiindcă se considerau oameni de știință, aveau nevoie de dovezi palpabile pentru a-și demonstra teoriile. Ei spuneau că teoria evoluției a lui Darwin explică destul de clar cum în decursul timpului maimuțe mici și prostuțe au evoluat împinse de nevoie și s-au transformat în oameni. Ba veneau și cu schelete care treceau frumos de la o etapă la alta, conform teoriei, demonstrând evoluția. Craniile deveneau tot mai mari și capabile să cuprindă creierul viitorului homo sapiens. Și totuși, între scheletele primatelor și schele-

tele oamenilor există un loc gol. O verigă lipsă în scara evoluției, abil exploatată de către creaționiști, care, deși „credeau și nu cercetau", cereau evoluționiștilor dovezi și se bucurau când o asemenea pleașcă le cădea din cer.

Dar nici evoluționiștii nu s-au lăsat mai prejos și, deși nu aveau nicio dovadă pentru asta, au introdus în ecuație extratereștrii. Asta mai ales după ce a fost prezentat un film în care se vedea autopsia unui extraterestru căzut cu nava la Roswell, New Mexico. Ipoteza lor era că extratereștrii ori ajunseseră aici cu scopul precis al umanizării maimuțelor antropoide ori, pur și simplu, veniseră cu alte treburi, le plăcuseră maimuțele noastre și le inseminaseră. Dubioasă treabă, dar celor care defilau cu teoria asta nu le-a păsat. Și uite așa, deși acum se găseau numai fosile de maimuțe antropoide, după numai câteva sute de ani au apărut brusc fosile de oameni.

Oricum, problema va rămâne neelucidată cel puțin până când se va inventa mașina timpului, să se ducă cineva personal acolo și să vadă cum stă treaba.

Cei care vor cerceta trecerea de la Om la Supraom nu vor avea această problemă, fiindcă răspunsul este simplu: veriga lipsă sunt eu. Între scheletul unui om modern și al unui supraom nu există nicio diferență, așa că în mod sigur mulți se vor întreba cum s-a trecut în atât de scurt timp de la Om la Supraom? Nu există nicio explicație și nicio dovadă, așa că dați-mi voie să

vă spun ce s-a întâmplat și cum s-a făcut această trecere. Povestea mea este singura mărturie, așa că citiți-o cu atenție, dar trebuie să vă spun că așa cum sexul a fost cel care a făcut să se treacă de la maimuțele antropoide la homo sapiens, tot așa sexul e cel care a făcut trecerea de la Om la Supraom. Drept pentru care nu ar trebui să blamăm atât de mult sexul decât atunci când se face în exces. Sexul în sine e un lucru normal și ar trebui să fiți convinși că fără sex eu n-aș fi ajuns să scriu aceste rânduri, iar voi n-ați fi putut să le citiți, din motivul foarte simplu că dacă părinții noștri nu ar fi făcut sex, noi n-am fi existat. Deci, să nu ne mai ascundem după degete și să facem pe pudibonzii, că nu este cazul.

Iar trecerea de la Om la Supraom s-a făcut dintr-un motiv simplu și anume pentru că eu am vrut să fac sex cu fata din cuva patru. Bine, au mai fost câteva motive auxiliare, dar ăsta a fost principalul și de la el au venit celelalte.

Ca să înțelegeți însă mai bine despre ce este vorba, cred că ar trebui să o iau de la început și să vă spun mai întâi câteva lucruri despre mine. Toți colegii mei de muncă, mă refer la cei de la Hala 3, ar putea să jure despre mine că sunt idiot. Nici alții, de la celelalte nouăsprezece hale, nu aveau o părere mai bună despre mine, așa că probabil au dreptate. Din cauza asta, atunci când lucram în tura de noapte, ceilalți trei colegi ai mei se duceau în vestiar și dormeau și mă lăsau

pe mine să am grijă de cele 200 de cuve de procesare. Părerea lor era că oamenii deștepți trebuie să doarmă, iar cei proști să lucreze. Îi suspectez că mai aveau și alte locuri de muncă peste zi, că prea dormeau adânc, dar mie nu îmi păsa de asta. La urma urmei, nici nu era ceva așa de greu ce aveam eu de făcut, deoarece cuvele erau complet automatizate și se îngrijeau, ca să zic așa, aproape singure. Din când în când mai suna câte-o alarmă și trebuia să acționez manual comenzile ca să le aduc în parametri. Nimic grav, fiindcă chestiile mărunte se reglau de la sine, iar cele cu adevărat importante apăreau o dată la câteva zile, dar chiar și așa idiot cum eram, mă puteam descurca fără să-i trezesc pe colegii mei de muncă și mai ales pe șeful de tură, care era destul de neam prost atunci când era sculat brusc din somn.

Cele 200 de cuve erau așezate câte 50 pe patru rânduri și mie îmi plăcea să mă plimb printre ele și să citesc specificațiile. În cele două săptămâni până erau gata, le învățam, practic, pe de rost specificațiile. Aproape la toate scria cu litere mari „muncitor agricol", dar în unele numai muncitori agricoli nu se procesau. Asta era politica firmei, iar noi, ăștia mai mici, nu aveam niciun cuvânt de spus, mai ales că, înainte de a porni cuvele, echipe întregi de specialiști setau cu grijă specificațiile pentru a corespunde cu dorințele celui care făcea comanda. Se pare că din cauza legislației în vigoare, muncitorii agricoli erau cel mai puțin

impozitați, așa că toată lumea comanda în neștire muncitori agricoli. Și tot din cauza legislației, IQ-ul, adică indicele de inteligență, era setat la numai 74 de puncte la toată lumea.

Mulți dintre colegii mei s-au distrat pe seama mea când, la fel ca toată lumea din halele de procesare, mi-am făcut și eu testul de inteligență: mie mi-au ieșit 84 de puncte, exact cu zece mai mult decât cei din cuvele de procesare.

— Ai grijă să nu aluneci în vreo cuvă, mi-a spus la un moment dat șeful de tură, spre amuzamentul celorlalți, fiindcă pentru numai zece puncte diferență parcă te și văd ambalat și trimis spre vreo plantație îndepărtată!

Am tăcut, ce era să zic, fiindcă nu mă puteam exprima prea ușor, așa că preferam să nu mă angrenez în dispute pe care știam sigur că le voi pierde. Așteptam să se facă noapte bine și ei să se ducă la culcare, iar eu să mă plimb ca un faraon printre sarcofagele supușilor mei. Aveau o cămăruță-vestiar la capătul halei, unde își amenajaseră trei paturi improvizate și dormeau non-stop, de pe la 12 noaptea la 6 dimineața, fiindcă la 7 le venea schimbul de zi.

Având atâta timp liber, la un moment dat în viața mea a reapărut o mai veche pasiune, care însă nu se împăca deloc cu indicele mic de inteligență. Pe vremuri, îmi plăcuse la nebunie istoria și în special istoria Imperiului Roman, dar acum îmi plăcea matematica,

numai așa, la nivel de amator, iar tot ca un amator ce eram am încercat multă vreme să demonstrez o mulțime de teorii despre care matematicieni de renume spuseseră de secole bune că e imposibil să fie demonstrate. Una dintre ele era cuadratura cercului, despre care sunt sigur că fiecare dintre voi a auzit. Este o problemă simplă și ea constă din a construi doar cu rigla și compasul un pătrat care să aibă aceeași arie cu un cerc de rază dată. Încă din anul 1882, Ferdinand von Lindemann a demonstrat că din moment ce pentru a afla aria cercului folosim un număr transcendent, adică ***pi***, atunci ar trebui ca și latura pătratului să fie tot un număr transcendent, de unde rezultă că un asemenea pătrat nu se poate construi. Simplu ca bună ziua, numai că nu și pentru mine. Poate colegii mei nu ar fi trebuit să îmi zică numai idiot, ci să folosească o definiție mai complexă, ceva de genul idiot încăpățânat, fiindcă ajunsesem într-o vreme ca jumătate din salariul pe care îl luam să-l folosesc pentru a cumpăra topuri de hârtie din care să construiesc cercuri și cerculețe și de a încerca imposibilul – cuadratura cercului. Când în cele din urmă mi-a trecut pasiunea pentru pătratul neconstruibil, mi-au rămas pasiunea și interesul pentru ***pi***. Da, mi s-a pus pata la modul serios pe bietul număr transcendental ***pi***. De ce naiba este el transcendental? Și, mai ales, dacă este raportul dintre circumferința cercului și diametrul lui, de ce apare din atâtea formule care nu au legătură cu

cercul și nici măcar cu geometria? Simțeam că aici este o mare enigmă și mereu neglijam că am un IQ de 84 și îmi spărgeam capul cu problema asta, prefăcându-mă că uit că matematicieni de renume tranșaseră demult problema lui ***pi***. Am găsit pe undeva un citat care spunea că marii inventatori au fost cei care, deși toată lumea știa că un lucru nu se poate face, ei nu știau asta și astfel au făcut marile descoperiri. Mă mai încurajau notele mici obținute de Edison și de Einstein la școală. Plus faptul că dacă te iei după un test care presupune cățăratul în copaci, peștii ar pierde din start competiția. Cam la fel de inadecvat mi s-a părut și testul IQ pe care am fost pus să îl dau, dar nu îmi păsa. Aveam o ocupație care îmi plăcea, un venit bunicel (mai mult datorită sporului de noapte decât salariului de încadrare), așa că aveam timp să mă ocup de obsesiile mele.

A mai fost un lucru care m-a dat peste cap și care a avut consecințe nebănuite. A fost din nou nemernicul de ***pi*** care a reapărut în viața mea tocmai când începusem să uit de el. Fiecare cuvă avea un ecran tactil de unde se introduceau de la bun început, atunci când începea procesul de sinteză, parametrii „muncitorului agricol" care urma să fie creat acolo. De obicei, veneau specialiștii și setau constantele conform specificațiilor celui care dăduse comanda. Noi, cei care supravegheam procesul, nu prea mai aveam de ce să intervenim, decât în cazuri extreme, când se deregla ceva sau

apăreau modificări ulterioare în specificații, fiindcă se mai iveau și astfel de cazuri. Ei bine, dacă toate specificațiile se introduceau de la ecranul tactil, pentru IQ era un buton separat. Și oricât ar părea de curios, era un buton gradat, pe care punctajul de IQ era practic împărțit la o sută față de cum îl știam noi, astfel că limita de 74 de puncte IQ apărea pe gradația butonului rotativ la 0,74. Ba mai mult decât atât, probabil tot la solicitarea unor organizații care luptau pentru drepturile muncitorilor agricoli, butonul pentru IQ era fixat mecanic cu ajutorul unui șurub la gradația de 0,74. Chestia asta dădea poate bine la televiziuni, dar nu oferea niciun pic de protecție, pentru că și mie dacă mi-ar fi trecut prin cap, mi-ar fi fost ușor să desfac șurubul. Este adevărat că eram controlați la intrarea în hale să nu avem obiecte metalice la noi, dar șurubul putea fi slăbit și cu un card bancar, dacă chiar ar fi vrut cineva. Asta era o prostie la fel de mare ca și stabilirea limitei de IQ la 74 pe considerentul că dacă omul nu e deștept, el nu conștientizează așa de multe și deci nu suferă prea mult când e folosit ca sclav, pentru că de fapt asta erau, nicidecum muncitori agricoli.

La problemele mele de până atunci s-a mai alăturat una atunci când am văzut că la toate butoanele pentru stabilirea coeficientului de inteligență limita maximă era de, țineți-vă bine, 3,14. Nemernicul de *pi* apărea iar în viața mea și oricât am încercat să aflu amănunte despre acest buton, toată lumea lua apă-n gură când

venea vorba de el. La începutul procesărilor oamenilor pentru munci agricole și de altă natură, a fost, se pare, un mare scandal pe tema asta și lucrurile au fost îngropate în cele din urmă. Teoretic, cică s-ar putea procesa oameni până la un IQ de maximum 314, dar de ce numai până acolo, nu știa nimeni. Cică se prăjea ceva în creiere dacă se forțau limitele, dar de ce 314 și nu 300 sau chiar 400?

Toate nopțile, după ce am aflat asta, nu m-am mai gândit la altceva. Mai ales că nu înțelegeam de ce din ceva perfect, cum era un cerc, apărea brusc acest nemernic de *pi* transcendent, care era o anomalie, după părerea mea. O anomalie, o pată pe frumusețea lumii.

Mă plimbam cu mâinile la spate și mă gândeam cum să rezolv problema. Cum să aflu adevărul.

Rezolvarea a venit de la sine, dar mai întâi, ca să înțelegeți despre ce este vorba, trebuie să vă povestesc câte ceva despre procesul de generare a oamenilor în cuvele de sinteză. Sunt sigur că ați văzut multe reportaje pe tema asta la televizor, dar una e să vi se arate ce vor corporațiile și alta să vă spună cineva care participă direct la așa ceva. La început, toate sunt pline cu un lichid limpede ca apa de izvor, dar care este, de fapt, un amestec de lichide nutritive. Specialiștii introduc cu ajutorul interfeței specificațiile oamenilor ce vor lua naștere în cuvă, pe baza comenzilor primite.

În prima zi pare că nu se întâmplă nimic, dar modificări subtile apar totuși, pentru cineva care știe unde

să se uite. Procesul seamănă oarecum cu tipărirea cu vechile imprimante 3D, numai că aici nu se văd capete de imprimare. Ele sunt înlocuite cu electrozi aflați pe marginea cuvelor, care transmit curenți fini exact în locurile unde e nevoie de ei. Apar la început firișoare subțiri cât firul de păr, de diferite culori, care, pe măsură ce trece timpul, devin tot mai consistente și, uite așa, zi după zi, apar noi și noi modificări. Mai întâi, apar organele interne, pe urmă oasele, de care se inserează mușchi care, spre sfârșitul celor două săptămâni cât durează sinteza, se acoperă cu piele.

Urmează părul și, fix la 14 zile de când începe sinteza, omul comandat e gata. De obicei, ieșirea din cuvă se întâmplă dimineața, pe la ora 9:00, ca să fie prezenți cei din comisia de recepție, și durează până la ora 3:00 după amiază, fiindcă nu sunt programați să iasă toți la aceeași oră, ca să nu bulverseze comisia. Și un lucru foarte important este că, în caz de urgență, procesul de sinteză poate fi accelerat fără ca asta să dăuneze produsului din cuvă. Am văzut oameni generați și în trei zile, dar erau cazuri de urgență pentru armată. Dar nu știu ce fel de soldați ieșeau din oamenii ăia cu IQ de 74. Poate erau doar carne de tun, că pe noi nu ne ținea nimeni la curent. Oricum, li se inserau tuturor cunoștințele minimale unei inserții sociale normale.

Sincer să fiu, mă gândeam iarăși la nemernicul de *pi* când, în noaptea aia, am ajuns în dreptul cuvei 4. Era ora 3:00 și simțeam că sunt aproape de o expli-

cație a transcendentalului număr, când ochii mi-au căzut pe fata din cuva 4. Urma să iasă în acea dimineață, la ora 9:00, dar practic ea era deja finalizată. Era o fată de o frumusețe nepământeană și când am văzut la specificații că urma să fie folosită ca muncitor agricol, parcă s-a răsucit ceva în mine. Prețul unui asemenea exemplar era cam cât o sută de salarii de-ale mele și precis nu mi-aș fi putut permite așa ceva, niciodată în viață. Minunăția din cuvă avea să ajungă la vreun latifundiar bogat, care avea să o folosească drept sclavă sexuală, iar ea ce putea să facă altceva decât să se supună, fiindcă așa fusese programată, să fie ascultătoare și supusă.

Declicul în mintea mea cu un coeficient IQ de numai 84 de puncte s-a produs când privirea mi-a căzut pe butonul care stabilea inteligența fetei. Înainte să îmi dau seama ce fac, am scos din buzunar cardul pe care îmi încasam salariul și care era aproape gol, am desfăcut șurubul care limita butonul la 0,74 și, cu o mișcare bruscă, l-am mutat la 3,14. Tot atunci, am setat timpul de extracție la ora 4:00, adică peste o oră.

Două au fost motivele pentru care am procedat așa și, chiar dacă îmi e puțin rușine de ele, trebuie să vi le spun, ca să înțelegeți despre ce e vorba mai departe.

Poate că am fost puțin gelos pe frumusețea ei care urma să fie pângărită de vreun latifundiar bătrân și libidinos, așa că, oferindu-i din start un IQ de 314, îi ofeream și o șansă să scape de soarta aceea. Eram sigur

că va găsi o cale să-l fenteze. Tot din motivul acesta, aveam de gând să îi inserez toate cunoștințele de care dispunea biblioteca virtuală atașată cuvelor.

Al doilea motiv a fost că atunci când avea să iasă din cuvă, peste o oră, să-i explic de o făcusem: eu, cu salariul meu modest, n-aveam nicicând să pot aspira la o noapte de dragoste cu o fată atât de frumoasă cum era ea și speram să fie recunoscătoare și să vrea să facă sex cu mine. Deci, așa cum am mai spus, trecerea de la Om la Supraom a avut tot un motiv sexual, așa cum cred și cei care susțin intervenția extratereștrilor în formarea omului.

Am făcut rapid o trecere în revistă a celorlalte cuve și m-am întors lângă zâna din cuva 4. Activarea butonului deja dădea rezultate, pentru că IQ se afișa pe ecranul tactil în timp real și am văzut că ajunsese deja la 132. Corpul fetei se împlinise și, simțindu-mă ca prințul din Albă ca Zăpada, am deschis capacul cuvei, să o pot vedea mai bine. Părul îi unduia ușor, iar sânii ei erau mai rotunzi decât la orice altă fată pe care o văzusem, chiar și revistele erotice. Am privit atent în jur, deși știam sigur că la ora aceea nu era nimeni acolo și, ca un hoț de frumusețe, am introdus mâna în cuvă. Lichidul amniotic era călduț și, după ce m-am obișnuit cu el, am prins în mână sânul minunat al fetei, gândindu-mă dacă visul meu era realizabil.

Cu sânul ei în mână, nici n-am observat cum a trecut timpul. Doar îl mângâiam și visam. Când m-am uitat

iarăși la ecranul tactil, punctajul IQ trecuse de 250 și creștea în continuare. Și în timp ce priveam indicatorul care urca văzând cu ochii, am mai descoperit un motiv pentru care voiam ca fata asta să fie cea mai deșteaptă din lume: să o întreb despre discrepanța între perfecțiunea cercului și amestecul în intimitatea frumuseții lui a unui număr atât de imperfect ca transcendentalul *pi*.

N-am apucat să mă gândesc mai mult la modul în care îmi voi formula întrebarea, pentru că s-au întâmplat două lucruri în același timp. Mai întâi, am auzit clinchetul care mă anunța că IQ-ul ajunsese la punctul stabilit, iar cel de-al doilea că fata din cuvă a mișcat mâna și și-a pus-o peste a mea, care încă îi strângea lacomă sânul.

A mai durat un minut și, în timp ce eu priveam înmărmurit la ea, am văzut-o că deschide ochii și că îmi zâmbește. I-am răspuns la zâmbet fără să vreau și aproape că nici nu am observat că expirase ora pe care o stabilisem pentru ieșirea din cuvă. Cu coada ochiului, am văzut cum cordonul ombilical se desprinde de buric, iar locul se cicatrizează rapid. În același timp, s-a ridicat în șezut în cuvă, apoi, prinzându-se de mânerele de deasupra cuvei, s-a ridicat în picioare și a pășit afară din ea. Lichidul amniotic se scurgea rapid de pe ea, iar cel care mai rămânea se resorbea în piele și am văzut că, într-adevăr, era cea mai frumoasă fată din lume. În spatele fiecărei cuve era un dulap cu hai-

nele pregătite pentru fiecare individ ieșit din cuvă și un prosop absorbant. S-a șters bine cu el și, fără să se îmbrace, mi-a întins mâna și mi-a spus:

— Eu sunt Atena și, da, voi face azi dragoste cu tine, dar mai întâi mai am câteva lucruri urgente de făcut.

M-am bâlbâit și am vrut să întreb de unde știa ce aveam de gând, dar mi-a pus un deget pe buze:

— Dragul meu, fără să știi, ai deschis azi cutia Pandorei. Nimeni nu știe, pentru că studiile privitoare la coeficienții ridicați de inteligență au fost interzise prin tratate internaționale. Așa că pot să îți spun că la un coeficient de 280 se activează puterile telepatice și de asta am ghicit, încă de când eram în cuvă, ce vrei. Iar la un IQ de peste 300 se activează telekinezia plus alte câteva beneficii colaterale, printre care și premoniția și... ce mai am nevoie pentru a cuceri lumea.

A făcut un semn spre celelalte cuve și am văzut cum șuruburile de la butonul de limitare a coeficientului IQ sar ca niște gloanțe prin hală. S-a încruntat un pic și a rostit:

— Am urgentat și în cazul lor ieșirea din cuve, fiindcă în curând se vor întâmpla lucruri mari pe-aici și o să avem nevoie de aliați.

Apoi mi-a indicat canapeaua de la capătul halei, unde de obicei mă odihneam când eram prea obosit:

— Hai acum să mă achit și de datoria față de tine, fiindcă fără atracția ta sexuală pentru mine, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Eram buimăcit, dar m-am achitat onorabil și, după ce ne-am ridicat de pe canapea, mi-a spus:

— Știu că ai multe întrebări, dar la o mare parte dintre ele o să îți poți răspunde singur, fiindcă mă gândesc la o metodă prin care și tu să ajungi la un coeficient de 314. Tot prin scufundarea într-o cuvă, bineînțeles, numai că am să-i stabilesc eu parametri finali. Și voi schimba și compoziția lichidului amniotic, ca să poți respira prin el și să nu mai fie nevoie să respiri prin cordonul ombilical. O să te îmbunătățesc și din alte puncte de vedere, fiindcă dacă oamenii obișnuiți pot folosi cel mult 10% din capacitatea creierului lor, pe tine o să te setez să folosești 98%.

— De ce nu sută la sută sau măcar 99%? am întrebat eu nedumerit.

— Pentru că sută la sută nu cred că se poate, iar 99% mi-ai setat, fără să vrei, mie. Și nu vreau să fii mai deștept decât mine.

A spus asta cu cel mai șăgalnic surâs, așa că am iertat-o. A rămas câteva clipe pe gânduri, apoi a completat:

— După cum ți-am spus, am căpătat și capacități premonitorii, așa că pot să îți spun câte ceva din viitorul nostru comun. Fiul nostru se va numi Hadrian și va ajunge într-o bună zi împăratul unui mare imperiu galactic. Eu voi fi regina-mamă, iar tu, prințul consort, dar mai e până atunci. Avem de pornit o revoluție.

— O revoluție cu un singur om? mi-am arătat eu îndoiala. A mai fost o revoluție pornită de un singur om. Mă refer la Lenin și, din câte știu, nu a reușit prea bine.

— Știu că îți place istoria și din cauza asta ai și insistat ca băiatul nostru să se numească Hadrian. Ești obsedat de istoria Imperiului Roman. Dar eu nu la Lenin mă refer, ci la o altă revoluție, pornită în urmă cu multe mii de ani.

Cum am făcut ochii mari, fără să înțeleg, a adăugat cu calm:

— Mă refer la Dumnezeu și la prima lui creație, Adam. Este o coincidență cam mare că și pe tine te cheamă tot Adam, nu ți se pare?

M-a luat de mână și m-a împins către cuva din care ieșise ea:

— Hai să te deșteptăm puțin și pe tine, apoi mă duc să îmi setez toți supușii la un coeficient corespunzător de inteligență și pe urmă eu mă voi ocupa de noua noastră revoluție. Dar ca să fiu sigură pe ceea ce facem, o să le setez că eu sunt regina lor și tu prințul consort. Ai grijă să te comporți ca atare.

M-am lăsat pe spate în cuvă și am simțit cum lichidul mă învăluie. Mi-am adus aminte că uitasem să o întreb despre *pi*, dar mi-a simțit gândurile, fiindcă mi-a transmis cumva, telepatic, deoarece urechile îmi erau sub nivelul lichidului și niciun sunet nu răzbătea până la ele:

— Nu îți spun, fiindcă în curând o să poți să îți răspunzi singur la toate întrebările!

A durat aproape o oră până când Atena m-a extras din cuvă și parcă toate se schimbaseră în jurul meu într-un mod aproape imperceptibil. În primul rând, păreau mai luminoase. Regina, fiindcă trebuia să mă obișnuiesc să-i spun și eu așa, se îmbrăcase cu o rochie albă și vaporoasă de in și dădea ordine scurte și precise celorlalți oameni ieșiți între timp din cuve. Indiferent de sex, când ajungeau în preajma mea se înclinau ușor, cu palmele lipite în față.

I-a trimis în celelalte nouăsprezece hale, care aveau tot câte două sute de cuve, cu instrucțiuni să modifice tuturor coeficientul de inteligență la 299 și să le inducă setările despre rolul pe care urma să-l jucăm, eu și Atena.

După ce fiecare s-a dus în misiunea lui, ea s-a apropiat de mine și, zâmbind enigmatic, m-a întrebat:

— Ei, acum ți-ai răspuns la întrebări?

Am zâmbit:

— Mi-am răspuns, dar tot nu încetez să mă minunez cât adevăr este într-o vorbă veche!

— Care?

Telepată fiind, probabil știa la ce mă gândeam, dar îi plăcea să mă asculte vorbind, așa că i-am răspuns:

— „Unde dai și unde crapă". Eu doream doar să fac sex cu tine și uite cum, dintr-o dorință firească, se naște un imperiu, deși mie tot nu-mi vine să cred.

— Crede, crede, fiindcă nu uita că eu văd deja viitorul. Puțin mai mult decât tine și alții. Mi-am rezervat plăcerea asta doar mie, căci unde am ajunge dacă fiecare ar putea vedea ce se întâmplă?

Am dat din cap și am aprobat în tăcere, dar mai avea ceva de aflat de la mine.

— Dar cu enigmaticul *pi*, cum este? Te-ai lămurit?

Am început să râd.

— Păi, dacă ești telepată, știi ce gândesc.

— Știu, dar vreau să aud cum o spui tu, cu vorbele tale.

— Am s-o spun, cu toate că nu sună prea măgulitor pentru mine, cel care eram înainte, cu un IQ de numai 84 de puncte. Frumusețea și eleganța cercului se relevă oricui, dar numai spiritele superioare pot vedea frumusețea unui număr transcendental așa cum este *pi* și care face legătura între om și Univers. Într-un fel, în acest mod ni se relevă că frumusețea Universului se reflectă într-un cerc. Sau într-o picătură, cum spunea cândva un filozof.

Și, în timp ce am lăsat-o să caute printre sinapsele creierului meu după bătrânul filozof care spusese asta, m-am dus să-mi trezesc colegii și să le dau vestea că, începând din acea clipă, vor deveni supușii mei.

Iar când voi avea timp și-o să fiu mai bine dispus, am să vă povestesc și cum am pornit, alături de Atena, să construim de la zero cel mai mare regat terestru, care s-a transformat apoi într-un Imperiu Galactic.

UN ELICOPTER ÎNDRĂGOSTIT

Am fost primul prototip din noua serie de elicoptere autonome de salvare și poate de asta am ieșit așa, mai... ciudat, ca să nu folosesc un cuvânt mai dur. Bănuiesc că nu numai cu elicopterele se întâmplă așa ceva, ci aproape cu orice, atunci când se fabrică ceva aparte.

Am fost dotat cu de toate, în așa fel încât să iau ochii comisiei de omologare și să se semneze fără probleme contractul cu statul. Creierul meu era grozav, spunea Tom, tehnicianul care mi l-a montat și care insista să-l numească așa, deși ceilalți spuneau despre el că este o banală IA (inteligență artificială).

— E un creier în toată regula, tipule, îmi spunea el, pentru că în timp ce îl regla, lăsase microfonul deschis și mereu vorbea cu mine.

De la el am aflat o groază de lucruri. De unde, altfel, să fi știut eu atâtea despre viața de zi cu zi, despre politică, despre manevrele care se făceau în culise. Eram o simplă *tabula rasa* – o tablă nescrisă și, fără el, așa aș fi și rămas. În vreme ce mă testa, însă, îmi explica mereu câte ceva, minunându-se de specificațiile mele.

— O să-i dai pe spate pe boșii din comisie, tipule, fiindcă în viața mea n-am văzut unul mai grozav ca tine! Și nu mă refer doar la creier, ci și la anexele pe care, drept să-ți spun, chiar ți le invidiez.

Pe lângă altele, aveam și niște aripi scurte, retractabile, pe care nu le foloseam decât atunci când era nevoie de o viteză mai mare.

Din câte spunea, dacă aveam să trec testele cu bine, urma să fie construită o întreagă flotilă de elicoptere de intervenții. Din acelea multiple, după cum spunea el, deși principalul scop era să fim elicoptere medicale autonome, care nu mai aveau nevoie la bord de pilot și de medici. Fusesem învățat să fac de toate și la fel urma să fie învățate și restul elicopterelor, deși se părea că aveau să aibă unele limitări, în comparație cu mine.

În timpul reglajelor, care s-au întins pe mai multe săptămâni, fiindcă inginerii proiectanți nu erau deloc mulțumiți și mereu se mai făcea câte o îmbunătățire, Tom, care petrecea cel mai mult timp cu mine, asculta aproape tot timpul aceeași melodie. Una singură. Și uneori, când îi cădea câte o cască din ureche, o auzeam și eu.

O interpreta o cântăreață pe nume Eva Sweet și, din câte spunea Tom, avea cea mai melodioasă voce din lume. Și pe deasupra mai era și frumoasă. După ce m-au cuplat la sistemul wi-fi al atelierului unde se lucra la mine, am putut afla o mulțime de lucruri adiacente. Despre Eva am aflat că a fost prima femeie de

pe Pământ, iar sweet știam că înseamnă dulce, deci ceva bun. Nu știam cum e gustul dulce, fiindcă senzorii de gust îmi lipseau; în rest, aveam de toate, dar dacă toată lumea zicea că dulce este bun, era clar că așa trebuia să fie. Am accesat și câteva clipuri pe YouTube cu ea și am notat în mintea mea artificială că așa arată o fată superbă.

Uneori, m-am trezit că fredonam și eu cântecele ei, că altfel nu știu cum să spun; pur și simplu, prin circuitele mele neuronale alergau melodiile ei. Când i-am spus asta lui Tom, a început să râdă:

— O să te îndrăgostești și tu de ea, că doar nu o să fiu singurul de-aici care s-o iubească la nebunie.

Tot de pe internet am aflat și ce înseamnă a iubi: a simți o mare afecțiune pentru o persoană de sex opus. Cu ocazia asta, am realizat că eu sunt de sex masculin, din moment ce m-am îndrăgostit de o fată. Acolo nu spunea însă că ar trebui să fie vorba doar de o fată și un băiat, ci de suflete-pereche; și Tom îmi spusese de atâtea ori că sunt sensibil și că am un suflet fără pereche. Ei, poate că-mi găsisem sufletul-pereche, iar acesta era chiar Eva Sweet, chiar dacă ea nu știa încă nimic despre asta.

Și-uite așa, aflând azi una, mâine alta, perioada de teste s-a apropiat de final și a sosit ziua în care a trebuit să apar în fața comisiei de omologare. Văzându-i te toți tehnicienii atât de înfricoșați, parcă m-au apucat și pe mine emoțiile.

— Tu n-ar trebui să ai vreo grijă, tipule! Ești perfect din toate punctele de vedere, mai ales din cel al aerodinamicii. Tu simți aerul, mai mult decât atât, am impresia că tu simți fiecare moleculă de aer și o folosești pentru a deveni mai maleabil, mai grozav. Ești fiul vântului, mi-a zis și unul dintre șefi a auzit cum mi-a spus și așa mi-a rămas numele: „Son of the Wind".

Membrii comisiei de omologare păreau niște copii mari și răzgâiați, fiindcă indiferent ce făceam, nu părea să-i încânte la fel de mult ca alte jucării pe care le avuseseră cândva în mâinile lor. Până la urmă, o probă infantilă, propusă în disperare de cauză de Tom, a fost cea care i-a dat pe spate.

Astfel, la propunerea lui Tom, unul dintre generalii din comisie a avut curaj să stea pe un scaun, în mijlocul sălii unde avea loc proba, iar eu, mișcându-mă cu grație în jurul lui, i-am adus, folosindu-mă de unul dintre cele două brațe mobile, o țigară de foi, căreia i-am tăiat vârful la doi centimetri, așa cum a dorit el, apoi, după ce i-am înmânat-o, i-am aprins-o cu grijă.

— Mulțumesc, Son of the Wind, mi-a spus el.

Era un militar corect și știa să aprecieze un lucru bine făcut. Apoi a venit surpriza: pentru că aveam difuzoarele activate, i-am răspuns cu de la mine putere:

— Cu plăcere, domnule! Onoarea a fost de partea mea!

Nu mă învățase nimeni să zic asta, dar așa mi s-a părut mie potrivit să spun. Văzusem o mulțime de cli-

puri pe YouTube și era imposibil să nu se prindă ceva șmecherie și de mine.

Se pare că a fost exact ce trebuia, pentru că generalul s-a ridicat în picioare, a salutat, apoi a dat mâna cu mine. De fapt, cu brațul meu mobil, care avea forma unei mâini umane și era îmbrăcat într-o mănușă. Toate astea, în timp ce eu pluteam, nemișcat și aproape neauzit, la un metru și jumătate de sol.

În jurul nostru nu era niciun curent de aer, fiindcă aveam dispozitive care anihilau curenții până îi aducea la un nivel abia sesizabil.

Nu mai spun că ceilalți membri ai comisiei s-au ridicat în picioare și au aplaudat îndelung momentul.

La naiba, eram doar un creier artificial sau o IA, după cum spuneau alții, dar chiar m-am simțit mândru și un pic special în momentul ăla.

După validarea prototipului de către comisie, totul a mers ca pe roate. Liniile de producție existau deja, pentru că toți se așteptau ca proiectul să fie aprobat fără probleme, astfel că, în scurt timp, a apărut o întreagă flotilă autonomă de elicoptere pentru intervenție. A durat ceva până au devenit operative, dar după ce ne-am luat serviciul în primire, n-au mai existat accidente și nici măcar incidente pe care să nu le rezolvăm operativ, fără să mai fie nevoie de intervenție umană. De multe ori, când ajungeam cu persoanele accidentate la spital, ele erau deja rezolvate și din punct de vedere medical, fiindcă încetul cu încetul am fost

dotate cu tot ce era nevoie, chiar și pentru operații de complexitate medie.

Cel mai greu ne-a fost cu rudele, care voiau cu orice preț să își însoțească suferinzii, fiindcă nu concepeau să își lase bolnavii sau accidentații pe seama unor mașinării. Dar asta doar la început, pentru că, pe măsură ce s-au obișnuit cu noi, au solicitat în mod expres să vină un elicopter autonom de salvare.

Când mai ajungeam în hangarul de mentenanță, cam o dată pe lună, îl întâlneam pe Tom, care, deși nu își mai vedea capul de treabă cu noile elicoptere, pe care trebuia să le echipeze, tot își făcea timp să stea de vorbă cu mine.

— Tipule, tu știi că ești grozav! îmi spunea el. Și o să rămâi în continuare la fel, pentru că noilor elicoptere le instalez numai echipamentele obișnuite și la standarde tot mai scăzute. Nu atât cât să pună în pericol intervențiile, dar... nu știu cum să-ți spun, însă devin prea... monotone. Tot mai artificiale și mai puțin inteligente.

— Am avut noroc cu tine, Tom, pentru că m-ai dădăcit și m-ai învățat de toate la început. Ai fost un guru care mi-a predat lucrurile mărunte ale vieții. M-ai învățat cum să... simt lumea, nu numai să o interpretez prin stimulii externi.

— Ei, lasă, că și tu ai fost un elev silitor, îmi spunea el modest, dar simțeam că îi face plăcere ceea ce îi mărturiseam.

Într-un fel, mă minunam că un om atât de instruit ca Tom se putea simți mulțumit și mândru atunci când era lăudat de un ghem de procesoare și memorii, așa cum ne numeau cei care nu ne puteau suporta.

Într-una din zilele în care eram ceva mai liber și discutam cu Tom, l-am sfătuit, dacă poate, să cumpere cât mai multe acțiuni la Aerodynamics, firma care fabrica elicopterele pentru intervenții.

— Nu prea stau bine cu banii, tipule, și oricum, cred că au urcat destul și s-au cam limitat acum.

Am învățat cum să scutur din trenul de aterizare ca să îmi exprim nerăbdarea și am început să trepidez până când am arătat ca cu un copil care bate din picioare ca să obțină ceea ce vrea.

— Bine, bine, cedez! a exclamat Tom. O să împrumut ceva bani de pe la prieteni și sper să nu-i pierd, că nu știu ce-ți fac!

— O să mă pupi pe torpedo, tipule! i-am răspuns în glumă, cu referire la o întâmplare numai de noi ştiută.

Odată, în timpul testelor, el se aplecase peste bord, iar eu efectuasem o mișcare cam brusc și-l făcusem să se dea ușor cu gura de plasticul pe care el îl denumea torpedo. Mă aflam în faza în care tocmai aflasem de glume și le interpretam, evident, în felul meu, care nu prea era agreat de Tom. În cele din urmă, mă maturizasem și mă liniștisem, dar expresia amuzantă rămăsese.

Revenind la un ton mai serios, l-am sfătuit să facă rost de cât mai mulți bani și să cumpere acțiuni, fiindcă în zilele următoare avea să aibă o surpriză extrem de plăcută. Deși nu părea convins, în cele din urmă a promis că așa va face și a doua zi mi-a spus că a cumpărat patru mii de acțiuni cu nouă dolari bucata, dar m-a amenințat că îmi desface toate șuruburile dacă îl bag în bucluc.

Cum eram deja un fel de vedetă, am început să observ că elicopterele de presă se țineau mai mult după mine decât după celelalte elicoptere de intervenție. Între noi, elicopterele, nu exista niciun fel de ierarhie, dar am remarcat că, deși misiunile se preluau una după alta, în ordinea în care soseau, uneori se sărea rândul și mi se făcea mie loc să intervin. N-am înțeles de ce, la început, ba chiar am crezut că schimbarea asta a ierarhiei se produce de la un dispecerat uman, până am aflat că elicopterul trimis își declina competența și solicita să fiu trimis eu, dacă situația de la fața locului era prea dificilă. Ori în cazul unor linii de înaltă tensiune, ori când era vorba despre niște prăpăstii adânci, cu pereți abrupți și apropiați, ori în alte situații concrete și cu înalt grad de periculozitate. Și deși în principiu toate aveam cam aceeași îndemânare, cel puțin teoretic, eu mă descurcam mai ușor datorită faptului că avusesem parte de antrenamente complete și lungi, așa că, preluând cazurile mai dificile, era normal să atrag presa.

Pentru mine nu era nicio problemă, mai ales că, la cei 600 de kilometri pe oră pe care îi puteam atinge, ajungeam destul de repede oriunde era nevoie, fără să dau prea mult peste cap ordinea intervențiilor.

Fiindcă aveam foarte multă memorie, iar procesoarele îmi ofereau suficientă putere de calcul, urmăream mereu concertele Evei Sweet, care avea un succes nebun și era solicitată peste tot, prin toată țara.

La un moment dat, tocmai mă întorsesem de la o intervenție și mi se făcuse plinul, când s-a primit o solicitare la concertul Evei, care se ținea undeva în apropiere. Colegului ei de scenă, Victor Martin, i se făcuse rău şi leşinase. Un alt elicopter își anunțase intervenția, dar l-am anulat spunând că e prea dificilă, din cauza unor condiții speciale și a unei scene fragile, care risca să se prăbușească dacă nu era abordată atent. Solicitarea era destul de neclară, dar eu deja pornisem motoarele. Concertul avea loc la mai puțin de 60 de kilometri depărtare, într-un orăşel apropiat și mi-am luat zborul înainte să apuce cineva să mai zică ceva.

Inteligențele artificiale nu pot minți, dar bănuiesc că Son of the Wind, într-un caz extrem, putea să o facă. Ba, mai mult, tocmai o făcusem și mă gândeam – dacă procesul din creierul meu se putea numi gândire! –, oare ce mă apucase? Mă prefăceam că nu știu răspunsul, deși era la îndemâna oricui ar fi vrut cu adevărat să îl caute: voiam neapărat să o întâlnesc pe Eva Sweet!

Pe drum, am trecut pe deasupra unui câmp cu flori și am coborât cât de mult am putut și, cu unul dintre brațele mele extensibile, am cules, în zbor razant, un buchet de flori de câmp.

Revăzând câteva filmulețe scurte cu fazele în care băieții se pregătesc pentru prima lor întâlnire, am observat că își aranjează cu un gest nonșalant freza, dar cum eu nu aveam așa ceva, pe masa de operații pe care o aveam în interior am aranjat, cu multă atenție, cu extensiile mele mobile de mare precizie, un superb buchet de flori. Ceva cu totul deosebit, fiindcă, deși lăsasem oarecum intactă prospețimea și frumusețea lor nativă, folosindu-mă de puterea de calcul și de precizia instrumentelor, scrisesem, în 3D, cu ajutorul tulpinii și inflorescenței florilor, „Te iubesc, Eva!". Inscripția nu se putea vedea decât dintr-o anumită poziție, dar eram sigur c-o să prind momentul și-o să-i arăt cum putea citi mesajul pe care i-l dedicasem.

Când am ajuns la stadionul unde avea loc concertul, am văzut că publicul îmi făcuse deja loc lângă scenă, să aterizez în siguranță, dar n-aveam de gând să fac așa ceva. Voiam să mă dau mare, ceva în genul în care se dau mari cocoșii pe lângă puicuțele lor. (Oare am zis bine?)

Am plutit ușor, cu motoarele la minimum, spre tipul întins pe scenă, și am scos o targă mobilă până lângă el. Am întins și câțiva senzori și m-am lămurit ce problemă avea: luase o supradoză, ca să fie în formă

în timpul concertului. Se pare că fusese puțin prea în formă, pentru că avea să fie indisponibil vreme de câteva săptămâni. Cu atât mai bine, fiindcă mie oricum nu-mi prea plăcea de el, fiindcă se purta cam prea familiar cu Eva.

L-am preluat, cu ajutorul brațelor extensibile și, în timp ce îl ancoram de tragă și îl introduceam în sala medicală din carlingă, am văzut că Eva era plânsă și că urmărea targa din priviri.

Am setat difuzoarele la minimum și am spus, pe un ton liniștitor:

— Stai liniștită, dragă Eva, totul va fi în regulă cu el. A luat o doză cam mare de droguri, dar o să-și revină.

A privit uimită în interiorul carlingii și, văzând că nu e nimeni, a întrebat încet:

— Cine vorbește?

— Sunt „Son of the Wind", noul tip de elicopter cu inteligență artificială încorporată.

Ochii i s-au luminat și a spus:

— Am auzit eu ceva!

M-am plecat ușor în fața ei și i-am zis:

— Trebuie să spun că mereu, între două misiuni, îți urmăresc concertele și vreau să-ți precizez că ai o voce minunată și cânți superb. Iar când interpretezi melodia „Dragostea nu are reguli", simt că mă topesc cu totul.

A zâmbit spre mine:

— Wow! Sunt de-a dreptul încântată dacă am ajuns să plac așa de mult și roboților.

— Nu sunt chiar un robot sau, mai bine zis, nu sunt un simplu robot, dar poți să fii sigură de asta.

Cu un gest de mare magician, am scos la iveală buchetul și i l-am dat:

— Pe drum încoace, m-am oprit să culeg niște flori de câmp pentru cea mai frumoasă fată din lume!

Știu că n-o să vă vină să credeți, dar Eva a roșit de încântare și a făcut o mică reverență.

— Iar dacă întorci buchetul așa, cu zambilele sălbatice spre tine, ai să vezi că Son of the Wind are și alte sentimente față de tine, nu numai de admirație.

A reușit, în cele din urmă, să citească inscripția și am crezut o clipă că o să mi se arunce în brațe, deși nu prea aveam așa ceva, dar mi-a prins mâinile și mi le-a strâns cu putere.

Apoi a exclamat extrem de încântată:

— Dă-mi voie să îi anunț pe spectatori că mi-am găsit un nou admirator. Ei adoră astfel de povești de dragoste.

Și în timp ce mă îndepărtam cât mai încet posibil de stadion, ea a făcut anunțul și, chiar înainte de a ieși, i-am auzit cuvintele:

— Iar acum, pentru cel mai simpatic admirator al meu, am să interpretez piesa care mi-a spus că îi place cel mai mult: „Dragostea nu are reguli". Am să cânt pentru minunatul elicopter care este „Son of the Wind"

cântecul lui preferat, pentru că acum chiar că m-am convins cu adevărat că „Dragostea nu are reguli"!

Și în timp ce ea cânta melodia mea favorită, am făcut un semn ușor, înclinând aripile, așa scurte cum erau, și m-am îndepărtat. În urma mea, stadionul a înnebunit de la atâtea urale.

În apropiere de oraș, Victor Martin și-a revenit și a început să țipe, să fie dezlegat. Mda, dacă ar fi fost după mine, l-aș fi dezlegat și i-aș fi dat drumul de la 200 de metri înălțime, dar n-o luasem chiar atât de mult razna. În schimb, dacă ați văzut vreodată cum merge o bicicletă pe piatră concasată, să știți că așa l-am dus toți cei 10 de kilometri până la spital. La viteza minimă, să afle cum e când ești drogat. El cu ecstasy, eu cu dragostea mea pentru Eva.

L-am predat la spital, deși mare lucru n-aveau ce să-i mai facă, fiindcă la cât îl zdruncinasem eu, sigur ieșise din el și ultima urmă de drog. Apoi m-am retras la hangar, așteptând urmările gestului meu. După câteva ore, însă, văzând câte vizualizări au clipurile cu mine declarându-i Evei dragostea pentru ea, prin intermediul florilor, totul a căpătat, brusc, o turnură pe care n-o prevăzuse nimeni. *Cineva* a lansat ideea că dacă un astfel de elicopter e în stare să iubească, este clar că nimeni n-ar putea să îngrijească un om în suferință cu mai multă grijă și empatie decât un elicopter de intervenție. Ce nu știa nimeni era că acel *cineva* fusesem chiar eu. Prevăzând ce urma să se întâmple,

îmi făcusem din timp câte un cont pe fiecare rețea de socializare importantă.

Valoarea acțiunilor firmei constructoare de elicoptere a crescut până la cer și l-am rugat pe Tom să vândă 120, iar restul să le păstreze până când aveam să-i spun eu, fiindcă mai preconizam o creștere, la fel de uriașă, în zilele următoare. Sau, dacă voia doar să-și plătească datoria, să vândă câte avea nevoie, iar restul să le păstreze.

— Au ajuns la 203 dolari bucata, așa că voi avea fix 24.360 de dolari, numerar, dacă vând 120 de acțiuni. Ce vrei să fac cu ei?

L-am rugat să acceseze linkul pe care i l-am trimis și să-mi cumpere inelul care apărea în imagine. În scurtul moment cât am avusesem mâinile Evei între degetele mele artificiale, memorasem că avea la inelar mărimea opt.

— Să comanzi mărimea opt, te rog!

Când văzu inelul, Tom fluieră îndelung:

— Oh! făcu el. Inel de logodnă din aur alb, cu un diamant pe măsură! Tu chiar ai de gând să faci ce mă gândesc eu c-o să faci?

Am scuturat din trenul din aterizare, ca și cum m-aș fi rușinat de ce aveam de gând să fac, dar Tom a priceput oricum:

— În cazul acesta, mă duc să mai împrumut câteva mii de dolari. Fiindcă, la naiba, acțiunile fabricii de elicoptere vor urca până la cer dacă reușești! Iar dacă

nu, asta e. Eu o să mă distrez de toți banii, iar tu o să-mi plângi pe umăr.

— Fii sigur că n-o să dau greș, fiindcă eu, spre deosebire de oamenii simpli, ca tine, pot calcula probabilități până la ultima zecimală. Și când nu-mi plac cum ies, știu și cum să le ajustez.

Tom mi-a cumpărat inelul de logodnă cerut și am pus cutiuța într-un compartiment la care puteam avea acces ușor. Un prieten de-al lui, care le avea cu pictura, mi-a făcut o față umană stilizată pe carlingă și când m-a întrebat de ce vreau să insiste pe buze și să le contureze ca lumea, i-am răspuns, fără să mă gândesc, că gura aia, așa stilizată cum avea să o facă, avea să fie sărutată de cea mai frumoasă fată din lume.

Omul a fluierat impresionat și s-a întrecut pe sine cu desenul. L-a tras de limbă și pe Tom, după aceea, și cred că s-a prins despre ce era vorba, fiindcă a cumpărat repede câteva mii de acțiuni.

Acum nu mai rămânea decât să aștept. Să așteptăm, de fapt, fiindcă Tom părea la fel de nerăbdător ca mine.

După vreo două luni, s-a ivit ocazia potrivită. Eva avea iarăși concert într-un oraș apropiat de baza noastră. Dar nu doar distanța era importantă, ci și cum urma să arate locația concertului. Chiar mi se părea perfectă pentru ce aveam eu nevoie, fiindcă scena nu era acoperită și avea destul de mult loc în față ca să mă pot desfășura.

Așa cum cred că v-am mai spus, o dată pe lună trebuia să trecem prin serviciul de mentenanță, după care urma un zbor de verificare, singur singurel, de vreo oră, două. Mână în mână cu Tom, nu ne-a fost prea greu să fixăm mentenanța chiar în ziua în care Eva ținea concertul. Iar zborul de verificare, chiar nu mai interesa pe nimeni în ce direcție aveam să-l fac.

Am ajuns la stadionul unde avea loc concertul după vreo jumătate de oră de la începere. Nu m-am făcut simțită prezența până la finalul unui cântec, apoi am plutit cât de ușor am putut până în fața scenei. Eva m-a recunoscut imediat.

— Pentru „Son of the Wind", care a spus că mă iubește mai mult decât orice pe lume, am să interpretez cântecul lui preferat: „Dragostea nu are reguli"!

În timp ce cânta, am scos aripile auxiliare, m-am dus până în fața scenei și m-am legănat în ritmul muzicii. Iar când Eva a terminat, am aterizat ușor, la un pas în fața scenei, și am scos cutiuța în care aveam inelul de logodnă. Ea a observat că țin ceva în mână, iar eu am redus presiunea la roata din față, astfel că gestul meu putea trece ușor drept o îngenunchere. Am întins cutiuța și, în timp ce ea o desfăcea, am rostit, cu cea mai melodioasă voce de care eram în stare:

— Eva, vrei să fii logodnica mea?

Cea mai frumoasă fată din lume ar fi putut reacționa în două feluri: să-mi arunce cutia în față sau să procedeze ca o artistă dornică de apreciere și pentru care

orice gest romantic îi putea crește popularitatea. Felul cum a procedat mi-a dovedit că modelele mele probabilistice nu dădeau greș. A ridicat cutiuța în aer și a întrebat spectatorii, la microfon:

— Cel mai simpatic admirator al meu, „Son of the Wind", mi-a cerut să-i fiu logodnică. Voi ce ziceți? Să accept?

Ineditul solicitării și conștiința faptului că oricum niciunul dintre ei nu avea șanse să-i ajungă logodnic, i-a făcut pe toți să strige într-un glas:

— Daaaaa! Daaaaa!

— Nu v-am auzit! a strigat Eva și atunci am auzit cel mai puternic strigăt care îmi fusese dat să-l aud:

— Daaaaaaaa!

Iar Eva, mulțumită, și-a întors ochii spre mine și a decretat:

— Bine. Dacă și voi sunteți de părere că trebuie să accept, atunci, voi accepta!

I-am pus inelul pe deget și atunci a descoperit că pe carlingă aveam pictată o gură mică. S-a aplecat și a sărutat-o cu patimă.

Am mai rămas o oră pe stadion, dansând în fața scenei. Ba, la una dintre melodii, m-am apropiat de deasupra și, eu în aer, ea pe scenă, am mimat un fel de dans, spre deliciul publicului, care în mod sigur nu mai văzuse așa ceva.

Între timp, urmăream și vizualizările de pe rețelele de socializare, unde o mulțime de spectatori puseseră

concertul online. Minut după minut, mii și mii de noi vizualizări apăreau, cu o rapiditate uluitoare.

Când am ajuns înapoi la hangar, mă aştepta o întreagă instanță de judecată, formată din majoritatea șefilor din companie. Mă așteptam la asta, dar eram cu un ochi şi la indicii bursieri, așa că am amânat aterizarea cât de mult am putut. Când, în cele din urmă, am făcut-o, în fața mea s-a prezentat însuși directorul companiei, pe care îl mai văzusem o singură dată.

— „Son of the Wind", parcă așa ți se zice, vreau să îți spun că de data asta...

N-a apucat să continue, pentru că unul dintre subalternii lui s-a apropiat precipitat, cu o tabletă în mână, și i-a arătat ceva pe ecran. Bărbatul i-a făcut un semn, scurt și nervos, că nu vrea să fie întrerupt de nimeni, dar tânărul aproape că i-a vârât tableta sub ochi, forțându-l s-o privească.

Știam ce voia să-i arate, pentru că urmăream și eu bursa: acțiunile Aerodynamics ajunseseră la 400 de dolari bucata și urcau în continuare, așa că directorul s-a schimbat la față și, ca prin magie, și-a schimbat și discursul.

N-are rost să vă mai povestesc mai departe, pentru că de-aici e de notorietate publică ce s-a întâmplat. Cândva, când o să am mai mult timp, o să vă povestesc totul cu mai multe cu amănunte. Inclusiv căsătoria mea cu Eva și luna noastră de miere în Caraibe și tot ce mai vreți voi...

CUPRINS

Univers lipit cu scoci 5

Cavalerul negru al Apocalipsei 27

În așteptarea lui Mesia 53

Conversație la o cafea 84

Loteria genetică 114

O rază prostuță de soare 127

Răzbunarea walkiriei 143

Uimitoarele aventuri ale unui inseminator ... 165

Veriga lipsă sunt eu 188

Un elicopter îndrăgostit 206

Când într-un trib de berberi din deșertul Tunisiei apare un monolit misterios, aceștia reacționează în singurul mod pe care îl cunosc: îl împușcă de zor, din goana cailor, provocându-i o fisură. Trupe rusești și americane se întrec în a descoperi soluția pentru ca lumea în care trăim să nu fie absorbită într-un univers paralel. Și singura pe care o adoptă, în cele din urmă, este să acopere fisura cu... scoci! Dar nu orice fel de scoci. Povestea captivantă a monolitului din deșertul tunisian și rolul jucat de un student brașovean în cadrul acesteia o veți descoperi, cu sufletul la gură, în această superbă carte semnată de talentatul scriitor Sergiu Someșan, care ne dăruiește astfel zece povestiri excelente!

ISBN 978-606-96250-0-2

9 786069 625002

www.pavcon.ro